

Νεογαία

ΑΡΙΘ ΦΥΛ. 39 (90)
29 ΙΟΥΝΙΟΥ 1940-Ε'

ΕΤΑΡΕΙΑ ΠΡΟΒΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΜΙΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΕΡΕΥΡΑ 1. Τζορτζα
16.8.85
ΗΜΕΡΟΜ. 36000

Η Νεοφάνεια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό 'Ανωτάτου Διοικητικού Συμβουλίου
προεδρευομένου υπό τῆς Α.Ε. του 'Αρχηγού
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΕΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς αὐτὴν, ἀνταπληρούμενος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ 'Επιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β'. - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
'Οδὸς Λεωχάρους 19 (Β' δροφός)
'Αριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
'Αριθ. Τηλεφ. Συντάξεως 34-425

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ : Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
'Οδὸς Λεωχάρους 19

'Αριθ. Τεύχ. 39-29 'Ιουνίου 1940

ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ ('Εσωτερικὸν) Δρ. 160-200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80-100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40-50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. 'Αγγλίας 1
'Αμερικῆς Δολ. 6
Αὐγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ 'Ιδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) καὶ
Σχολικὰς 'Εφορίας, ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»

ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφήν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΛΗ Συνταγματάρχου Ε.Α. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθεῖσας σχολικὰς ἐκδόσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμιευτηρίων

Ποῖαι αἱ διαφοραὶ μεταξύ τῆς οἰκονομίας καὶ
τῆς φιλαργυρίας ἀπὸ εὐρυτέρας ἀπόψεως.

Ἡ νύκτα μὲ τὰ μαύρα κρέπια τῆς εἶχε καλύψει τὴν
γύρω φύσιν καὶ μαζί μ' αὐτὴν τὸν φωχόδοπιτο τοῦ μπά-
ρμπα. Ἀλέξη, πού ἦτο γνωστὸς σ' ὅλο τὸ χωριὸ γιὰ τὴν
φιλαργυρία του καὶ τὴν τσιγγουνιά του.

Ὅλοι τὸν ἤξεραν, ὅλοι τὸν ἔδειχναν σ' ὅλους μὲ τὸ
δάκτυλο καὶ ἔφευγαν μακριὰ του μήπως τοὺς μεταδώσῃ
τὸ μικρόβιον τῆς φοβερᾶς αὐτῆς νόσου, τῆς φιλαργυρίας.
Καὶ νὰ τώρα, μόλις νύκτωσε μ' ἕνα κερί στὸ χέρι ἀνοίξε
μιά πόρτα, πού τὸν ὠδήγησε σ' ἕνα ἀδειανὸ τελείως δω-
μάτιον μικρόν, σκοτεινόν, ἀκάθαρτον. Τί θάκανε ἐκεῖ, τί
ἠδύνατο νὰ κάμῃ; Ἔτσι θά διηρωτᾶτο ἐκεῖνος, πού θά
τὸν ἔβλεπε. Καὶ ὅμως ὁ μπάρμπα-Ἀλέξης ἐγνώριζε
πολύ καλά τὴν ἐργασίαν του. Κάπου ἐκεῖ, σ' ἕνα μικρο-
σκοπικὸν μπαουλάκι εἶχε κρυμμένον τὸν θεόν του, αὐτὸν
πού ἔλάτρευε, αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖον ἐμόχθησε καὶ ἐμο-
χθοῦσε ἐργαζόμενος, σάν σκυλί, σάν σκλάβος. Καὶ ἐπε-
ρίμενε τώρα νὰ νυκτώσῃ, νὰ ἔλθῃ νὰ μετρήσῃ γιὰ χιλιό-
στη ἰσως φορὰ τὰ χρήματά του, νὰ τὰ ψάψῃ, νὰ τὰ χαί-
δέψῃ, νὰ τὰ θαυμάσῃ, νὰ εὐχαριστήσῃ. Καὶ ἐνῶ ἐμε-
τροῦσε καὶ ἡ καρδιά του κτυποῦσε χαρῶπά, ἐνῶ ἕνα χα-
μόγελο, τὸ ροζαδικὸ ἰσως τῆς ἡμέρας, στὰ χεῖλιά του ἀν-
θοῦσε, μιά σκέψις ἔμμενος τὸν καταλαμβάνει. Κι' ἂν μοῦ
τὰ κλέψουν. Πού νὰ τὰ κρύψω; Πού; Πῶς; Καὶ τὸ σα-
ράκι ἄρχισε νὰ κατατρώγῃ τὴν ψυχὴν του.

Φτωχέ, δυστυχισμένε ἄνθρωπε. Ἄν σοῦ τὰ κλέψουν
τί θά χάσῃς; Θὰ στερηθῇς μήπως τῆς εὐχαριστήσεως τὴν
ὁποῖαν ἀπελάμβανες, ὅταν ἀνοίγες σπλαγχνικά τὸ χέρι
σου γιὰ νὰ ἀνακουφίσῃς τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, γιὰ
νὰ παρηγορήσῃς τὴ μάνα, πού βλέπει τὸ παιδί της νὰ
καίγεται μὲ πυρετόν, γιὰ νὰ δώσῃς στὸν πεινασμένον λίγο
ψωμί καὶ στὸν διψασμένον λίγο νερό;

Θὰ στερηθῇς τὰς στιγμὰς κατὰ τὰς ὁποίας ἐνοιῶθες
τὸν ἑαυτὸν σου εὐχαριστημένον ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σου
καὶ τὸν κόπον σου. Ἡ μήπως θὰ στερηθῇς, σάν σοῦ τὰ
κλέψουν, τὰ ὠραία φαγητά, τὰ ὠραία ἐνδύματα, τὸ ἄμορ-
φο σπιτάκι σου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐνοιῶθες τὸν ἑαυτὸν σου
εὐτυχισμένον τόσο πολύ. Τίποτε, τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν θὰ
στερηθῇς, διότι τίποτε δὲν εἶχες γιὰ νὰ τὰ χάσῃς. Θὰ στε-
ρηθῇς μόνον λίγο χρήμα, ἄχρηστον, ὅχι γιατί εἶναι ἀχρη-
στὸν, ἀλλὰ διότι σὺ τὸ ἠχρήστευες. Γιατί λοιπὸν στε-
νωχῶρεῖσαι;

Φτωχέ, δυστυχισμένε ἄνθρωπε! Τί κερδίζεις ἀπὸ τὴν
φιλαργυρίαν σου; Τὴν πείνα καὶ τὸ κρύο κατὰ τὸν χει-

μῶνα. Ἐ; χὰ! χὰ! χὰ! ὅλοι θὰ γελάσουν εἰς βάρος σου
ὅχι τόσον διότι πεινᾷς, ὅσον διότι πεινᾷς ἐνῶ ἔχεις, κρυ-
ώνεις ἐνῶ θὰ μπορούσες καὶ σὺ νὰ ζῇς σάν τοὺς ἄλλους
ἀνθρώπους.

Πόσον διαφορετικὸς ὅμως εἶναι ὁ οἰκονόμος ἄνθρω-
πος ἀπὸ σένα! Δὲν εἶναι αὐτὸς ἄσωτος, δὲν εἶναι σπά-
ταλος, δὲν εἶναι ὅμως καὶ φιλάργυρος σάν καὶ σένα.
Τὸν βλέπεις νὰ εἶναι τακτικὸς εἰς ὅλα του. Ξέρει πόσα
θὰ ξοδέψῃ διὰ τὸ φαί του, πόσα γιὰ τὴν ἐνδυμασίαν του
καὶ φυλάσσει ἔπειτα ἕνα μικρὸν μέρος γιὰ νὰ τῷ στή-
ριγμὰ του στὰ γηρατεία, γιὰ νὰ ὠφελήσῃ τὸν ἑαυτὸ του,
τὴν πατρίδα του, τὸ κράτος. Μὲ τὰ λεφτά αὐτὰ θὰ ἀνα-
κουφίσῃ τὴν δυστυχίαν τοῦ ἄλλου, θὰ ὠφελήσῃ τὴν πα-
τρίδα του ἰδρύων πτωχοκομεῖον, γηροκομεῖον, σχολεῖα,
ἐάν δύναται, εἰδεμὴ βοηθῶν καὶ συνεισφέρων καὶ οὗτος
εἰς τὴν ἰδρυσίν των.

Ὁ οἰκονόμος δὲν ἔχει ὡς σκοπὸν του τὰ χρήματα,
ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιῇ ὡς μέσον ἵνα ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν
του, ἐνῶ ὁ φιλάργυρος σκοπὸν του ἔχει τὸ χρήμα καὶ μό-
νον αὐτό. Δὲν βλέπει πόσον εὐγενικὰ φέρονται στὸν οἰ-
κονόμῳ ἄνθρωπον οἱ χωριανοί σου; Δὲν βλέπει πῶς ζη-
τοῦν νὰ συναναστρέφονται μὲ αὐτὸν ἐνῶ ἐσένα ὅλοι σὲ
ἀποφεύγουν σάν μισρὸν καὶ μολυσμένον; Εἰσαι λοιπὸν
τυφλός; Νὰ κύτταξῃ καὶ θὰ ἴδῃς ἁμέσως. Στὴν οἰκογέ-
νειαν τοῦ οἰκονόμου ὅλα εἶναι χαρούμενα καὶ γελαστά.
Τὰ παιδιά του εἶναι καλοσυνεθρεμμένα, μακριὰ ἀπὸ τὴν
ἀσωτείαν καὶ τὴν σπατάλην, βαδίζοντα στὸν ἴσιον δρό-
μον τῆς προόδου καὶ τῆς εὐτυχίας. Μὰ τὰ δικά σου; Ὡ!
Τὰ δικά σου! Ποιὸς ξέρει ἂν μισήσουν πολὺ τὴν φιλαρ-
γυρίαν καὶ καταντήσουν ἔπειτα ἄσωτα, διεφθαρμένα, ἢ
ἂν ἀπὸ τὰς πολλὰς στερήσεις γίνονιν κλέπται, ἀπάτεω-
νες, ἄνθρωποι ἐπιβλαβεῖς διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των μὰ καὶ
γιὰ τὴν πατρίδα των.

Πόση, πόση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ τῆς φιλαργυρίας
καὶ τοῦ οἰκονόμου!

Καὶ ἕνας τυφλὸς δύναται νὰ τὴν διακρίνῃ καὶ εἰς ἀνό-
ητος νὰ τὴν ἐννοήσῃ καὶ μόνον ὁ φιλάργυρος τυφλωμέ-
νος ἀπὸ τὸ πάθος του τὸ ὀλέθριον λατρεῖ τὸν Σατανᾶ,
θεοποιεῖ τὸ χρήμα. Θεέ μου, τί τύφλωσις εἶναι αὕτη! Ἀς
μυηθῶμεν λοιπὸν καὶ ἐμεῖς τὸν οἰκονόμον κι' ἂς μισή-
σωμεν τὴν φιλαργυρίαν, τὴν μητέρα τῆς δυστυχίας καὶ
τῆς καταφρόνης.

Ἐν Ἱεραπέρτῃ τῇ 31ῃ Ὀκτωβρίου 1939.

Μαρία Ν. Κοπανάνκη
Μαθήτρια ΣΤ' Τάξεως

Η Νεοφάνεια

ΓΟΝΙΜΕΣ ΙΔΕΕΣ

Ἀπὸ τὴν Ε. Ο. Ν. ἐβγήκαν ὡς τώρα πολλὲς ἰδέες, ἄλ-
λες περισσότερο, ἄλλες ὀλιγώτερο γόνιμες. Καὶ ἀσφα-
λῶς θὰ βγοῦν ἀκόμη περισσότερες εἰς τὸ μέλλον. Ἀμα
ἔχῃ κανεὶς νὰ κάμῃ μ' ἕναν τόσο ζωτικὸ καὶ δυναμικὸ
κόσμο, ὅπως εἶναι ὁ κόσμος τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων,
δὲν μπορεῖ νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ σκέπτεται στατικά. Εἶναι
ἀπεναντίας ὑποχρεωμένος ἀπὸ τὴν φύσιν τοῦ ἔργου του,
ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀνήσυχον καὶ ἀπαιτητικὴν εἰς τὴν ἀνυσ-
χίαν τῆς ψυχολογίας τοῦ παιδοκόσμου, νὰ εὐρίσκειται σὲ
συνεχὴ ἀναζητήσῃ καὶ σὲ συνεχή μέριμνα πῶς θ' ἀνακα-
λύπτῃ κάθε φορὰ καινούργια ἐνδιαφέροντα καὶ καινούρ-
γιες ἀπασχολήσεις. Εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἐχρειάσθη καὶ
πολύ ἡ διοίκησις τῆς Ὁργανώσεως νὰ σπάξῃ τὸ κεφάλι
τῆς εἰς τὴν ἀναζητήσιν συνημάτων καὶ σκοπῶν, γιὰ νὰ
ἱκανοποιῇ τὴν ζωηρὴ ἔφεσιν κινήσεως καὶ δράσεως πού
φέρνουν μέσα τοὺς οἱ νεαρὲς ἀνθρώπινες ηλικίες. Ἡ ἴδια
ἡ ἑλληνικὴ μας ζωὴ, ἡ βραδυπορημένη καὶ ἀνοργάνωτη,
ἔδιδε μόνον τῆς ἀφθονα τὰ συνήματα καὶ τοὺς σκοποὺς,
εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Εἰς τὴν διοίκησιν τῆς
Ὁργανώσεως δὲν ἔμενε παρὰ νὰ συντάσσῃ τὰς δυνάμεις
τῆς καὶ νὰ τὰς καθοδηγῇ μεθοδικὰ, συστηματικὰ, ὀργα-
νωμένα γιὰ τὶς προσπάθειες πού πληθωρικὰ προσεφέ-
ροντο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ. Ἔτσι ἄρχισαν οἱ πρώτες
ἐξορμήσεις, ἄλλοι καλὰ συντονισμέναι καὶ ἐπίκαιρες, ἄλ-
λοὺ κάπως σπασμωδικὰ καὶ ἐρασιτεχνικὰς, εἰς τοὺς πλεόν
ποικίλους τομεῖς τῶν ἔργων κοινῆς ὠφελείας. Ζημίαι, βέ-
βαια, δὲν ἔχουν προκύψει πουθενά, καὶ εἶναι πολὺ φυσικὸν
αὐτὸ. Τὰ ὀφέλη ὅμως δὲν ἦσαν παντοῦ ἴσα. Ἐνα ὅμως μεγά-
λο, πολὺ μεγάλο κέρδος ἐπήγαγεν ἀπὸ τὰς πρώτας ἐξορ-
μήσεις. Κατεδείχθη εἰς τὴν πράξιν πόσον μεγάλη ἦτο ἡ δύ-
ναμις τῆς νεότητος, πού ἐφθεῖρετο ἀσκοπα, ἀκατεύθυντη,
ἀδέσποτη καὶ ἀκαθοδήγητη, ὡσάν τὴ φωτιά πού ἀνάβει
τυχαία καὶ κατατρώγει τὴν ἴδια τῆς τὴν ὕλη, καὶ ἐδόθη
εἰς ὅλους ν' ἀντιληφθοῦν τί πολλὰ καὶ χρήσιμα γιὰ τὸ
σύνολον ἔργα εἶναι δυνατόν νὰ πραγματοποιηθοῦν μ'
αὐτὴν τὴν δύναμιν, τώρα πού ἔχει συνταχθῇ καὶ πειθαρχηθῇ
καὶ χρησιμοποιεῖται συνδυασμένα καὶ μελετημένα.

Ἐπειτα ἀπὸ τὶς πρώτες δοκιμασίας πού γίνονιν μεμονωμένα,
κατὰ τόπους, μὲ τὴν χρησιμοποίησιν τῆς μὲντικῆς ἐργασίας
τῶν παιδιῶν εἰς τὴν διανομὴν ἀθλητικῶν γηπέδων, εἰς τὴν
ἀνέγερσιν χώρων διὰ παιδιὰς καὶ κατασκηνώσεως, εἰς τὴν
ἀποξήρανσιν τελμάτων, εἰς ἀναδασώσεις, ἐγκεντρισμοὺς ἄ-
γριων δένδρων καὶ δενδροφυτεύσεις γενικώτερον, ὕστερα
ἀπὸ τὰς προτύπους καλλιεργείας, πού τὸ κήρυγμα τοῦ
'Αρχηγοῦ τὸ περασμένον φθινόπωρον ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ
ἐπιχειρηθοῦν, καὶ πού δὲν εἶναι ὅλα ὅλα μαζί παρὰ ἀρχι-
νήματα, πού θὰ συνεχισθοῦν ὅσο προχωρεῖ ὁ καιρὸς συ-
στηματικώτερα καὶ θ' ἀπλώνονται εἰς ἑκτασίαν καὶ θὰ
βελτιώνονται εἰς ποιότητα, γιατί εἶναι ἀπεριόριστα τὰ
περιθώρια ἐπεκτάσεως πού τὸ καθένα τοὺς παρουσιάζει,
ἢ Ὁργάνωσις δίδει νέα συνήματα ἐξορμήσεων ἐργασίας
εἰς τὰς πόλεις καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς. Ἡ ἴδια τῆς Κεντρικῆς
Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. νὰ ζήτησιν καὶ νὰ ἐπιτύχῃ ἀπὸ τὸν
'Αρχηγόν, προνομιακὸς τρόπον τινά, τὴν συλλογὴν τοῦ
ἀπορριπτομένου μετὰ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ χάρτου, εἰς
τὰ ἀστικά κέντρα, εἶναι θαυμασία, γιατί καὶ χωρὶς δυ-
σκολίας καὶ χωρὶς πολλὸν κόπον ἡμπορεῖ νὰ πραγματο-
ποιηθῇ καὶ πραγματοποιούμενη θὰ θεραπεύσῃ πολλοὺς
πρακτικὸς σκοποὺς. Πρώτα-πρώτα θὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς
τὴν ἐγχώριον βιομηχανίαν ἕνα σημαντικὸ μέρος τῆς πρώτης
ὕλης πού τῆς χρειάζεται καὶ πού δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ
τὴν προμηθεύεται ὁ Τόπος σήμερα, ἐξ αἰτίας τῶν πολεμι-
κῶν συνθηκῶν. Ἐπειτα γιατί θὰ ἐξασφαλίσῃ ἕνα ἀξιόλογον
ἔσοδον εἰς τὴν ἴδιαν τὴν Ὁργάνωσιν, πού ὅλοι ξέρομε πό-

σον γλίσχροι εἶναι οἱ οἰκονομικοὶ τῆς πόροι, ἰδίως ὅταν
τοὺς συγκρίνῃ κανεὶς μὲ τοὺς σκοποὺς τῆς καὶ μὲ τὰς ἀ-
νάγκας πού ἔχει νὰ ἐξυπηρετῇ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι
οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς πού θὰ διαλαθοῦν νὰ
ἐκτελέσουν τὸ ἔργον τῆς συλλογῆς αὐτῆς θὰ τὸ κάμουν
μὲ ὅλη τὴν χαρούμενη ζωηρότητα πού χαρακτηρίζει τὴν
ἡλικίαν των καὶ πού δίδει ἕναν τόνον φαιδρᾶς ἐορτῆς εἰς
κάθε των προσπάθειαν. Ὅση δὲ εἶναι ἡ βεβαιότης μας γιὰ
τὴν χαρούμενη προθυμία μὲ τὴν ὁποῖαν θ' ἀναλάβουν καὶ
θὰ ἐκτελέσουν αὐτὴν τὴν ἐργασίαν οἱ νέοι τῶν Φαλαγγ-
γων, ἄλλη τόση εἶναι ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Κοι-
νωνία ὀλοκλήρως, μὲ καμάρι ἀληθινὸ θὰ βοηθήσῃ καὶ θὰ
διευκολύνῃ αὐτὸ τὸ ἔργον. Ἀλλὰ θαυμασία ἰδέα τῆς Κεν-
τρικῆς Διοικήσεως εἶναι αὕτη μὲ τὴν συλλογὴν τοῦ ταπει-
νοῦ χαμομηλιοῦ τῶν ἑλληνικῶν ἀγρῶν. Ἡ σχετικὴ ἐργα-
σία ἀνετέθη ἐγκαίρως εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαί-
θρου καὶ προχωρεῖ πολὺ καλά. Τὸ χαμομήλι εἶναι ἕνα
ἀπὸ τὰ πολλὰ ἀρωματικά καὶ φαρμακευτικά βότανα τῆς
ἑλληνικῆς γῆς, πού ἐλάχιστα ἢ καθόλου δὲν τὰ ἔχομε
ἐκμεταλλευθῇ. Ἡ δοκιμὴ πού ἐπιχειρεῖ ἐφέτος ἡ Ὁργά-
νωσις καὶ σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο εἶναι σημαντικὴ. Δὲν εἶναι
ἀκόμη γνωστὸ τί θὰ δώσῃ εἰς ὄγκον ἡ συλλογὴ καὶ γε-
νικά τί ἀντιπροσωπεύει ὅλη ἡ ἑλληνικὴ παραγωγὴ χαμο-
μηλιοῦ. Ἐπειτα καὶ αἱ συνθηκαὶ τοῦ πολέμου εἶναι φυ-
σικὸ νὰ δυσκολεύουν καὶ αὐταὶ γιὰ σήμερα τὴν ἀναζη-
τήσιν ἀγορῶν ἐξωτερικῶν διὰ τὴν ἄμεσον τοποθέτησιν
του. Μ' ὅλα αὐτὰ καλὸ εἶναι ὅτι γίνεται ἡ ἀρχή. Καὶ πρό
πάντων ὅτι δημιουργεῖται ζήτημα. Ὅταν αὐριο καὶ ὑπο-
λογισθῇ τὸ ποσὸν τοῦ χαμομηλιοῦ πού ἐμάζεψαν τὰ παι-
διά, θὰ ἴδωμε πόσο ἀπὸ αὐτὸ ἡμπορεῖ ν' ἀπορροφήσῃ ὁ
Τόπος καὶ τί ἀπομένει γιὰ ἐξαγωγὴν καὶ θὰ φροντισόμε
νὰ βροῦμε πελατεία γιὰ τὸ πλεόνασμα. Θὰ γίνῃ καὶ ἡ
προπαγάνδα πού χρειάζεται γιὰ νὰ μάθουν οἱ Ἕλληνες
νὰ πίνουν περισσότερο χαμομήλι, πού εἶναι κατὰ πολὺ
φθηνότερο καὶ ὑγιεινότερο ἀπὸ τὸ τσάι πού φέρνομε ἀπὸ
ἔξω καὶ πού δὲν ξέρει κανεὶς ἂν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ φέ-
ρωμε καὶ αὐριο καὶ πού τέλος, τὸ κάτω-κάτω, μπορούμε
περιφρα νὰ τὸ στερηθοῦμε καὶ νὰ τὸ ἀντικαταστήσωμε
μὲ τὰ διάφορα ἀρωματικά βότανα, πού μὰς δίδει ἀφθονα
ὁ Τόπος μας. Τὸ κέρδος ὀπωσδήποτε καὶ ἐδῶ θὰ εἶναι
μεγάλο. Καὶ τὸ μεγαλύτερον δὲν θὰ εἶναι τὸ ἔσοδον πού θὰ
πραγματοποιήσῃ τὸ Ταμεῖον τῆς Ὁργανώσεως. Θὰ εἶναι
ἡ ἀσκήσις τῶν νέων εἰς τὴν ἐργασίαν. Καὶ, τὸ εἶπαμε τό-
σες φορὲς, δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο μέσον ἀγωγῆς γιὰ
τοὺς νέους ἀνθρώπους τόσον τέλειον καὶ ἀσφαλές ὅπως
ἡ ἐργασία. Αὕτη ἀναπτύσσει καὶ τὸνώνει τὰ σώματα, πε-
ρισσότερο ὅμως μορφώνει καὶ πλάθει τὶς ψυχὰς. Σφυρη-
λατεῖ ἦθος. Καλλιεργεῖ ὑπερφάνους καὶ εὐθείας καὶ ἀνε-
ξαρτήτους χαρακτῆρας. Κάνει τὰ μυαλά θετικά, τὴν
σκέψιν τίμια καὶ καθαρὰ καὶ ἐάστερη, λυτρωμένη ἀπὸ τὶς
χιμαίρες καὶ τὶς οὐτοπίας, πού εἶναι καρποὶ τῆς ἀνεργῆς
ζωῆς καὶ πού αὐτὲς εἶναι οἱ σπουδαιότερες αἰτίες τῶν ση-
μερινῶν συμφορῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Προστατεύει ἀπὸ
τὶς διαλυτικὰς ὑπερβολὰς τῆς φαντασίας καὶ τῶν φαντα-
σιώσεων καὶ ὅσο γονιμοποιεῖ τὶς ὕλικές, ἄλλο τόσο ἀξιο-
ποιεῖ τὴν ἠθικὰς δυνατότητες πού φέρνει μαζί του τὸ παιδί
καὶ πού ἀπὸ αὐτὲς θὰ διαμορφωθῇ ὁ κατοπινὸς πολίτης
καὶ ἄνθρωπος. Τὸ ἐξοικειώνει ἐγκαίρως μὲ τὴν ζωὴν καὶ
μὲ τὸν ἀγῶνα τῆς καὶ τὸ ὀπλίζει ἀρτίως, ὥστε νὰ εἶναι
ἀπληλαγμένο ἀπὸ τὸν κίνδυνον νὰ βρεθῇ μιά μέρα, ἀπό-
τομα, ἀπαράσκευος στὸν ἀγῶνα αὐτὸν καὶ νὰ μὴν τὸν φο-
βάται, ἀλλὰ νὰ τὸν ἀντικρύξῃ χαρούμενα, μὲ τὴν βεβαιό-
τητα ὅτι θὰ παλέψῃ καὶ θὰ νικήσῃ τὶς δυσκολίας καὶ τὶς
ἐναντιότητες πού ὑπάρχουν σ' ὅλους τοὺς ἀγῶνας.

Όλοι ίσοι άέναντι του έαιουσίου

Ο Έλληνικός λαός ήταν πάντα ένας λαός φτωχός σέ υλική εύμάρεια, μά πλούσιος σέ πνεύμα και γενναία αίσθηματα και άρετάς που πάντα έκυριάρχησαν στή μακρά σταδιοδρομία του. Καί είτε γιατί οί περιωρισμένοι πόροι του τόπου δέν τού έδωκαν ποτέ περισσότερο από τόν άναγκαίο γιά τή συντήρησι, είτε γιατί όχι λίγο και οί κλιματολογικές συνθήκες εύνοούν τήν περιωρισμένη κατανάλωσι, ο Έλληνικός λαός διακρίνεται γιά τήν ολιγάρκεια και τόν λιτοδίατο, χωρίς αυτά νά ξεσπούν εις βάρος τής υγείας του. Αί διακρίσεις του πλούτου στήν Ελλάδα δέν ήταν ποτέ τόσο κτυπητές όσο σέ άλλες χώρες, και ή αναλογία τών πλουσιών πρὸς τούς πτωχούς δέν ήταν ποτέ μεγάλη. Μά και οί λεγόμενοι πλούσιοι στόν τόπο μας στή γενικότητα δέν έπαρουσίαζαν τά σημάδια εκείνα, που χαρακτηρίζουν σέ άλλους τούς καπιταλιστές και τούς πλουτοκράτες με τίς σπατάλες και τίς επιδείξεις εκείνες, που δικαιολογημένα ξεγεύουν τόν έργαζόμενο κόσμο και τόν κόσμο τής περιωρισμένης ζωής.

Έτσι λιγώτερο από κάθε άλλο λαό ή παγκόσμιος πο-

λεμική νεροποντή με τίς οικονομικές της συνέπειες βρίσκει τόν Έλληνικό λαό φυσικά προετοιμασμένο νά δεχθῇ, χωρίς κόπο, όλους τούς άναγκάιους περιορισμούς και όλες τίς θυσίες που ή περίστασι ή έκτακτη άναγκάζει τόν Κράτος νά επιβάλῃ.

Ο Αρχηγός, έξαγγέλλων προχθές τά άσήμαντα περιοριστικά μέτρα που επέβαλαν τήν καθιέρωσιν δελτίων σέ μερικά είδη τροφίμων, γνωρίζει ότι άνεξάρτητα από τήν γενική επιδοκιμασία τής καθαρά νοικοκυρίστικης έθνικης φροντίδος του, αί συστάσεις του γιά τήν οικονομία και τήν περισυλλογή στή δύσκολη αυτή γιά όλο τόν κόσμο εποχή, βρίσκουν τόν πιο προετοιμασμένο έδαφος νά τίς δεχθῇ, γιατί μαζί με τήν ψυχική του προετοιμασία γιά τίς όποιοσδήποτε θυσίες που και εις τόν μέλλον θά του ζητηθούν, έρει εις τήν άλγεια άπλαί, αλλά πράγμα εκείνο που στίς άνακοινώσεις του τονίζει:

«... Νά έξασφαλίσω με τήν ισότητα και τήν δικαιοσύνη στήν κατανόη των άναγκάων έφοδίων γιά τή ζωή όλων των πολιτών χωρίς καμιά διάκρισι μεταξύ πλουσιών και πτωχών».

K.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Τό σπίτι μου συμβαίνει νά βρίσκειται σέ μία από τίς πυκνοκατοικημένες συνοικίες τών Αθηνών, πράγμα που σημαίνει πώς είμαι όλη τήν ήμέρα κυκλωμένος από παιδιά, πώς άκούω τίς κουβέντες τους, πώς βλέπω τί κάνουν, πώς παίζουν και πώς συμπεριφέρονται. Ποιά σημασία έχουν όλα αυτά δέν χρειάζεται νά τόνίσω ιδιαίτέρως. Η συμπεριφορά φανερώνει τόν ήθος του παιδιού και τήν έσωτερή του ψυχή. Τό γαλλικό λόγιο που διακηρύσσει «dis moi qui tu fréquentes, je te dirai qui tu es» (πές μου ποιόν συναναστρέφεσαι, θά σού πω ποιός είσαι), είχε πάντα άξία και θόξη πάντα. Ένα παιδί βέβαια που συχνάζει στό καφεείο, παίζει χαρτιά, ή κάνει συντροφίες που δέν ταιριάζουν στήν ηλικία του, διαβάσει βιβλία ακατάλληλα, φανερώνει εύθους άμέσως ποιά κατεύθυνσι πήρε ή ανατροφή του. Καί με λύπη μου έβλεπα πώς πλήθαιναν τά παιδιά που έχαναν καθημερινώς τήν παιδική τους άφέλεια και σεμνότητα. Στους δρόμους έπαίζαν χρήματα, έβωμολοχούσαν, άπέβαλλαν σιγά-σιγά κάθε σεβασμό, έδιάβαζαν βιβλία άληθινά τερατώδη.

Μου συνέβη μία μέρα νά βρίσκωμαι στό τράμ. Στά πρώτα καθίσματα είχαν καταλάβει θέσεις τέσσερις γυμνασιόπαιδες. Είχαν τόν ύφος θρασύ, τόν ένα πόδι πάνω στό άλλο και συζητούσαν όχι βέβαια γιά τίς εξετάσεις τους, ή γιά κάτι ανάλογο, παρά μόνο γιά κάποιον άστέρα του κινηματογράφου. Άδιαφορούσαν γιά τόν σύμπαν, όταν έξαφνα από τόν πρόσθιο έξώστη έμπηκε στό όχημα μία γρηούλα, που δ όδηγός, άνθρωπος μέ καρδιά γεμάτη καλωσύνη, τήν πήρε από μπρός κατά παράβασιν των κανονισμών. Έπίστευα πώς με τήν ίδια αυθόρμητη κίνησι θά έσηκάνοντο άμέσως και οί τέσσερις μάθηται νά προσφέρουν τή θέσι τους στήν γρηούλα. Κάθε άλλο όμως, έξακολουθούσαν θρασυάτα τήν συζήτησι τους ως τήν ώρα που κάποιος επιβάτης, όρθιος, τους είπε πώς έπρεπε νά προσφέρουν μία θέσι στή γρηούλα, που κλονιζόταν σ' άδύναμά της

πόδια. Ένα βλέμμα περιφρονητικό ήταν ή απάντησις. Όμολογώ πώς γιά πρώτη φορά σκέφθηκα τή στιγμή εκείνη πώς, πράγματι, τό ξύλο έβγηκε από τόν παράδεισο. Εύτυχώς, τήν ίδια σκέψι έκαναν κι άλλοι επιβάται και τό αποτέλεσμα ήταν ότι οί θρασείς μικροί άναγκάσθηκαν στήν πρώτη στάσι νά έγκαταλείψουν τό όχημα.

Αυτά, άς τό ξαναπώ, πριν λίγα χρόνια. Τήν άλλαγή του νομίσματος τήν αντίκρισα προχθές.

Ένας επαρχιώτης βρέθηκε δέν ξέρω πώς στήν είσοδο του Ζαπτείου και ρωτούσε πώς έπήγαινε στό Ύπουργείο των Οικονομικών. Είχε όμως πρώτη φορά φθάσει στήν Αθήνα και

ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΚΕΨΕΩΣ

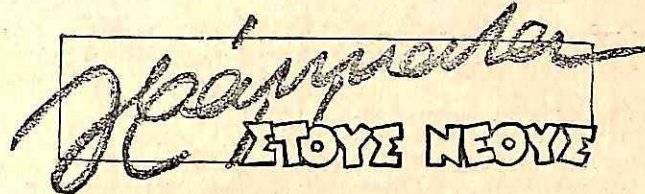
Εις τήν Ε.Ο.Ν. ο Αρχηγός έχει έμπιστευθῇ τήν καλλιέργειαν των ιδεολογικών άρχων, των πολιτικών και κοινωνικών ιδανικών και των ήθικων αξιών τής 4ης Αυγούστου, δηλαδή τής νέας Ελλάδος και τής νέας γενεάς.

όσα κι' άν του έλεγαν δέν μπορούσε νά καταλάβῃ. Κανέναν δέν βρισκόταν νά τόν πάη πεινήτα μέτρα παράνω γιά νά του δείξῃ σωστά τόν δρόμο του. Τήν ώρα κείνη, άκριβώς, φάνηκαν νά περνούν δυο μικροί Φαλαγγίτες. Άκούσαν τή συζήτησι κι' εύθους άμέσως χωρίς καμιά συνεννόησι μεταξύ τους προχώρησαν κι' οί δυο κατά τόν επαρχιώτη και προσφέρθησαν νά τόν οδηγήσουν στό Ύπουργείο. Έτσι, όσοι έδιναν τίς συμβουλές τους και τίς οδηγίες τους στόν επαρχιώτη έπήραν ένα μάθημα του όποιού είχαν άσφαλώς άνάγκη.

Τό ίδιο βράδυ άνέβαινα πάλι στό σπίτι μου μέ τό τράμ. Δυο Φαλαγγίτες έκάθηντο και συζητούσαν γιά τήν συγκέντρωσι που είχαν. Ήσαν κατασκονισμένοι και ή κούρασι άποτυπωμένη στή πρόσωπά τους. Όπως και με τή γρηούλα, ο όδηγός έπέτρεψε σ'

έναν άνάπηρο πολέμου νάνέβῃ από έμπρός και νά προχωρήσῃ εις τό έσωτερικό του όχηματος. Στό τράμ είχαν καταλάβει θέσεις νέοι και νέες, μερικοί μεσόκοποι και πλήθος ανθρώπων, που τήν ίδια ύποχρέωσι είχαν όλοι και τήν ίδια εύγνωμοσύνη έπρεπε νά χρεωστούν στόν άνθρωπο που έδωσε τά νειάτα του και τήν άρτιμέλεια του στήν Ελλάδα. Όλοι όμως έξακολουθούσαν τή συζήτησι τους, τό διάβασμα τής έφημερίδος τους. Οί δυο Φαλαγγίτες δέν είχαν προσέξει τόν άνάπηρο' όταν όμως τόν έπρόσεξαν, πετάχθηκαν πάνω, τόν χαιρέτισαν κι' έσπευσαν νά του δώσουν τή θέσι τους. Ο άνάπηρος τούς έκοίταξε, ένα χαμόγελο άνθισε στό χείλη του και είμαι βέβαιος πώς εκείνη τή στιγμή συγώρησε όλον τόν άλλο κόσμο που τόσο λίγο ήξερε νά έκτιμήσῃ τή θυσία, μπρός στήν καινούργια Ελλάδα που έπρόβαλλε τόσο σεμνή, τόσο εύγνώμων, τόσο έναρτη. Κι' οί Φαλαγγίτες όχι μόνο τή θέσι τους έδωσαν, αλλά και σάν έπρόκειτο νά κατέβῃ τόν έβοήθησαν, γιατί όπως έστηριζόταν στό δεκανίκια του ήταν δύσκολο.

Αυτά είναι τά δυο έπεισόδια. Καί όλα τά άλλα όμως που βλέπω στήν πυκνοκατοικημένη συνοικία μου γεμίζουν άγαλλίασι τήν ψυχή μου. Τά Έλληνόπουλά μου, όπως στά δικά μας τά παιδικά χρόνια, τραγουδοούν πατριωτικά τραγούδια, όνειρεύονται τά έξωφρενικώτερα πράγματα, αλλά τά όνειρεύονται γιά τήν Ελλάδα' είναι περήφανα γιά τήν πατρίδα τους. Στό δρόμο δέν κυκλοφορούν πιά ομάδες παιδιών που με τή συμπεριφορά τους προκαλούν τήν άγανάκτησι' δέν βωμολοχοούν, δέν παίζουν κορώνα γράμματα, στά καφενεία δέν βλέπει κανείς γυμνασιόπαιδες νά παίζουν πρέφα. Η νέα Έλληνική γενεά σταθερή, σεμνή, έλληνοπρεπής, ακολουθεί τό δρόμο της. Ένα δρόμο φωτεινό γιά τήν ίδια, μά που θάναι φωτεινός και, γιά τήν Ελλάδα, γιατί στά γερά της τά μπράτσα, στήν άτσαλένια ψυχή της, στήν περηφάνειά της θά στηριχθῇ αύριο ή πατρίδα. Χρ. Έμμ. Άγγελομάτης

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ

Είναι μερικές ανθρώπινες έκδηλώσεις που, με τήν πρώτη ματιά, τίς νομίζει κανείς μικρές κι' άσήμαντες' και πράγματι, αυτές καθ' έαυτές, σάν μία φυσιολογική, μηχανική λειτουργία του όργανισμού του ανθρώπου, δέν έχουν ιδιαίτερη σημασία. Κι' όμως έρχονται περιπτώσεις που οί έκδηλώσεις αυτές παίρνουν βαθύτατο νόημα κι' άνυπολόγιστην άξία: τό νόημα που τούς δίνει ή ποιότης των αισθημάτων που έκφράζουν, τήν άξία που άντλούν από τό βάθος, τό βάρος, τήν άγνότητα και τήν όμορφιά του έσωτερικού κόσμου που άποκαλύπτουν.

Τί είναι ή χειραίδια που ανταλλάσσουμε κάθε μέρα μ' ένα σωρό γνωστούς κι' άγνωστούς; Μία άπλή κίνησι, ένα κοινότατο σφίξιμο δυο χεριών. Κι' όμως σκεφθῇτε πόσο μεγάλη διαδόθμισι αισθημάτων έκφράζει ή μικρή αυτή χειρονομία, από τή μηχανική έκδήλωσι του πιό τυπικού κι' άδιάφορου χαιρετισμού ως τήν πιό ζεστή έκφρασι άληθινής φιλίας, ή τή συγκινημένη, άφωνη συμμετοχή σ' έναν μεγάλο πόνο.

Τό ίδιο, σέ πολύ μεγαλύτερο βαθμό, και γιά τό βλέμμα. Τί άφάνταστη ποικιλία έκφράσεων, τί πλούτος και τί πλάτος αισθημάτων κρύβονται μέσα στή μικρή, τή στιγμιαία λάμψι μιάς ματιάς!

Και άκριβώς γιά ένα τέτοιο βλέμμα θά σάς μιλήσω σήμερα, αγαπητοί μου Φίλοι. Στόν Άγιο Αθανάσιο τής Έδέσσης είχε ένσκήψῃ τόν περασμένο Άπρίλη μία θανατηφόρος επιδημία, από τήν όποιαν είχαν προσβληθῇ όλα τά παιδιά του χωριού. Τό σχολείο έκλεισε κι' οί δασκάλοι άνεφέρθηκαν στόν Νομάρχη, ο όποιος έστειλε επί τόπου τόν Νομιάτρο και τόν Περιφερειακό Διοικητή τής Ε.Ο.Ν.

Ο πρώτος, ως γιατρός, έφρόντισε γιά τήν Ιατρική περίθαλψι των άρρώστων και τήν όλη υγιεινή του χωριού. Ο Περιφερειακός Διοικητής απέβλεπε περισσότερο στήν τόνωσι του ήθικου των άσθενών και γενικώτερα των παιδιών τής Ε.Ο.Ν. και των κατοίκων.

Ανάμεσα στά προσβληθέντα παιδιά τής Οργανώσεως ήταν και ο μικρός σκαπανεύς Ιωάννης Δημούλτσῃς, που ήταν βαρεία κι' έπικίνδυνα άρρωστος. Ο Περιφερειακός Διοικητής έπροσάθησε νά έμπνεύσῃ θάρρος κι' αίσιόδοξία τόσο σ' αυτόν, όσο και στή μητέρα του και τήν άδελφή του που έκλαιαν άπελπισμένες, κι' έγύρισε στήν έδρα του. Σέ λίγες μέρες έλαβε από τόν μικρό σκαπανέα τό ακόλουθο γράμμα, που σάς τό παραθέτω αυτούσιο, άκόμα και με τίς άνορθογραφίες του.

«Αγαπημένε μας Διοικητά. Τώρα που έγινα καλά δέν μπορώ νά μη σάς εύχαριστήσω Έσάς και τούς Δασκάλους μας που τόσο ένδιαφερόνται γιά μένα και γιά όλα τά Σκαπανάκια του χωριού μας. Στό νού μου μένει άκόμα τό στοργικό σας βλέμμα. Σας εύχαριστώ και πάλι, μένω συγκινημένος από τήν έπίσκεψή σας στό μακρινό μας χωριό μας. Με σεβασμό Ιωάννης Δημούλτσῃς, τάξη Δ', Σκαπανέας 3 Λόχου Αγίου Αθανασίου».

Επρόσεξατε, αγαπητοί μου, ποιό πράγμα του είχε κάμει μεγαλύτερη έντύπωσι κι' είχε μείνει στό νού του και θάμνε άσφαλώς γιά πάντα; Μας τό λέει τό ίδιο τό σκαπανάκι: «Στό νού μου μένει άκόμα τό στοργικό σας βλέμμα». Αυτό ήταν τό πιό πολύτιμο δώρο, ή πιό μεγάλη προσφορά που του είχε κάμει ο Διοικητής του: τό στοργικό του βλέμμα. Δηλαδή: ή καλωσύνη, ή εύγένεια, ή ψυχική επαφή, ή άλληλεγγύη. Πιό πολύ κι' από τό πιό χρήσιμο, τό πιό θεραπευτικό, τό πιό δυναμωτικό φάρμακο, ώφέλῃσε κι' έζωογόνησε κι' έτόνωσε τόν μικρό άρρωστο ένα βλ έμ μ α, ένα ζεστό, γλυκό βλέμμα άγαθότητος και συμπόνιας, που έπεσε μέσα του σάν γερός και γόνιμος σπόρος υγείας και ζωής.

Χαρά στήν ψυχή, αγαπητοί μου φίλοι, χαρά σέ κάθε ψυχή που μπορεί νά δεχθῇ μέσα της, νά καλλιεργήσῃ και νά μεταδώσῃ τόν θεϊόν αυτόν σπόρο τής Αγάπης!

Μέ όλη μου τήν άγάπη
Μελίης Νικολαΐδης

Έγώ τώρα ζητώ από τόν Έλληνικό Λαό νά συντρέξῃ τās άρχας στό έργο αυτό, αλλά και δηλώ συγχρόνως ότι θά παταχθῇ άμείλικτα όποιος προσπαθήσῃ νά άποθηκέυσῃ ή νά άποκρύψῃ τρόφιμα, ή νά ζητήσῃ νά αίσχροκερδήσῃ, ή όπωσδήποτε θελήσῃ νά έπωφεληθῇ από τίς περιστάσεις εις βάρος του κοινωνικού συνόλου. Έχω τήν πεποίθησι ότι όλοι οί Έλληνες θά άντιληφθούν τήν ύποχρέωσι που έχουν νά συμμορφωθούν έπακριβώς με τά κυβερνητικά μέτρα και θά κατανοήσουν ότι ή ύποχρέωσις αυτή δέν έχει χαρακτηρισμό άπλής μόνης ύποταγής στούς νόμους και στας κυβερνητικές αποφάσεις, αλλά και ότι με τās σημερινάς περιστάσεις άποτελεί γιά όλους έκπλήρωςιν καθήκοντος ύψιστης έθνικής σημασίας.

Από τās άνακοινώσεις του Αρχηγού δια τήν καθιέρωσιν των δελτίων τροφίμων.

«ΑΜΥΝΕΣΘΑΙ ΠΕΡΙ ΠΑΤΡΗΣ»

Ο Αρχηγός μίλησε στή Μαλακάσα σ' έπτά χιλιάδες έργαζόμενα μέλη τής Οργανώσεώς μας γιά τή θέσι τής Ελλάδος μπροστά στό φαινόμενο πόλεμος. Σύντομα και καθαρά καθώρισε τή θέσι τής Ελλάδος στή σημερινή τρομακτική σύγκρουσι και είπε: «Δέν έχουμε σκοπό νά ζητήσουμε νά πάρουμε εκείνο που άνήκει στούς άλλους... αλλά έχουμε και μείς τό δικό μας, τό όποιον δέν θ' άφήσουμε ποτέ νά φύγῃ από τά χέρια μας...».

Κι' από πρώτα, αλλά κυρίως από τότε κι' έπειτα διαβάσω στά μάτια κάθε Έλληнос και πρό παντός στά μάτια κάθε νέου μία άπόφασι. Ποτέ, ούτε και γιά μία στιγμή, έστω και μία σπιθαμή γῆς ή θάλασσας Έλληνικής δέν θά πατηθῇ από κανένα, όσο ισχυρός κι' άν είναι. Ό,τι άποκτήθηκε με τό αίμα των προγόνων μας και άξιοποιείται με τόν ιδρώτα τό δικό σας, είναι και θά παραμείνῃ Έλληνικό. Από τήν 4η Αυγούστου νοιώθουμε τό βάρος τής κληρονομίας μας και τήν Ιστορική μας εποχή. Αίσθανόμαστε πώς είμαστε άπόγονοι των Μαραθωνομάχων και των Σαλαμινομάχων, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι σελίδες άφθάρτου ήρωϊσμού, περισσότερο από κάθε άλλη, μόνο ή Έλληνική Ιστορία παρουσιάζει. Πουθενά του κόσμου, έκτός τής Ελλάδος, οί μητέρες, οί γυναίκες, ή οί άδελφές, δέν παρέδιδαν τά όπλα στούς άγαπημένους τους με τήν έντολή: «ή τάν έπί τας». Ο Έλληνισμός στή μακραίωνη διαδρομή του άγωνίστηκε μ' όλη τή δύναμι τής ψυχής του γιά τήν άνεξάρτησία του έναντιον κατά πολύ μεγαλύτερου έχθρου και ένίκησε. Στό πείσμα δέ κάθε λογικής, τό 1821 ώρθώθηκε με μία ψυχή και έγκρέμισε μία άπέραντη αυτοκρατορία επανακτώντας τήν έλευθερία του. Έτσι και σήμερα, άν παραιτηθῇ άνάγκη, θά σηκώσουμε όλοι, άνδρες, γυναίκες, παιδιά, και πρό παντός οί νέοι, και θά φράζουμε τό δρόμο σ' όποιον τολμήσῃ νά πατήσῃ τό πόδι του στούς κάμπους, στά βουνά και στά άκρογιάλια τής πύς όμορφης, τής πύς γλυκειάς πατρίδας του κόσμου, τής Ελλάδας μας. Όλοι οί Έλληνες έχουμε τήν ψυχή των Τριακοσίων του Λεωνίδα και φυλάμε κατ' έντολή του Έθνους τίς Θερμοπύλες τίς Ελλάδος. Δέν θά παραβιασθούν παρά τότε, όταν και ή τελευταία Έλληνική καρδιά, όπου γῆς εύρίσκεται, θά παύσῃ πλέον νά κτυπά. Αυτή είναι ή άπόφασί μας.

Γ. Μυλωνάς

Ἡ Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας, τῆς ὁποίας Πίστις καὶ Σκοπὸς εἶναι ἡ ὁλοκληρώσις τοῦ εὐρυτάτου περιεχομένου τῆς τριλογίας Πατρίς - Ὁρησκεία - Οἰκογένεια, δύναται εὐλόγως νὰ υπερηφανεύεται ὅτι χωρὶς καμμίαν παρόρμησιν ἔξωθεν ἐπρωτοστάτησεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ τακτικοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν μελῶν τῆς καὶ δύναται νὰ εἴπῃ, ὅτι ἐκαλλιέργησεν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν χιλιάδων Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτιστῶν τόσον ἐπιμόνα καὶ ἐντατικά τὴν ἰδέαν τοῦ ἐκκλησιασμοῦ, ὥστε τὴν κατέστησε ψυχικὴν πλέον τὴν ἀνάγκην τῶν μελῶν τῆς.

Τὰ δελτία κινήσεως τῶν σχηματισμῶν τόσον τοῦ κέντρου, ὅσον καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἀναφέρουν τακτικώτατα τὸν ἀνελλιπὴ κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ ἄλλας ἑορτάς ἐκκλησιασμὸν τῶν νέων τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ προσπάθεια τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνόρθωσιν τῆς νέας γενεᾶς ἱκανοποιεῖ ἀπολύτως ἐκείνους, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου συναγωνιστοῦ πιστεύουν εἰς τὴν ἐθνικὴν τριλογίαν τῆς Ὁργανώσεως καὶ ἐργάζονται διὰ τὴν ἀπόλυτον ἐπικράτησιν τῆς.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ Ε.Ο.Ν.

Δὲν δυνάμεθα παρὰ νὰ ἐξάρωμεν τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἡρακλείου διὰ τὴν περισυλλογὴν ὑπὸ τῶν σχηματισμῶν τῆς τοπικῆς λογογραφικῆς ὕλης. Ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις ἀπὸ πολλοῦ ἐξέδωκε σχετικὰς διαταγὰς ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου καὶ εὐχαρίστως βλέπομεν τὴν ἐναρξίν τῆς ἐφαρμογῆς εἰς περιφέρειαν μάλιστα, ἣ ὁποία ἔχει πλούσιον καὶ πολύτιμον λογογραφικὸν ὕλικόν. Δὲν ἔχομεν καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι καὶ αἱ λοιπαὶ Περιφερειακαὶ Διοικήσεις τῆς Ἑλλάδος ἀρχολοῦνται ἐπίσης ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ ἐθνικῇ σημασίᾳ πεδίου τούτου, τὸ ὁποῖον τόσον σχετικὸν εἶναι μὲ τὰ ἔργα καὶ τὸν σκοπὸν τῆς Ἑθνικῆς μας Ὁργανώσεως καὶ τόσον συμβολὴν δύναται νὰ παρῶσιν εἰς τὴν ὅλην ἱστορικὴν μας περισυλλογὴν. Ὁρῶντες, παρὰ μυσθία, ναυουρματά, γυνμικά, τραγοῦδια, παροιμίαι ἀγνωστοί, ἡρωικοὶ ἀγῶνες, ἀγνωστοὶ ἥρωες καὶ τόσα ἄλλα παρουσιάζουν ἓνα εὐρύ πεδῖον ἐρεῦνης, περισυλλογῆς καὶ διαφυλάξεως ὑπὸ τὴν αἴρεσιν βέβαια τῆς πιστῆς ἀντλήσεως καὶ καταλλήλου γλωσσικῆς διατυπώσεως τῶν.

ΕΝ ΟΨΕΙ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ

Πρέπει νὰ τονισθῇ καὶ πάλιν, μὲ τὴν ἰδίαν κατηγορηματικότητα, ὅτι οὔτε τὰ ραγδαία γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, οὔτε ἡ ἀπότομος καμπὴ πού ἐσημειώθη ἐξ αἰτίας τῶν εἰς τὴν ἐξέλιξιν τοῦ φοβεροῦ πολέμου δράματος, δὲν δικαιολογεῖ, ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς καὶ τοὺς λαοὺς τῆς ἰδικῆς μας Ἀνατολῆς, καμμίαν ἀναθεώρησιν ἢ μεταβολὴν τῆς στάσεως τὴν ὁποῖαν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ πολέμου ἐχαράξαμεν. Ἀπεναντίας τὴν δικαιώνει ἀκόμη περισσότερο. Στερεώνει τὴν γενικὴν πεποίθησιν εἰς τὴν ὀρθότητά της καὶ καθιστᾷ ἀκόμη καταφανέστεραν δι' ὅλους τὴν ἀνάγκην τῆς ἀπαρασάλευτου ἐμμονῆς εἰς αὐτήν.

Ἀπομένει βέβαια πάντοτε νὰ καταδείξουν αἱ ἐπικείμεναι ἐξελίξεις, ἂν καὶ μέχρι ποίου βαθμοῦ ἢ κατάστασις, ἣ ὁποία διεισφύσθῃ ἐσχάτως εἰς τὴν Μεσόγειον, θὰ δυσχεράνη ἀκόμη περισσότερο τὸ ἥδη ἀρκούντως δύσκολον ἔργον τῆς προσαρμογῆς μας καὶ κατὰ τίναν τρόπον θὰ ἐπιρραίσῃ τὴν παραγωγικὴν καὶ οἰκονομικὴν ζωὴν τῶν χωρῶν μας. Πρέπει, πάντως, ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ἂν θὰ εἶναι ἡ ἐπίδρασις τῶν γεγονότων, ὅσαι καὶ ἂν πρόκειται νὰ προστεθοῦν νέαι δυσχεραίνοντες εἰς τὴν ἡδη ὑφισταμένην, νὰ μὴν ἐλαττωθῇ τὸ θάρρος μας καὶ ἡ θέλησίς μας νὰ τὰς ὑπερνικήσωμεν καὶ ἀνταρπῶμεν ἀλληλοβοηθούμενοι καὶ συνεργαζόμενοι, πικνύνοντες τὰς συναλλαγὰς μεταξύ μας καὶ προσπαθοῦντες ν' ἀντικαθιστῶμεν εἰς τὰς χρήσεις μας κάθε προϊόν πού ἐξυνηθίσαιεν νὰ εἰσάγωμεν ἀπὸ ἄλλας ἀγοράς καὶ πού εἶναι δυνατόν νὰ μᾶς τὸ προμηθεύουν οἱ γείτονες. Ἐφόσον εἶναι κοινὴ μετὰξύ μας καὶ ἴση ἡ κατανόησις τῆς πρωταρχικῆς σημασίας, τὴν ὁποῖαν ἔχει δι' ὅλην τὴν περιοχὴν μας καὶ διὰ τοὺς λαοὺς τῆς ἡ διατήρησις τῆς ἐκτός τῆς πολέμου ζωῆς, κάθε ἐγγεγραμμὸς προσωρισμὸς νὰ ἐξυπηρετῇ αὐτὸν τὸν σκοπόν καὶ κάθε θυσία πού ἐπιβάλλεται ἀπὸ τὸ ἐγγεγραμμὸς τοῦτο, θὰ εἶναι μικρὰ καὶ ἀσήμαντος.

Ἐως τώρα ἡ συμβολὴ τῆς Βαλκανικῆς μας Συνενοήσεως ἀπεδείχθη ἀποφασιστικὴ εἰς τὸ ἔργον τῆς διατηρήσεως τῆς εἰρήνης εἰς τὴν περιοχὴν μας. Εἶναι τώρα καιρὸς νὰ καταδειχθῶν αἱ ἱκανότητές της καὶ εἰς τὸ ἔργον τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς δυνατῆς αὐταρκείας τῆς οικονομίας τῶν λαῶν τῆς. Ἡ ἐπιτυχία τῆς εἰς τὸ δεύτερον αὐτὸ πεδῖον θὰ κατασφαλίσῃ καὶ θὰ κατοχυρώσῃ τὴν πρώτην. Τὸ ἔργον δὲν θὰ εἶναι βέβαια καθόλου εὐκόλον, ἀφοῦ, λίγο πολύ, ὁ βαθμὸς τῆς οἰκονομικῆς καὶ τεχνικῆς ἀναπτύξεως ὅλης τῆς νοτιοανατολικῆς μας Εὐρώπης εἶναι ἴσος καὶ κοινὸς περίπου ὁ χαρακτήρ τῆς οἰκονομίας τῆς. Μολοντοῦτο ὑπάρχουν πολλὰ σημεία, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ οἰκονομία τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῆς Τουρκικῆς Ἀνατολῆς ἀλληλοσυμπληροῦται. Εἰς τὰ σημεία αὐτὰ χρειάζεται ν' ἀφιερῶσωμεν ὅλην μας τὴν προσοχὴν ἀπὸ κοινοῦ καὶ νὰ προσπαθῶμεν μὲ κάθε τρόπον, καὶ μὲ θυσίας ἀκόμη, ἔάν θὰ χρειασθοῦν, νὰ τὰ εὐρύωμεν καὶ νὰ τὰ ἐπαυξήσωμεν. Ἔτσι θὰ καταδείξωμεν, διὰ μίαν ἄκομην φοράν, τὸν βαθμὸν τῆς ὀριμότητός μας καὶ τὴν ἱκανότητά μας νὰ προσαρμοζώμεθα εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν καιρῶν, νὰ κατανοοῦμεν καὶ νὰ προλαμβάνωμεν τὰς ἐπιταγὰς τῆς ἱστορικῆς ὥρας, τὴν ὁποῖαν διανύομεν. Συγχρόνως θὰ καταπλάσιωμεν τὸν στερεοτύπον τῆς ἐνδόσεώς μας καὶ θὰ καταστήσωμεν διεθνῶς περισσότερο ἐπιβλητικὴν τὴν ἰσχύν τῆς καὶ ἴσως ἴσως θὰ κατορθώσωμεν — ἐάν ἡ θέλησίς μας κατισχύσῃ μέχρι τέλους καὶ δὲν μᾶς κατακλύσῃ ἀπρόβλεπτοι ἐμπλοκαὶ — νὰ ἐξέλθωμεν ὅλοι ὁμοῦ οἱ λαοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀνατολῆς καὶ ἐκείνοι, οἱ ὅποιοι δὲν μετέχουν τῆς Βαλκανικῆς Συνενοήσεως, μὲ τόσον βαθεῖαν τὴν πεποίθησιν εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἐνότητός μας ὅσον καὶ εἰς τὴν κοινότητα τῶν ἱστορικῶν μας τυχῶν καὶ μὲ τόσον ἠδονήσαντες τὰς ὁλικὰς μας δυνάμεις, ὥστε νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ βαδίζωμεν πρὸς τὴν μεγάλην ἐκπολιτιστικὴν ἀνθησίν, εἰς τὴν ἀνάπτυξιν δηλαδή, ἐκ τῶν παναρχαίων στοιχείων καὶ τῶν ὑψηλῶν ἀληθειῶν, τῶν ὁποίων εἴμεθα κληρονόμοι καὶ φορεῖς, ἐνός νέου, ἀνταξίου τῆς γεωγραφικῆς μας περιοχῆς καὶ τῆς ἱστορίας τῆς πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, καθ' ἣν ὥραν παρακαμιάζει ὁ πολιτισμὸς τῆς Δύσεως.

Εἰς τὴν νησίδα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, παρὰ τὸν Ναύσταθμον, ἡ Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας ἱδρύσκει Ναυτικὴν Βάσιν διὰ τὴν ναυτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν στελεχῶν τῆς. Ἀπ' ὅλα τὰ σημεία τῆς χώρας θὰ προσέλθουν κατ' αὐτὰς στελέχη τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, τὰ ὁποῖα θ' ἀποτελέσουν τὴν πρώτην σειρὰν τῶν ἐκπαιδευθησομένων, ἡ ἐκπαίδευσίς τῶν ὁποίων θ' ἀρχίσῃ ἐντὸς τοῦ προσεχούς μηνὸς καὶ θὰ διαρκέσῃ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Τὰ οὕτω δὲ ἐκπαιδευόμενα στελέχη θὰ χρησιμοποιῶνται κατόπιν ὑπὸ τῶν οἰκείων Περιφερειακῶν Διοικήσεων διὰ τὴν ναυτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κατὰ τόπους μελῶν τῆς Ὁργανώσεως.

Εἶναι βέβαια περιττὸν νὰ ὑποδείξωμεν καὶ νὰ ἐξάρωμεν τὴν μεγάλην σημασίαν τοῦ νέου τούτου μέτρου τῆς Ε. Ο. Ν., διότι εἶναι αὐτονόητος. Ἀρκεῖ νὰ ἐνθυμηθῇ κανεὶς, ὅτι ἡ θάλασσα ὑπῆρξε πάντοτε διὰ τὴν Ἑλλάδα στοιχεῖον ζωῆς, προόδου, δόξης καὶ πολιτισμοῦ καὶ ὅτι πρὸς τὴν θάλασσαν ἀκριβῶς αὐτὴν, τὴν ὥραιαν καὶ δοξασιμένην Ἑλληνικὴν θάλασσαν, ὀδηγεῖ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐντατικώτερον τὴν Ἑλληνικὴν Νεότητά ἡ Ε. Ο. Ν., διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς στενότεραν γνωριμίαν καὶ ἐπικοινωνίαν μαζὶ τῆς, ἣ ὁποία θ' ἀνανεώσῃ καὶ θὰ στερεώσῃ περισσότερο τοὺς μεταξὺ τῶν δεσμοὺς, πού ὑπῆρξαν πάντα τόσο γόνιμοι διὰ τὸ ἔθνος.

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἀσφαλῶς δὲν θὰ μείνῃ ὡς πρώτη καὶ μοναδικὴ ἐκδήλωσις τῆς Ε. Ο. Ν. ἡ συμβολὴ τῶν μελῶν τῆς εἰς ἓνα ὁριστὸν σημείον κρατικῶν ἔργων, ὅπως εἶναι ἡ ἀπογραφή τῶν κατοίκων καὶ ἡ διανομὴ τῶν δελτίων τροφίμων.

Ἡ Ἑθνικὴ Ὁργάνωσις Νεολαίας ἔδωκε τὰ πρῶτα δείγματα τῆς συμβολῆς τῆς εἰς τὴν λειτουργίαν τῆς κρατικῆς μηχανῆς εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν, ὅτε ἐγιναν τὰ πρῶτα γυμνάσια παθητικῆς ἀεραμύνης.

Καὶ ἡ συμβολὴ ἐκείνη ἐθαυματολογήθη ἀπὸ τὸν Ἀρχηγόν καὶ τὴν Κοινωνίαν μὲ ἄριστα. Μὲ ἄριστα ἀσφαλῶς θὰ βαθμολογηθῇ καὶ ἡ νέα τῆς προσπάθεια εἰς τὴν ἀπογραφήν καὶ τὴν διανομὴν τῶν δελτίων.

ΤΟ ΕΥΖΩΝΙΚΟ

Δὲν θὰ σταματήσω σήμερα σ' ἓνα ὀρισμένο περιστατικὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου. Θὰ μιλήσω γενικώτερα, ἀφιερώνοντας τὸ σημερινόν μου σημείωμα, στὸ πιὸ ἐνδοξόν, τὸ πιὸ ἀγαπημένον, τὸ πιὸ καμαρωμένον σῶμα τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ: Ἐκεῖνο, πού ἡ κορμοστασιά τῶν ὀπλιτῶν του, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ ὁρμή, ἡ αὐταπάρνησις, ἀλλὰ πρὸ παντός ἡ ἀκατάσχετη ὁρμὴ τῶν πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἐσπερνε τὸν πανικὸν ἀνάμεσα στοὺς ἐχθροὺς καὶ στεφάνωνε μὲ τὴν νίκη τὰ Ἑλληνικά ὅπλα.

Πρόκειται γιὰ τὸν ἡρωϊκόν, τὸν γοργόν, ἀνδρῶνα, τὸν θρυλικὸν τοσολιᾶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολέμου, τὸν ἀήττητον πολέμιστῃ, τὸν σύμβολον αὐτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς λεβεντιάς, τῆς ταχύτητος, τῆς ἀνδρείας, τὸ καμάρι καὶ τὴν υπερηφάνειαν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων, τὸ γέννημα καὶ ῥέμαμα τοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ, τοῦ χλιοτραγουδημένου κι' ἀθάνατου, ὅπως χλιοτραγουδημένος κι' ἀθάνατος εἶναι ὁ φουστανελλοφόρος στρατιώτης, νικητὴς πάντα καὶ τροπαιοῦχος, στὴν μάχη, φόβητρο πάντα στοὺς ἀντιπάλους.

Εἶναι τὸ εὐζωνάκι, πού θὰ τὸ τραγουδάη πάντα ἡ Ἑλλάς:

Ἐγὼ εἰμ' ἐγὼ
εὐζωνάκι γοργὸ
πού ζῶ στὸν κόσμον
τιμημένον.

Ποιὸς κουραμπιές,
ποιὸς ντιστεγκές
μπορεῖ νὰ βγῇ
μπροστὰ σὲ μένα;

Κι' ἀλήθεια:

Ἦταν μοναδικὸ τὸ σῶμα αὐτὸ στοὺς πολέμους μας. Ποιὸς ἐμπαινε πρῶτος στὴν καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ; Ὁ τοσολιᾶς; Τὰ τσαρούχια του ἐπαίρναν φτερά. Ἡ φουστανελλά του ἀνέμιζε, ἡ φούντα του πετοῦσε καὶ ὁ ἐχθρὸς ὑποχωροῦσε:

Φουστανελλά, τσαρούχι
φούντα, φεσ'
Καμάρ' λεβεντιά περηφάνεια
σωστός, διπλωμένος κατφές

Αὐτὸς ἦταν ὁ τοσολιᾶς: Ὅπως τὸν περιγράφει ἀκόμη τὸ λαϊκὸ τραγοῦδι:

Λεβεντιά καμαρωτὴ
μέσα σὲ βουνὰ καὶ δάση,
πού προβάλλει μὲ σπαθὶ
τὴν πατρίδα νὰ δοξάσῃ...

Δὲν μπορεῖ βέβαια κανεὶς νὰ ξεχωρίσῃ τοὺς Ἑλληνας στρατιώτας καὶ ναύτας. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐμφανίσῃ τοὺς στρατιώτες σὲ διαφορετικὸ βαθμὸ ἀν-

δρείας ἀναλόγως στὸ ὅπλο τους... Ὅλοι εἶχαν τὴν ἰδίαν ἀνδρεία, ὅλοι εἶχαν τὴν ἰδίαν αὐτοθυσίαν, τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὴν ἰδίαν ἀποφασιστικότητά τοῦ «ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τὰς» τῶν ἀρχαίων προγόνων τῶν. Μὰ τὸ εὐζωνικὸ μας, ἦταν, σὰν τὸ πιὸ ἐλαφρὸ ὅπλο, ἐκεῖνο πού βρισκόταν πρῶτον ἐμπρὸς στὴ φωτιά, κι' ὁ Ἑλληνας τοσολιᾶς ἦταν ἐκεῖνος πού πολεμοῦσε τίς περισσότερες φορές στήθος μὲ στήθος τὸν ἐχθρὸν, καὶ μὲ μόνο του ὅπλο τὴν καρδιά καὶ τὴν βουνήσια ἀλκή τοῦ ὀρειοῦ Ρουμελιώτη, ἔτρεπε σὲ ἄτακτο φυγὴ τὸν ἐχθρό.

Τὸ εὐζωνικὸ καὶ ὁ εὐζωνος ἦταν θρόλος, τόσο πού κι' οἱ ἄλλοι στρατιῶται προτιμοῦσαν νὰ γίνουν εὐζωνοὶ καὶ τραγουδοῦσαν:

Τὸ εὐζωνικόν, τὸ εὐζωνικόν
τὸ εὐζωνικόν, πολὺ τὸ ἀγαπῶ
Νὰ πεθάνω, νὰ πεθάνω
εἰς τὸ Μάνλιγχερ ἀπάνω!...

Εἰς τὸν πόλεμον τοῦ 1913 τὸ εὐζωνικὸ βρέθηκε πραγματικόν, πρῶτον καὶ καλλίτερον. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἐμψυχωτές του — καὶ γι' αὐτὸν θὰ ἀφιερῶσθῃ ἡ «Νεολαία» ἰδιαίτερον σημείωμα στὸ μεταπροσεχὲς φύλλο — ὁ ἥρωας Βελισσαρίου τὸ ἐνεψύχωνε: Μαζί του ἀνέβαιναν οἱ εὐζωνοὶ στὶς βουνοκορφές κατὰ τρόπον πού ὁ Διοικητὴς τοῦ συντάγματος, ἄλλος ἥρωας κι' αὐτός, ὁ Παπαδόπουλος, ὅταν μιά χαρραγὴ τοὺς εἶδε ἀνεβασμένους στὴν κορυφογραμμὴ, ἐξέφρασε τὸ θαυμασμὸ του μὲ δύο λέξεις:

Τύπος εὐζώνου
(Σχεδιάσμα τῆς ἐποχῆς τοῦ 1913)

— Τοὺς βλέπετε αὐτοὺς; Εἶναι τὰ κατσίκια τοῦ Βελισσαρίου!

Πραγματικὰ κατσίκια στὴν ταχύτητα καὶ στὸ ἀνέβασμα τῶν πιὸ δυσβάτων κορυφῶν τῶν Μακεδονικῶν βουνῶν, πού χάρις σ' αὐτοὺς, τὰ πατοῦσε μιά ὥρα ἀρχήτερα τὸ Ἑλληνικὸ πόδι, κι' ἡ Ἑλληνικὴ σημαία κυμάτιζε περήφανη στὶς πιὸ ψηλές κορυφές του.

Δὲν γνώριζε ἀνάπαυσι ὁ τοσολιᾶς. Εἶχε τὴν μονίαν τοῦ ἀμειλίχου κυνηγιοῦ τοῦ ἐχθροῦ πού δὲν τὸ σταματοῦσε τίποτε, οὔτε ἡ πείνα, οὔτε ἡ δίψα οὔτε ἡ κόουρασι...

Καὶ σὰν οἱ ἐχθροὶ, πού στὸ ἀντίκρουμά τους ἐφευγαν προτροπάδην, μὲ ὅλον τοῦ εἶδους τὰ μεταφορικά μέσα, οἱ εὐζωνοὶ δυσανασχετοῦσαν.

Δὲν κάθονται νὰ δοῦν; Παρὰ φεύγουν καὶ δὲν στέκονται νὰ δοκιμάσουν τὴν λόγχην μας καὶ τὰ μπράτσα μας;

— Ἦσυχάστε, βρε παιδιά τοὺς παρακαλοῦσε ὁ ἀξίωματικός τους. Οἱ Παλληκαράδες τῶσπριψαν γρήγορα. Τί νὰ γίνῃ; Καθῆσθε τώρα νὰ φάτε...

Τότε μόνον θυμόντουσαν πῶς ἦσαν εἰκοσιτετράωρο ὁλόκληρο νηστικοί!...

Καὶ ἑξακολουθοῦσαν τὴν καταδίωξιν:

Πλήρωσε ἀκριβὰ τὸ πὸν αἷμα του τὸ εὐζωνικὸ τίς τόσες ἐπιτυχίες του...

Τὸ πρῶτον σύνταγμα εὐζώνων εἶχε ἀποδεκατισθῇ.

47 ἀξιωματικοὶ καὶ 1549 ὑπαξιωματικοὶ καὶ ὀπλίται εἶχαν τεθῇ ἐκτός μάχης, πολλοὶ νεκροί, περισσότεροι τραυματίαι: ὁ Βελισσαρίου, ὁ Γ. Κοσκοτρώνης, ὁ Πατρίδης, ὁ Μανωλίδης, ὁ Λυμπερῆς, ὁ Τυρογιάννης, ὁ Ζητουνιάδης, ὁ Παπαδόπουλος, ὁ Πατάκης, ὁ Τριανταφύλλου κι' ὁ Πετρολάκης, ἀξιωματικοὶ ὅλοι τῶν εὐζώνων, ἔπεσαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς μαχομένοι ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν: Ὑπὲρ πατρίδος καὶ πίστεως, συμβολὴ αἵματος τοῦ εὐζωνικοῦ, μαζί μὲ τοὺς ὀπλίτας του, εἰς τὴν κοινὴν θυσίαν ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς ἐλευθερίας.

Καὶ ὁ συνταγματάρχης στὴν ἡμερησίαν του διαταγὴν ἔγραφε τὰ ἀθάνατα αὐτὰ λόγια...

«Καὶ ἐν ὀλιγοστέουσιν ἐπομένως ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις τοῦ συντάγματος, θὰ πέσωμεν ὅλοι μέχρις ἐνός, ἀλλὰ τὸ σύνταγμα θὰ εἶναι καὶ θὰ μείνῃ ἀήττητον, διότι τοιαύτη θὰ εἶναι ἡ θέλησις τῆς Πατρίδος καὶ τοῦ Βασιλέως καὶ ἀρχηγοῦ μας τοῦ ὁποιοῦ οἱ λόγοι εἶναι τὸ σύνθημα μας.

Ἐμπρὸς καὶ πάντοτε ἐμπρὸς».

Καὶ τράβηξαν πάντα ἐμπρὸς μὲ τὴν βεβαιότητα:

Γιὰ τὴν Πατρίδα, ὅποιος χαθῇ
ποτέ του δὲν πεθαίνει.

Ἄγγ. Μεταξᾶς

1222

21. (Συνέχεια)

“Ολα πήγαιναν καλά, τ’ όνειρο του Φιλίππου κόντευε να πραγματοποιηθώ όλοκληρο.

“Ο βασιλιάς της Ήπειρου αποκρίθηκε πώς είναι εύτυχης να πάρη γυναίκα τη θυγατέρα του Φιλίππου κι’ έρχεται στην πρωτεύουσα της Μακεδονίας να γίνουν οι γάμοι.

Χαρούμενος ο Φίλιππος μήνυσε τότε σε όλες τις ελληνικές πολιτείες να στελλοπούν αντιπροσώπους τους για τη μεγάλη τελετή. Αποφάσισε να γίνουν οι γάμοι με πρωτοφανή μεγαλοπρέπεια στην αρχαία πρωτεύουσα της Μακεδονίας, την Έδεσσα. Θά έδινε μεγάλες γιορτές.

Και πρώτα πρώτα θά προσέφερε πλούσιες θυσίες στους θεούς’ έπειτα κάλεσε τους καλύτερους ήθοποιους από την Αθήνα να παραστήσουν τραγωδίες των τριών μεγάλων τραγικών, του Αισχύλου, του Σοφοκλή, του Ευριπίδη. Και συνάμα κωμωδίες του Αριστοφάνη.

Κάλεσε και τους καλύτερους άθλητες ν’ αγωνιστούν στο πάλεμα και στο τρέξιμο, κι’ ώρισε πλουσιώτατα βασιλικά δώρα στους νικητές.

Κατά τον Αύγουστο άρχισαν να καταφθάνουν απ’ όλη την Ελλάδα κι’ από τα παράλια της Μικράς Ασίας πρέσβεις με πολύτιμα δώρα για το γαμπρό, για τη νύφη και για το βασιλιά Φίλιππο.

Γέμισε η Έδεσσα από επίσημους ξένους. Έφτασαν κι’ από το μαντείο των Δελφών οι άποσταλμένοι που είχε στείλει ο Φίλιππος για να ρωτήσουν τον Απόλλωνα αν θά πετύχει ή έκστρατεία του έναντι των Περσών.

“Ο Φίλιππος άκουσε τον χρησμό, άμυλτος. Τί ήθελε να πη; “Όπως συνήθιζε το μαντείο, ο χρησμός ήταν σκοτεινός και κανένας δεν καταλάβαινε ακριβώς ποιά ήταν το νόημα του.

—Για ξαναπείστε μου το χρησμό, πρόσταξε ο Φίλιππος τους άποσταλμένους του.

Κι’ αυτοί με σιγανή φωνή του ξαναείπαν:

“Στεφανώθηκε ο ταύρος’ το τέλος του πλησιάζει’ ο Ιερέας που θά τον σφάξη είναι έτοιμος”.

“Ποιός είναι ο ταύρος; συλλογίζονταν ο βασιλιάς ανήσυχος. Ποιός είναι ο Ιερέας”;

Ξαφνικά θλιβερά προαισθήματα πλάκωσαν την καρδιά του.

“Η θλίψη του Φιλίππου θά μεγάλωνε ακόμα περισσότερο αν ήξερε τι γίνονταν κρυφά σ’ ένα άρχοντικό σπίτι, κοντά στο παλάτι του.

Στο σπίτι αυτό κατοικούσε ένας νέος ευγενής κι’ ωραιότατος, σωματοφύλακας του βασιλιά Φιλίππου. Τόν

έλεγον Πausανία. Κάποτε ο στρατηγός Ατταλος, ο θείος της καινούργιας βασίλισσας, τόν είχε βρείσει θανάσιμα. “Ο Πausανίας έτρεξε στο βασιλιά και ζήτησε εκδίκηση. Μά ο Φίλιππος που αγαπούσε τόν Ατταλο γέλασε:

— Καλά σου έκαμε, είπε. “Ο Πausανίας από τότε ένα και μόνο σκοπό είχε θέσει στη ζωή του: Νά εκδικηθώ το Φίλιππο που τού φέρθηκε με τόσο αδικία.

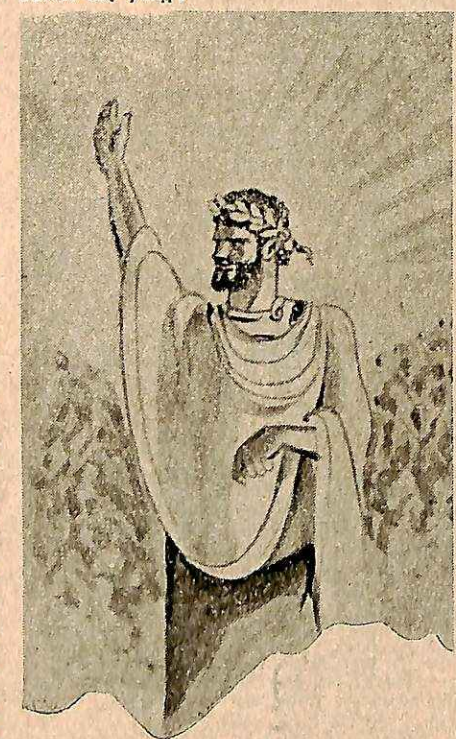
—Θά τόν σκοτώσω! Θά τόν σκοτώσω, έλεγε στους φίλους του. Δεν μπορώ να ζω άτιμασμένος!

Νέοι κατάσκοποι των Περσών που είχαν έρθει πάλι στην αλή του Φιλίππου και προσπαθούσαν να βρουν τρόπο να εξαφανίσουν τόν επικίνδυνο αυτόν βασιλιά, έμαθαν το μίσος του Πausανία έναντι του Φιλίππου. Αμέσως τόν περικύκλωσαν, έγιναν φίλοι του και τού έδιναν θάρρος να εκτελέσει το σκοπό του.

—Σκότωσέ τον, τού έλεγαν. Μη φοβάσαι. Έμεις θά σου έχουμε έτοιμα όπλα και καράβια να φύγεις. “Ο Μέγας βασιλιάς θά σου δώση γυναίκα τη θυγατέρα του.

—Όταν έφτασε ή μέρα που θά γίνονταν οι γάμοι της θυγατέρας του Φιλίππου, ο Πausανίας είχε πάρει την απόφαση.

—Θά τόν σκοτώσω, είπε, κι’ ό,τι θέλει άς γίνη!

“Ενοίωθε τόν έαυτό του σά θεό,

“Έφτασε ή μέρα των γάμων. Το μεγάλο άμφιθέατρο ήταν πλημμυρισμένο κόσμο. Δώδεκα λαμπρά άγάλματα των θεών στήθηκαν στην είσοδο του άμφιθεάτρου’ κι’ ύστερα, τελευταία, φέραν ένα δέκατο τρίτο άγαλμα, τόν βασιλιά Φίλιππο.

“Ο ήλιος είχε ανατείλει, αντίλαλσαν οι σάλπιγγες, οι θεατές σηκώθηκαν όρθιοι: ή βασιλική συνοδεία έμπαινε στο άμφιθέατρο.

Πρώτος πήγαινε ωραίος, σοβαρός, μ’ ένα χρυσό στεφάνι στα ξανθά του τα μαλλιά ο διάδοχος του θρόνου ο Αλέξανδρος και πλάι του ο γαμπρός, ο βασιλιάς της Ήπειρου.

“Επειτα, ντυμένος δάσπρη στολή, μόνος, ο βασιλιάς Φίλιππος.

“Όλο το άμφιθέατρο σείστηκε από τις ζητωκραυγές. “Ο Φίλιππος σταμάτησε λίγο συγκινημένος. Τούτη ήταν ή ωραιότερη στιγμή της ζωής του’ είχε κατορθώσει το πρώτο μέρος της μεγάλης του φιλοδοξίας: Νά ένωση όλους τους Έλληνες υπό την αρχηγία του’ σε λίγο θ’ άρχιζε να πραγματοποιηθώ και το δεύτερο μέρος της φιλοδοξίας του: Νά διαβή τόν Έλληνιστον και να λευτερώση τους Έλληνες της Ασίας.

“Ενοίωθε τόν έαυτό του θριαμβευτή κι’ εύτυχισμένο σά θεό’ γι’ αυτό κι’ είχε διατάξει να στήσουν πλάι στους δώδεκα θεού’ και το δικό του το άγαλμα.

“Είμαι εύτυχης» συλλογίστηκε. Μά την στιγμή εκείνη συνέθε κατά τρομαχτικό. “Ενας νέο’ πετάχτηκε μπρός στο Φίλιππο. “Ήταν ο Πausανίας. Και πριν προφτάση κανένας να τόν κρατήσει, σήκωσε το σπαθί του και το βύθισε στην καρδιά του βασιλέα.

“Ο Φίλιππος έπεσε κάτω νεκρός. “Όταν ή φοβερή είδησι έφτασε στην πρωτεύουσα, ο λαός κλείστηκε στην σπία του τρομαγμένος. Τί θά γίνονταν τώρα; Χρόνια και χρόνια έβλεπε σε κάθε άλλαγή βασιλείας να χύνεται πολύ αίμα’ πετιούνταν στη μέση πολλοί φιλόδοξοι που ήθελαν ν’ άρπάξουν την έξουσία. Και σκότωναν άράδα όλους τούς αντιπάλους.

“Ο Στέφανος είχε γυρίσει στην πρωτεύουσα μαζί με τούς άλλους και τώρα κάθονταν σπίτι του και διηγόταν την τρομερή σκηνή. “Ήταν κι’ αυτός εκεί κοντά μαζί με τούς άλλους αλίκους και τά είδε όλα.

“Ετρεξαν οι γειτόνισσες ν’ άκούσουν το Στέφανο. Και πρώτη πρώτη ή κυρά Μέλπω, ή γυναίκα του καπετάν Νεάρχου, μαζί με την κόρη της.

Πώς είχε μεγαλώσει ή Αλκα! Και τί ωραία που είχε γίνει! Μελαχροινή

Κ ε φ. 32.

με μακριά μαύρα μαλλιά, με υπερήφανο παράστημα. Χαρέτησε με σοβαρότητα το Στέφανο και στάθηκε όρθιος. Δεν έπαίξε πιά μαζί του, δε γέλοσε, είχε γίνει σωστή κοπέλλα και ντρέπονταν.

“Ήρθαν κι’ οι τρεις φιλενάδες της Αλκας, ή Κλειώ, ή Ίφιγένεια κι’ ή Ελένη. Λαχτάριζαν να μάθουν κι’ αυτές τι έγινε στις μεγάλες γιορτές της Έδεσσας και πώς ακριβώς σκοτώθηκε ο βασιλιάς. Μά περισσότερο λαχτάριζαν να δούν το Στέφανο. Είχαν άκούσει πως είχε γίνει σωστό παλληκάρι κι’ είχε δει τόσα και τόσα άκούλουθιντας τόν Αλέξανδρο.

Μπήκαν γελαστές, μά ως είδαν το Στέφανο σοβαρεύτηκαν.

—Καλέ αυτός έγινε άντρας σωστός! ψιθύρισε ή μία στην άλλη και τραθήχηταν στη γωνιά μαζί με την Αλκα.

“Ήρθαν κι’ οι δυο πιστοί φίλοι του Στέφανου, ο Έρμόλαος κι’ ο Λεωνίδας. Είχαν πολύν καιρό να τόν δούν και τόν πεθύμησαν. “Ο Λεωνίδας είχε γίνει σπουδαίος άθλητης και κανένας δεν τόν νικούσε στο τρέξιμο. “Ο Έρμόλαος είχε καταταχθώ στα Βασιλικά Παιδόπουλα, μία στρατιωτική σχολή απ’ όπου θάβγαινε αξιωματικός.

Είχε πιάσει το φθινόπωρο κι’ ή μέρα εκείνη ήταν πολύ κρύα. Για να τιμήση λοιπόν τις επισκέψεις της κυρά Έλπινίκη είχε άνάψει το μαγκάλι κι’ όλοι κάθονταν κοντά να ζεσταθούν. “Εφερε και ρεβίθια κι’ άρσιαν να τά χώνουν στη στάχτη και να τά ψήνουν.

Μιλούσε λοιπόν ο Στέφανος κι’ οι άκροατές έψηναν στραγάλια και τραγάνιζαν.

“Αμα ο Στέφανος τελείωσε τη διήγησή του ή κυρά Έλπινίκη άναστέναζε:

—Και τώρα, τώρα, τί θά γίνη; είπε. —“Ο Αλέξανδρος θ’ άνεβή στο θρόνο, άποκρίθηκε με φλογερή πίστι ο Στέφανος, και θά πάμε στην Ασία. —Τί να την κάμουμε την Ασία παιδί μου; έκαμε ή κυρά Έλπινίκη. Δε μάς γράβ’ τάχα ο τόπος μας; Έγώ στο σπίτικι τούτο είμαι βασίλισσα κι’ ούτε θέλω να βγω έξω από το κατώφλι μου!

Τά τρία άγόρια γέλασαν. —Έμεις είμαστε άντρες, είπε ο Λεωνίδας, και δε μάς χωρά ο τόπος. —“Αν δεν πάμε στην Ασία, είπε ο Έρμόλαος με κωμικό τρόπο, θά πλαντάξω!

Φωνές άκούστηκαν τότε στο δρόμο, ζητωκραυγές και ποδοβολητό από όλογο. Τ’ άγόρια πετάχτηκαν στην αλή. “Ανοιξαν την πόρτα, σήκωσαν τά χέρια τους, φώναξαν:

—Ζήτω ο βασιλιάς Αλέξανδρος! “Ο Αλέξανδρος είχε βγώ τη στιγμή εκείνη από το Παλάτι’ περιώδευε μέσα στην πόλη και χαίρετο τόν λαό του.

—Στέφανε, φώναξε ο Λεωνίδας, δεν είσαι μαζί του και θά σε μαλώση.

—Μού έδωκε μία μέρα άδεια, άποκρίθηκε ο Στέφανος, για να δώ το σπίτι μου.

“Επειτα στράφηκε στην Αλκα.

—Νά δώ και την άγαπητή μου γειτονοπούλα, πρόσθεσε χαμογελώντας την Αλκα!

ΤΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟ ΕΠΟΣ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

III

Β’ ΚΑΤΑΚΟΜΒΕΣ: ΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΩΝ.

Οι κατακόμβες λοιπόν καθ’ όλον τόν μεσαιώνα παρέμειναν άγνωστες. Μονάχα το μικρό «κοιμητήριο» τού Αγ. Σεβαστιανού, στη μεγάλη Αππία δδ., ήταν γνωστό, κι’ ίσως από τη θέση του, που βρισκονταν μέσα σε κολώνα, λέγονταν (cata-cumbas) κατακόμβη. Μόλις κατά τόν 16’ αιώνα άρχίζουν να τις επισκέπτανται μερικοί περιέρριοι Ιερώνιμοι. “Ο πρώτος που τις μελέτησε συστηματικά ήταν ο Αντώνιος Μπόζιος (περί το 1600). Με ακατάλληλη δραστηριότητα άνακάλυψε. Εξεσάρωσε, σχεδίασε, άνερεύνησε τούς χριστιανικούς αυτούς υπόγειους λαβυρίνθους, έτσι που δίκαια άποκαλέστηκε ο Κολύμβος των κατακόμβων. Το κολοσσίο όλικό που συνεκρίσσε μετά σάραντα χρόνων πολύμοχθη έργασία δημοσίευσε, δύο έτη μετά τόν άναπό του, με την ύπογραφή «Roma sotterranea» — «Υπόγεια Ρώμη» (1631). Από τότε άρχίζει μία έντατική, όμως δίχως κανένα σύστημα, έξερεύνηση, που την άκολουθεί ή άναζητηση και λαφυραγωγία των από κάθε είδους κοσμήτων άντικειμένων. Τέλος από τις άρχές τού 18’ αιώνα άρχίζει πλέον ή συστηματική έρευνα, πρώτα με τόν Ιησουίτη Μαργκιέ κι’ έπειτα με τόν Ιωάννη de Rossi (1822 - 1894), που άρχισε από είκοσι έτών νέος τις έπιστημονικές έργασίες του και τις έξηκολούθησε αδιάκοπα επί μισό περίπου αιώνα. Πρώτος αυτός καθάρισε την άκριβη τοποθεσία των κατακόμβων, που τις μελέτησε από κάθε άποψη — ίδιως τις έπιγραφές — με τη βοήθεια παλαιών συναξερίων και δδοικητικών τού 2’ και 3’ αιώνα, που ως τότε τα μελετούσαν έπιπόλαια και όχι ως κείμενα που μάς παρέχουν πολύτιμες πληροφορίες. Με τις έργασίες του αυτές και τών μαθητών του (Maurich, Stephenson κλπ.) καθώς και άλλων πολυάριθμων χριστιανολόγων καθορίστηκαν πλέον όριστικά ή ιστορία, οι χαρακτηρισές και ή τέχνη της ύπογαιας Ρώμης. Μ’ αυτές και με άλλες κατοπινότερες έργασίες μελετήθηκε ένα άπέραντο όλικό—που όφειλεται το περισσότερο στις κατακόμβες της Ρώμης—προς άναπαράσταση τού βίου και της τέχνης των πρώτων Χριστιανών, όλικό πολύτιμο και σημαντικό για την εξέλιξη της Βυζαντινής και όλης γενικά της Χριστιανικής τέχνης.

—Και τώρα, τώρα, τί θά γίνη; είπε. —“Ο Αλέξανδρος θ’ άνεβή στο θρόνο, άποκρίθηκε με φλογερή πίστι ο Στέφανος, και θά πάμε στην Ασία. —Τί να την κάμουμε την Ασία παιδί μου; έκαμε ή κυρά Έλπινίκη. Δε μάς γράβ’ τάχα ο τόπος μας; Έγώ στο σπίτικι τούτο είμαι βασίλισσα κι’ ούτε θέλω να βγω έξω από το κατώφλι μου!

Τά τρία άγόρια γέλασαν. —Έμεις είμαστε άντρες, είπε ο Λεωνίδας, και δε μάς χωρά ο τόπος. —“Αν δεν πάμε στην Ασία, είπε ο Έρμόλαος με κωμικό τρόπο, θά πλαντάξω!

Φωνές άκούστηκαν τότε στο δρόμο, ζητωκραυγές και ποδοβολητό από όλογο. Τ’ άγόρια πετάχτηκαν στην αλή. “Ανοιξαν την πόρτα, σήκωσαν τά χέρια τους, φώναξαν:

—Ζήτω ο βασιλιάς Αλέξανδρος! “Ο Αλέξανδρος είχε βγώ τη στιγμή εκείνη από το Παλάτι’ περιώδευε μέσα στην πόλη και χαίρετο τόν λαό του.

—Στέφανε, φώναξε ο Λεωνίδας, δεν είσαι μαζί του και θά σε μαλώση.

—Μού έδωκε μία μέρα άδεια, άποκρίθηκε ο Στέφανος, για να δώ το σπίτι μου.

“Επειτα στράφηκε στην Αλκα.

—Νά δώ και την άγαπητή μου γειτονοπούλα, πρόσθεσε χαμογελώντας την Αλκα!

άκρη της Ρώμης, επάνω στη Σαλαρία δδδ, βρίσκεται ή κατακόμβη της Αγίας Πρισκίλλης, της μητέρας τού συγκλητικού Πουδεντίου, που είχε φιλοξενήσει τούς άποσταλούς Πέτρο και Παύλο. Το παλαιότερο της μέρος, που ανήκει ασφαλώς στα τέλη τού Α’ αιώνα, είναι τα δύο συνεχόμενα νεκρικά δωμάτια, τα γνωστά με το όνομα ελληνικό παρεκκλήσιο. Στην κατακόμβη της Αγ. Πρισκίλλης έχουμε ζωγραφίες τού Α’ αιώνα, καθώς και τούς τάφους τού ευγενικού όικου των Ακίλιων Γαβριώνων κοντά στην κατακόμβη αυτή βρισκονται κι’ άλλες κρύπτες επίσης παλιές. Μία μικρή οδοίποια προς το άνατολικό μέρος μάς φέρει εις την Αππία δδδ. “Ανάμεσα σε λαμπρά μαυσωλεία, που άνήκουν στους δημοκρατικούς και αυτοκρατορικούς χρόνους, βρισκονται άνακατεμένα τα Χριστιανικά κοιμητήρια και παρεκκλήσια με βαθιές κρυπτες ύπογειες και πάμπολλες κατακόμβες. “Εδώ είναι το κοιμητήριο της Αγ. Λουκίλης, που περιέχει νεκρικά δωμάτια διακοσμημένα με τοιχογραφίες τού Β’ αιώνα. Προς το άνατολικό μέρος της Αππίας όδου βρίσκεται το κοιμητήριο τού Πραϊτεζάτου, που ανήκει στον Β’ αιώνα’ οι κατακόμβες αυτές, από τις μεγαλύτερες της Ρώμης, έχουν τέτοια καλή διάταξη ως προς το σχέδιο και τη θέση των τάφων και είναι τόσο καλά διακοσμημένες που σημειώνουν την έποχή κατά την όποια άρχίζουν πλέον οι Χριστιανοί να κατασκευάζουν συστηματικότερα και εύπρεπότερα τα ύπογεια νεκροταφεία τους. Στο κοιμητήριο τού Πραϊτεζάτου βρισκεται ή Crypta quadrata, νεκρικό δωμάτιο (cubiculum) λαμπρά επενδυμένο με πολύχρωμες μαρμαρινές πλάκες. “Αλλα κοιμητήρια, επίσης αξιόλογα, είναι ή κατακόμβη της Αγίας Άγνής και το “Οσρινό κοιμητήριο. Από παλαιά πυρήνα της κρύπτης της Αγίας Λουκίλης προέρχονται οι κατέναντι τού κοιμητηρίου τού Πραϊτεζάτου κατακόμβες τού Καλλιότου, οι σπουδαιότερες και οι μεγαλύτερες όλων των κατακόμβων. Το κοιμητήριο τούτο είναι έξαιρετικά σεβάστο γιατί είναι το πρώτο κοιμητήριο της εκκλησίας της Ρώμης, που το διηύθυνε ο διάκονος Κάλιστος και κατόπιν Πάπας (217 - 222), αλλά και γιατί περιλείπει εύλαδώς μαζί με άλλα αξιόλογα μνημεία και τούς τάφους δεκατριών Παπών. Στις κατακόμβες αυτές περιλαμβάνονται κι’ οι κρύπτες της Αγίας Καικίλλας και τού Πάπα Κορνηλίου (251 - 253), που είναι διακοσμημένες με προσοπογραφίες Βυζαντινού ύφους. Αξιολογώτατη είναι ή παπική κρύπη που ήταν το μαυσωλείο των Παπών τού Γ’ αιώνα. Κατά την έποχή αυτή είχαν άρχισει να κτιζονται πλάι στις κατακόμβες και άλλα πολυάριθμα κτίσματα και αθήρια, ακόμη και τρικλινία παρεκκλήσια, νεκρικά δωμάτια κ.ά. “Όμως άμέσως άρχίζουν και οι διωγμοί (κατά τά μέσα τού Γ’ αιώνα) που παραλύουν την ώραία αυτή άναπτυξη. Με τόν θρίαμβο της Έκκλησίας, κατά τόν Δ’ αιώνα, οι Πάπαι έπεσκέυαν και διεκοσμούσαν τά κοιμητήρια της Ρώμης, και ίδιως ο Δαμάσος (366 - 384) που τά έξωράισε πολυτελέστατα. έξαιρετικά δε την παπική κρύπη, που τη διεκόσμησε με νέες τοιχογραφίες, μ’ επενδύσεις από πολύτιμα μαρμαρά και κίονες. Αυτά είναι τα κυριώτερα μνημεία των κατακόμβων της Ρώμης, ανάμεσα στις όποιες την πρώτη θέση κατέχουν οι κατακόμβες της Δομιτιλλής και τού Καλλιότου, που δλοένα μεγαλώνοντας κατάντησαν κατά τόν Γ’ αιώνα σωστές νεκροπολιτείες.

ΣΤΡΑΤΗΣ ΔΟΥΚΑΣ

σου; της κάνει. Πάνε τά μεγαλεία! Τά μάγουλα της Έλένης έθγαλαν φωτιές.

—“Η Αθήνα είναι άθάνατη! άποκρίθηκε. Τί είναι ή Πέλλα μπροστά της; Χαριό!

—Τό χωριό αυτό, είπε ο Έρμόλαος, κι’ ή φωνή του ήταν λιγάκι θυμωμένη, έβαλε κάτω την κοσμοέακουστη Αθήνα.

“Η Έλένη έκαμε ν’ άπάντηση, μά ο Στέφανος μπήκε στη μέση.

(Ακολουθεί)

Ο ΔΙΓΕΝΗΣ + ΔΙΔΕΙΤΑΣ

Α — Πώς τον παρουσιάζουν τα Βυζαντινά κείμενα.

Μέσα στις παραδόσεις του Ελληνικού Λαού και στα τραγούδια του ζή μια παλιά ήρωική και καταπληκτική μορφή, ένας υπεράνθρωπος. Έλλην, που η ζωή του ήταν γεμάτη με αγώνες και με αφάνταστα κατορθώματα. Η ήρωική αυτή φυσιογνωμία είναι ο Διγενής Ακρίτας ή Ακρίτης.

Όσοι έμελέτησαν αυτές τις παραδόσεις και τα τραγούδια, που αναφέρονται στη ζωή και στα ήρωικά κατορθώματα του Διγενή, παρατηρούν ότι στο πρόσωπό του ο Έλληνικός Λαός αποκορυφώνει την προσωποποίηση των πόθων και των ιδανικών του Έθνους μας. Μ' αυτόν συμβολίζεται μεγαλόπρεπα η μακροχρόνια και άτελειωτη πάλη του Ελληνικού κόσμου για την ελευθερία του και για την ανεξαρτησία του. Ο Διγενής συγκεντρώνει στο πρόσωπό του τους αγώνες του Ελληνισμού έναντιόν στους γύρω του λαούς, που απειλούσαν την ελευθερία του. Και η νίκη του Διγενή εικονίζει την νίκη του Ελληνισμού. Ο Διγενής δεν ένιχθηκε ποτέ, παρά μόνο μια φορά: όταν είχε την τόλην να παλαίει και με το Χάρο! Γιατί δεν ήταν αδάνατος. Έμεινε όμως αθάνατος στα στόματα του Ελληνικού Λαού.

Από τα Έπτανησα ως τις Άκρες της Καππαδοκίας και από την Μακεδονία και τον Πόντο ως την Κρήτη και την Κύπρο, τραγουδιάνται ακόμα και σήμερα πολλά τραγούδια, που περιγράφουν τα κατορθώματα και τις περιπέτειες του Διγενή και τους αγώνες του προς τους Απελάτες και τους Σαρακηνούς. Οι Απελάτες ήταν οι άγριοι κλέφτες των Μεσαιωνικών χρόνων και οι Σαρακηνοί ήταν οι λαοί που κατοικούσαν πέρα από τ' ανατολικά σύνορα του απέραντου Βυζαντινού Κράτους.

Μά δεν αναφέρεται μονάχα στα λαϊκά τραγούδια ο Διγενής. Και πολλές παραδόσεις διαβιβάζονται από στόμα σε στόμα σ' όλες τις Ελληνικές χώρες, παραδόσεις που αναφέρονται σε τόπους και σε αντικείμενα που συνδέονται με τ' όνομα του ήρωα Διγενή. Στις παραδόσεις αυτές ο Λαός μας με την φαντασία του έχει πλάσει ένα τόσο υπεράνθρωπο. Για να σχηματισθεί ο υπεράνθρωπος αυτός Διγενής βέβαια έχουν πλεχθεί και μύθοι, που έχουν δημιουργηθεί από τη λαϊκή φαντασία ή που ο λαός τους έχει παραλάβει από την πλούσια μυθολογία και ιστορία της αρχαιότητας, μα τους έχει δώσει καινούργια μορφή. Έτσι ο Λαός έφτιασε τον Διγενή Ιδανικό τύπο ήρωα. Τον έφτιασε, πού δυνατό από τον Ηρόκλη, νέο σαν τον Αχιλλέα και δοξασμένο σαν τον Μέγαν Άλέξανδρο.

Δεν ζή όμως ο Διγενής Ακρίτας μόνον μέσα στα τραγούδια και στις παραδόσεις του Λαού μας. Υπάρχουν και γραμμένα κείμενα, που τον ύμνουν και περιγράφουν τα ήρωικά του κατορθώματα. Χειρόγραφα Βυζαντινά αναφέρονται στη ζωή και στη δράση του Διγενή Ακρίτα. Οι ιστορίες αυτές του Διγενή είναι,

γραμμένες σε στίχους κι' έχουν μελετηθεί και σχολιασθεί από πολλούς μελετητές της Βυζαντινής μας λογοτεχνίας.

Έτσι με τρεις τρόπους περιγράφεται και ύμνείται ο ήρωικός Διγενής. Τώρα ας δούμε πώς τον παρουσιάζουν τα Βυζαντινά κείμενα.

Η μεγάλη έποποιία του Διγενή υπάρχει γραμμένη σε πολλά χειρόγραφα. Το παλαιότερο απ' αυτά έχει γραφή τον 14ον αιώνα, μα η αρχή της έποποιίας θετικά φτάνει στον 10ον αιώνα. Ο Βασίλειος Διγενής Ακρίτας ή Ακρίτης έζησε στις άκρινες ασιατικές επαρχίες του Βυζαντινού Κράτους. Διαβή η παρὰ δούσι, τα λαϊκά τραγούδια και η γραπτή έποποιία του ύπαιθρου έχουν πώς έζησε και έδρασε, γιατί δεν αποκλείεται νά'ναι έντελως φανταστικό πρόσωπο. Όστος ο σοφός βυζαντινολόγος Σάβας Δομέστικος του Βυζαντινού θρόνου Πανθήριος, που ήταν από την οικογένεια του Δούκα, ή ό- ποία διέπρεπε κατά τις αρχές του 10ου αιώνα, κατά την βασιλεία του Ρωμανού του Λεκαπηνού.

Παρουσιάζεται λοιπόν ο Διγενής στη χώρα των Ακριτών, που έφυλαγαν τις άκρες της Αυτοκρατορίας από τις επιδρομές Απελατών και Μουσουλμάνων. Έκεί πέρα και οι μεγάλοι Βυζαντινοί, όπως και ο στρατός, έζούσαν σκληρά και σκληραγωγημένα και είχαν την υποχρέωση να πολεμούν αδιάκοπα με τους παραμεθορίους έχθρους της Πατρίδος. Έκεί πέρα ή ζωή ήταν όλο ένέργεια και σκληρότης, αντίθετα με τη μαλακή και άτονη ζωή του αυτοκρατορικού παλατιού του Βυζαντινού.

Τ' όνομα του Διγενή Ακρίτα μας δείχνει την καταγωγή του και την άσποτλή του. Έλεγεν ο Διγενής, γιατί ή καταγωγή του ήταν Χριστιανός Σύρος και ή μητέρα του Ελληνίδα, από την οικογένεια Δούκα. Και το έπωνυμό του ήταν Ακρίτας ή Ακρίτης, γιατί έφυλαγε τις άκρες της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Κι' έκτός από τα δύο αυτά όνόματα έπηρε και τόνομα Βασιλείας όταν βαπτίστηκε.

Ο πατέρας του Διγενή ήταν ο άμυρας Μουσούρ από την Συρία. Αυτός αχαιώτης μια κόρη Έλληνος στρατηγού όταν ήταν ακόμα Μουσουλμάνος. Μα για να παντρευθεί αυτή την κόρη, της οίκογενείας Δούκα, έγινε Χριστιανός. Από τον γάμον αυτόν γεννήθηκε ο Διγενής Ακρίτας.

Στο βυζαντινό ποίημα ο Διγενής παρουσιάζεται ως πολύ ώ- ρατος και άντρωμένος. Είχε μαλλιά ξανθά και «υπόγουραν» μεγάλα μάτια, φρύδια κατάμου- ρα και άσπρορόδινο πρόσωπο. Κι' έφορούσε έλαφρή χλαμύδα και από πάνω κόκκινο πανωφόρι με χρυσά λουριά. Η φορεσιά του ήταν στολισμένη με μαργαριτάρια, με άλλα πολύτιμα πετράδια και με σφόδρα χρυσάφι.

Έτσι τον παρουσιάζει ο ποιητής. Μά ας δούμε και πώς περιγράφει τα κατορθώματά του.

Σε ηλικία μόλις δώδεκα χρό- νων όνειρεύεται κατορθώματα. Συνοδεύει τον πατέρα του στο κυνήγι και σκοτώνει μια έρκου- δα με την γροθιά του! Έπειτα φθάνει τρέχοντας ένα έλάφι και το σκίζει σε δύο!

Σκοτώνει κι' ένα λιοντάρι μ' ένα κτύπημα! Τότε οι σύντροφοί του τον άναγνωρίζουν ως θεό- σταλτον ήρωα. Και λένε, όπως γράφει ο Βυζαντινός ποιητής:

«Οδτος ούκ έστιν άνθρωπος από του κόσμου τούτου.

Τούτον ο θεός έστειλεν διά τους Απελάτας και θέλει τρέμουνιν αυτόν εις χρόνους της ζωής του».

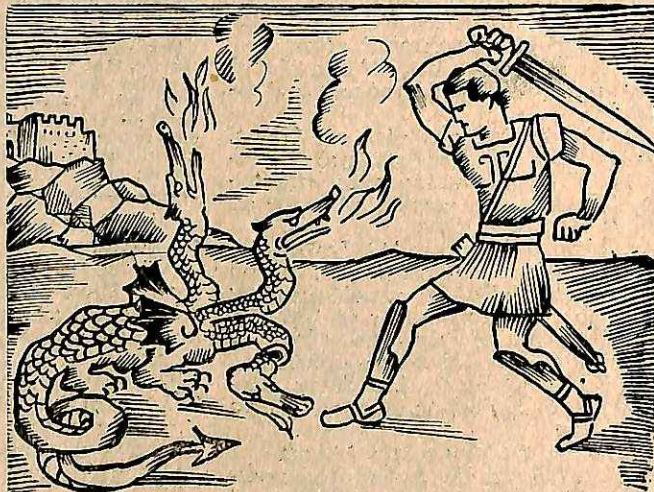
Πραγματικά όσο ο νέος μεγα- λώνει στα χρόνια τόσο γίνεται πιο άντρωμένος. Αγυπομνεϊ να γνωρίση τους Απελάτες, να τους νικήση, να υπερβή τα κατορθώ- ματά του. Θέλει να γίνει κι' αυτός Απελάτης και πάλι και βρί- σκει τον άρχηγό των Απελατών φιλόπαππον.

Έκείνος τον δέχεται και του λέει ότι, αν θέλη να γίνει Απε- λάτης, πρέπει να νηστεύση και να μή κοιμηθί δεκαέντε ημέρες και κατόπιν μ' ένα μονάχα ρα- βδί να σκοτώση λιοντάρια και να του φέρη τα τομάρια τους. Ο Διγενής έπηρε το ραβδί του και μ' αυτό έπολέμησε τους Απελά- τες, τους ένίκησε και τους πήρε τα ραβδία τους και τα πήγε στον φιλόπαππο.

Ο άρχηγός άνεγνώρισε το κα- τόρθωμά του και όλοι έσκυψαν μπροστά στο Διγενή. Έτσι άρχι- σε το πολεμικό του στάδιο. Και από τότε έδειξε μεγάλην άνδρεία και γρήγορη άπέκτησε μεγάλη φήμη.

Περιγράφει κατόπιν ο ποιητής τον γάμο του Διγενή με την Εύ- δοκία, κόρη ενός δικηγόρου βυ- ζαντινής επαρχίας. Μα άμέσως μετά τον γάμο του ο ήρωάς μας έβγυλκε στα σύνορα και έπολε- μούσε τους έχθρους της Αυτο- κρατορίας. Έτσι, όπως περιγράφει ο ποιητής, τα μέρη εκείνα, όπου κατοικούσαν όρθόδοξοι, έ- ζούσαν με ειρήνη και ήσυχία.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Σκότωσε και το Δράκο πούβγαζε φωτιές απ' τα τρία κεφάλια του!

γιατί είχαν ως προστατή, φύλα- κα και βοηθόν εκείνον.

Η φήμη της άνδρείας του Δι- γενή γρήγορα έφθασεν έως τον Αυτοκράτορα. Και φθάνει ο ίδιος από το Βυζάντιο για να έπισκε- φθί τον Διγενή πλάϊ στον Εύ- φράτη. Για να βραβεύση την άν- δρεία του και τις υπηρεσίες του δίδει δώρα και τίτλους στον Δι- γενή και λέει:

— Είθε το Κράτος μας να εί- χε τέσσαρες άνδρες σαν αυτόν!

Από τότε ή ζωή του Διγενή είναι σειρά από περιπέτειες. Σαν πλανόδιος Ιππότης διασχίζει τους διαφόρους τόπους της Αυτοκρα- τορίας. Παντού όπου παρουσιάζε- ται σπέρνει το σεβασμό και τον φόβο. Οι Άρσες της Άσίας τρέπονται εις φυγήν μπροστά του. Μα κάνει και άλλα κατορ- θώματα ο Διγενής: Σκοτώνει τον Δράκοντα που βγάζει φωτιές από τα τρία κεφάλια του. Σκί- ζει με το σπαθί του τα λιοντά- ρια. Ξεκαθαρίζει και διώχνει τους Απελάτες. Κι' έπειτα άνα- παύεται σ' ένα έπίγειο παράδει- σο γεμάτο σκιά, πρσιανίδες και καθαροφλοίσβια ρυάκια...

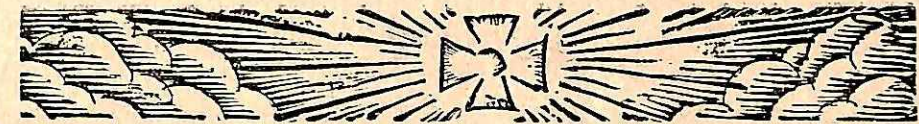
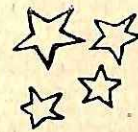
Κατόπιν ο Διγενής πολεμά με την άμαζόνα Μαξίμω και ένα- γυρίζει στον παράδεισό του πλάϊ στον Εύφρατη.

Έξωδus λοιπόν ευτυχισμένος, όταν εαφνικά τον άρπασεν ο θε- νος σε ηλικία 33 χρόνων. Πέν-θος παγκόσμιος σκορπίζεται! Και το ποίημα τελειώνει με την κη- δεία του, όπου ένα μοιρολόγι τρα- γουδάει τις άρετές, την άνδρεία και τη φήμη του.

Έτσι τελειώνει ή γραπτή έ- ποποιία. Μά τα προφορικά τρα- γούδια περιγράφουν τον θάνατο του Διγενή κατόπιν από πάλι με τον Χάρο.

Προσέτι τα προφορικά τραγού- δια και οι λαϊκές ελληνικές πα- ραδόσεις παρουσιάζουν τον Διγε- νή Ακρίτα με άλλες μορφές και με άλλα κατορθώματα. Η λαϊκή φαντασία έπολλαπλασίασε εκείνα που τα γραπτά κείμενα εξιστό- ρησαν.

Σ' άλλα σημειώματα θα ίδου- με πώς έμφανίζει τον Διγενή Α- κρίτα ή λαϊκή φαντασία.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (7ης Ιουλίου)

Είπεν ο Κύριος· ο λύχνος του σώματός έστιν ο όφθαλμός· εάν ούν ο όφθαλμός σου άπλούς ή, όλον το σώμα σου φωτεινόν έσται· εάν δέ ο όφθαλμός σου πονηρός ή, όλον το σώμα σου σκοτεινόν έσται. Εί ούν το φώς το έν σοι σκότος έστί, το σκότος πόσον; Ουδεις δύνα- ται δυοι κυρίως δουλεύειν· ή γάρ τον ένα μισήσει και τον έτερον αγαπήσει, ή του ενός άνθξεται και του έτέρου καταφρονήσει. Ου δύνασθε θεώ δουλεύειν και μαμωνά. Διά του- το λέγω υμίν, μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών τί φάγητε και τί πίνητε, μηδέ τω σώματι υ- μών τί ένδύσασθε· ουχί ή ψυχή πλείον έστι της τροφής και το σώμα του ένδύματος; Εμ- δέψατε εις τα πετεινά του ούρανού, ότι ου σπερουνσιν ουδέ θερίζουσιν ουδέ συνάγουσιν εις άποθήκας, και ο Πατήρ υμών ο ούράνιος τρέφει αυτά· ουχ όμεις μάλλον διαφέρετε αυ- τών; Τις δέ έξ όμών μεριμνών δύναται προσ- θείνει επί την ήλικαν αυτού πηχυν ένα; Και περί ένδύματος τί μεριμνάτε; Καταμάθετε τα κρίνα του άγρου πώς αύξάνει· ου κοπιά ουδέ νήθει· λέγω δε υμίν ότι ουδέ Σολομών έν πά- σση τη δόξη αυτού περιεβάλετο ως έν τού- των. Εί δέ τον χόρτον του άγρου, σημερον δύναται αύριον εις κλίβανον βαλλόμενον, ο θεός ούτως άμφιένυσσιν, ου πολλώ μάλλον ύμεις, όλιγόπιστοι; Μη ούν μεριμνήσητε λέ- γοντες, τί φάγωμεν ή τί πώμεν ή τί περι- θαλώμεθα; Πάντα γάρ ταύτα τα έθνη έπιζη- τεί· οίδε γάρ ο Πατήρ υμών ο ούράνιος ότι χρήτε ταύτων άπάντων. Ζητείτε δε πρώτον την βασιλείαν του θεού και την δικαιοσύνην αυτού, και ταύτα πάντα προστεθήσεται υμίν.

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΣΤΗΝ ΚΟΡΙΝΘΟ

Αν αϊ Αθηναίον στον και- ρόν του άποστόλου Παύλου βρίσκονταν σε παρακμή, ή Κόρινθος αντίθετα ήταν τό- τε στη μεγαλύτερη άκμή της. Τό 146 πρό Χριστού, ό- ταν ή Αχαΐκή συμπολιτεία διαλύθηκε απ' τους Ρωμαί- ους, ή Κόρινθος κατεστρά- φη, οι περισσότεροι κάτοι- κοί της έσφάγησαν, οι γυ- ναίκες και τα παιδιά που- λήθηκαν δουλοί. Για έκαστο χρόνο ή Κόρινθος ήταν έ- νας σωρός από έρείπια. Αλ- λά τό 46 π. Χ. ο Ιούλιος Καίσαρ, εκτιμώντας φαίνε- ται την έπικαιρη γεωγρα- φική της θέσι, άποφάσισε να την ξαναχτίση. Η και- νούργια πόλις προώδευσε με γοργό ρυθμό και δεν άρ- γησε να φτάση και να ξε- περάση την παλιά. Κι' έτσι, όταν μετά ένα αιώνα (τό 51 μ. Χ.) ήρθε για πρώτη φορά ο Παύλος στην Κόριν- θο, αυτή ήταν πρωτεύου- σα της επαρχίας Αχαΐας που περιελάμβανε την Πε- λοπόννησο και τη Στερεά. Οι ελεύθεροι κάτοικοι της ήταν περίπου έκαστο χι- λιάδες κι' οι δουλοί σχεδόν τετραπλάσιοι, σύμφωνα με άρχαιες πληροφορίες. Τό εμπόριό της ήταν σε πολύ

μεγάλη άνθησι, πλούτος ά- φθονος έμαζευσαν εκεί.

Δυστυχώς όμως ο υλικός πολιτισμός δεν συνεβάδιζε με τον πνευματικό. Εκείνα που είπαμε για την Αθήνα του καιρού εκείνου ισχύουν και για την Κόρινθο. Από άποψι θρησκευτική ο λαός βρισκόταν σε κακά χάλια. Οι μορφωμένοι δεν έπίστευ- αν τίποτα, και περιγελού- σαν την ειδωλολατρική θρη- σκεία για την ψευτιά που έ- κλεινε μέσα της. Όσοι πά- λι από τό λαό εξακολου- θούσαν να κρατάνε την πο- λυθεϊκή λατρεία, είχαν ξε- πέσει σε δεισιδαιμονίες και προλήψεις, γελοίες πολλές φορές.

Παράλληλα με τη θρη- σκευτική κατάπτωση έβάδι- ζε κι' ή ήθική παραλυσία.

Και όμως κάτω από τη στάχτη αυτή της άπιστίας και της ανηθικότητας, κρυ- φόκαιναν σπίθες, που περι- μεναν την ώρα για ν' άνα- δώσουν την όμορφη φλόγα της πίστews και την γλυ- κεία αναλαμπή της άρετης. Άνάμεσα στον λαόν αυτόν υπήρχαν πολυάριθμες ψυχές που διψούσαν φως και ζη- τούσαν αλήθεια — ψυχές, καθώς και στην Αθή-

Με τό άπέναντι Ευαγγέλιον ο Κύριος ήμών Ιησούς Χριστός μάς διδάσκει ότι δεν πρέπει να μάς άπασχολούν οι διάφορες φροντίδες της ζωής κι' αυτές να βλέπωμε πάντα μπροστά μας και να μάς βασανίζουν αδιάκοπα. Με την διδασκαλίαν του ο Θεάνθρωπος έχει σκοπόν να μάς ξελαφρώση απ' αυτές και να μάς φέρη τη γαλήνη και την άνακούφισι. Με άγάπη και στοργή μάς φωνάζει: «Μη μεριμνάτε». Θέλει να μάς δείξη με τη σύντομη αυτή φράσι ότι κάθε μέριμνα και φροντίδα για τον έπίγειο βίο μας και τις άπολαύσεις του κόσμου τούτου μάς κάνει τις ημέρες μας πικρές και βασανισμένες και πολλές φορές μάς φέρνει στην άπελπισία.

Λέγοντας σε μάς όμως ο υιός του Θεού: «Μη μεριμνάτε», δεν έχει βέβαια σκοπό να μάς παρεμποδίση από κάθε φροντίδα. Με τη φράσι αυτή δεν μάς άποκλείει να σκεπτόμεθα και να φροντίζωμε σαν άνθρω- ποι λογικοί και σώφρονες για τό μέλλον μας. Αντίθετα μάλιστα μάς συνιστά να λαβαίνωμε κάθε συνετή και φρόνιμη πρόνοια για τας ανάγ- κας μας. Πρέπει να έχωμε για παράδειγμα τον καλό γεωργό που για να έξασφαλίση το ψωμί της οικογενείας του φροντίζει από πολύ πρω- τύτερα. Το μυρμηγκί που θησαυρίζει τό καλοκαίρι για νάχη τροφή τό χειμώνα είναι ένα παράδειγμα άξιο να τό μιμηθούμε.

Ο Θεάνθρωπος λοιπόν δεν καταδικάζει με τη σοφή διδασκαλία του τις φροντίδες που πιδ πάνω αναφέρωμε. Καταδικάζει κάθε σκέψι που μάς βασανίζει νύχτα και μέρα και μάς κάνει τη ζωή άφόρητη. Μας λέγει δηλαδή ότι δεν πρέπει όλη μας τη σκέψι να άπασχολώμε διαρκώς και έπίμονα δια τας προσκαιρούς ανάγκας μας. Μας συνιστά να μη μάς κύριεύη ή άνησυχία και ο φόβος για όποιαδήποτε, έστω και άσημαντη, ανάγκη μας. Αϊ κοσμικά άνησυχία και φροντίδες εύκολα μάς οδη- γούν στην άδικία και στην άμαρτία.

Γι' αυτό έχομε υποχρέωσιν, κάθε μέρα που περνούμε σ' αυτόν τον κόσμο, να την περνούμε γεμάτοι πίστι και έλπίδα προς τον Θεόν. Αυτός που φροντίζει και για τό πιδ άσημαντο δημιούργημα του, άς είμεθα βέβαιοι και γεμάτοι πίστι ότι θα φροντίση και για μάς τους ανθρώπους, που είμαστε τό πιδ διαλεχτό πλάσμα του.

να, καρτερούσαν και προσ- δοκούσαν την ώρα και τη στιγμή, που κάποιος ούρα- νόςταλτος οδηγός φωτισμέ- νος θα τους έσώκωνεν από τα μάτια της ψυχής τον πέ- πλο και θα τους απέκαλυ- πτε τον άνειρεμένο κι' έπι- θυμητό «ν γ ν ω σ τ ο θ ε ο».

Και νά, που ο άπεσταλμέ- νος αυτός ήρθε. Ήταν ο Παύλος, ο φερωτός, ο με- γάλος, ο μεγαλοεργός Α- πόστολος. Έρχεται για να κηρύξη τό Ευαγγέλιο της κηρύσεως, να φέρη τό μή- νυμα του Λυτρωμού, του πνευματικού φωτισμού και της πνευματικής αναστά- σεως. Είναι κομιστής μιας καινούργιας διδασκαλίας, νέας Θρησκείας, νέας Πί- στεως, που ο κόσμος άγκα- λιάζοντάς τις, θα ξαναβρή τό δρόμο του, θα έξαγνίση τό παρελθόν μέσα σ' ένα ά- γιο παρόν, και θ' άντλήση απ' αυτές δυνάμεις καινούρ- γιες, με τις όποιες θα συγ- κρηθή απ' τό κατηφόρι- σμα και θα πάρη ξανά την άνιόδου.

Και την άγκάλιασε πρά- γματι την Πιστι τη χριστια- νική ο λαός της Κόρινθου. Τό κήρυγμα του Παύλου εί- χεν άπόδοσι λαμπρή. Α- σύγκριτα μεγαλύτερη, παρ- όσο στην Αθήνα. Αντίδρα- σι παρουσιάσθηκε μονάχα

Α. Ι. Γκιάλας

Ο ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΣ

«Όταν πήγε στον απόμερο κι' απομακρυσμένο συνοικισμό να ιδρύση ύποτομέα, βρήκε μεγάλες δυσκολίες. Ο δάσκαλος, που τον είχε βοηθήσει να βρη και να νοικιάση ένα κατάλληλο γραφείο, του ξηγούσε στενοχωρημένος γιατί τα παιδιά, μ' όλες τις συστάσεις των δασκάλων, έδειχναν απροθυμία κι' αδιαφορία να έγγραφουν στην 'Οργάνωσι. Ήταν τόσο άτιθασα και κακομαθημένα! Όσα απ' αυτά είχαν βγη από το σχολείο, γύριζαν τεμπέλικα κι' άνεργα μέσα στο συνοικισμό. Κι' όσα πάλι ήταν ακόμη μαθητά, πήγαιναν στο σχολείο μόνο όταν τους κάπνιζε.

— Κι' οί γονιοί τους; ρώτησε ο ύποτομέαρχης.

— Μά έδω ίσα-ίσα είναι ή βάσι του κακού. Δεν μπορείτε να φαντασθήτε την αδιαφορία τους, την όκνηρία τους. Θά έχετε βέβαια προσέξει την άθλια κατάσταση των δρόμων και των σπιτιών, τους βούρκους, τους βόθρους, τα πεταμένα σκουπίδια. Όλα αυτά δείχνουν πρό πάντων την έσωτερική κακομοιρία των ανθρώπων. Πώς μπορούσαν να γίνουν καλύτερα τα παιδιά τους;

Εκείνη τη στιγμή θόρυβος, φωνές και κλάματα ανακατωμένα άκούστηκαν στο δρόμο. Ο ύποτομέαρχης κι' ο δάσκαλος βγήκαν στην πόρτα. Μερικά παιδιά είχαν έρθει στα χέρια και χτυπιώνταν. Το ένα, το μεγαλύτερο, τά είχε βάλε με τ' άλλα και τά γρονθοκοπούσε άλύπητα μά κι' εκείνα, τό ένα με τά χέρια, τό άλλο με μία σχολική ρίγα, τό τρίτο με πέτρες, χτυπούσαν τό πρώτο. Ένα άλλο ήταν κι' άλλος έκτός μάχης κι' έκλαιε καθισμένο παρακάτω σε μία πέτρα, κρατώντας τό κτυπημένο μάγουλό του.

— Ο Μάγκας! έπτε ο δάσκαλος. Ο χειρότερος απ' όλους! Και τό αντίθετο ο άλλος, αυτός που κλαίει.

Πήγε κοντά του, τον πήρε από τό χέρι και τον έφερε στην είσοδο του ύποτομέα.

— Είσαι κτυπημένος, Νίκο; Πάλι αυτός ο άλλος έ; Μά τί συνέβη;

Ο Νίκος διηγήθηκε με κλαμένη φωνή πώς ο Μάγκας πήγε να του πάρη τό μελανοδοχείο του, κι' έπειδή αυτός δεν του τό άφηκε, άρχισε να τον χτυπά κι' έτσι τσακώθηκαν. Μά ενώ ο Νίκος διηγώταν, ο θόρυβος ξαφνικά σταμάτησε, μία φωνή «ο χωροφύλακας!» άκούστηκε κι' ο Μάγκας δοκίμασε να τό στρίψη. Μά ο χωροφύλακας τον πρόλαβε και τον κράτησε σφιχτά από τό μπράτσο. Ήταν ένα γερό, καλοδεμένο παιδί, δεκάξη-δεκαεφτά χρονών, με άδρά κι' έντονα χαρακτηριστικά, με φλογερά μαύρα μάτια, κακοντυμένο, χωρίς σακκάκι, με πουκάμισο ξεκούμπωτο, που έδειχνε τό πλατύ και γεμάτο στήθος του, που έπειτα από τον καυγά, εξακο-

λουθούσε ν' ανασάινη δυνατά και γρήγορα.

— Και τώρα πάμε μέσα, παλληκάρά μου! του λέει ο χωροφύλακας.

— Δεν πάω! Κάνει εκείνος και προσπαθεί να του ξεφύγη.

Ο ύποτομέαρχης έπλησίασε.

— Είμαι ο ύποτομέαρχης της Ε.Ο.Ν., κύριε χωροφύλακα, και σας παρακαλώ να μου αφήσετε τό παιδί. Άνήκει στην 'Οργάνωσι μας, και θά κανονίσω έγώ τό ζήτημα.

Ο χωροφύλακας τον κοίταξε μ' άπορία και δυσπιστία.

— Σας τόν άφήνω, έπτε, μά δε θά κάμετε τίποτε. Δεν τόν ξέρετε. Θά μου τόν στείλετε άργότερα ο ίδιος.

Σε λίγο, μέσα στο δωμάτιο, ο ύποτομέαρχης άρχισε την άνάκρισι:

— Πώς σε λένε, παιδί μου;

— Μάγκας! Φώναξαν απ' όλες τις μεριές τά παιδιά.

— Δεν σας ρώτησα έσας, έπτε αυστηρά ο ύποτομέαρχης. Έσένα ρωτώ, παιδί μου. Τ' όνομά σου;

— Παυλῆς! Είπε θυμωμένος.

— Άκουσε, Παυλῆ. Μία και χρειάζομαι μελάνη, γιατί δε ζητούσε από τό Νίκο να σου δώση, παρά πήγες να πάρης μονάχος σου;

— Γιατί έτσι! Άπάντησε εκείνος άπότομα και τραχιά.

— Ο Νίκος είμαι βέβαιος πώς θά σου έδινε. Ός τόσο, τώρα που έχουμε και τον ύποτομέα μας, όλα αυτά θά λείψουν. Όλοι έδω μέσα θά βοηθήμε ο ένας τον άλλο.

— Δε με νοιάζει!

— Ο,τι θά είναι έδω μέσα, θά είναι κοινά πράγματα. Θ' άνήκουν σε όλους μας. Δεν είμαστε όλοι μία 'Οργάνωσι; Μας έδω μέσα θά βοηθήμε ο ένας τον άλλο.

— Δε με νοιάζει!

— Κι' άσε να δης τί ώραία που θά τά σιάσουμε και τί καλά που θά πε-

ράσουμε. Τό βραδάκι θά σε περιμένω έδω, Παυλῆ, να με βοηθήσης που θάρθουν τά πράγματα, να τά ταχτοποιήσουμε.

— Δεν έρχομαι!

Κι' όμως τό βραδάκι ο Παυλῆς ήρθε. Πέρασε μία-δυο φορές έξω από την πόρτα, τάχα τυχαία κι' αδιάφορα, μά στο τέλος στάθηκε. Έβλεπε με περιέργεια τά πράγματα, ένα μεγάλο γραφείο, πολλές καρέκλες, μερικά κάδρα, ένα ρουλό από εικόνες, κάτι έματτα τυλιγμένα σε χαρτιά, και στη γωνιά ένα όρθιο έπιπλο σαν ντουλαπάκι. Χωρίς να μπη μέσα, τδδειξε από μακριά με τό χέρι και φώναξε:

— Γραμμόφωνο είναι;

Ο ύποτομέαρχης, που τον είχε άντυληφθῆ από την άρχή, μά έκανε πώς δεν τον είδε, σήκωσε τό κεφάλι.

— Α, έσύ είσαι, Παυλῆ; Ραδιόφωνο είναι, δεν τό ξέρεις; Έλα μέσα.

Μπήκε με βήματα άργά, περιεργάστηκε τό ραδιόφωνο, έρριξε μία ματιά στ' άλλα πράγματα και στάθηκε άκίνητος κι' αδιάφορος. Ο ύποτομέαρχης, που είχε ξετυλίξει στο άναμεταξύ κάποιο πακέτο, πήρε ένα μικρό βιδωτό μελανοδοχείο και του τδδωσε.

— Αυτό είναι δικό σου, Παυλῆ.

— Δικό μου; Γιατί; Έκανε εκείνος μ' άπορία.

— Σου τό χαρίζει ή 'Οργάνωσι.

— Εμένα; Ρώτησε με μάτια γεμάτα έκπληξι και δυσπιστία. Κι' είναι καινούργιο;

— Βέβαια είναι καινούργιο. Δεν τό βλέπεις; Πάρτο!

— Εγώ; Καλά. Δώσε το!

Και παίρνοντάς το μ' ένα βίαιο κίνημα, τδκρυψε με μιάς στην τσέπη του πανταλονιού του. Και σε λίγο άρχισε να βοηθά σιωπηλός τον ύποτομέαρχη στο ξετύλιγμα των πακέτων.

Ξαφνικά έμπηξε μία φωνή θαυμασμού. Είχε ξετυλίξει τρεις ώραίες πέτοινες εξαρτύσεις με πλατείες ζώνες.

— Τι ώραίες! Μουμούρισε.

— Είναι για τους τρεις βαθμοφόρους, που θά κάνουν αύριο, έπτε ο ύποτομέαρχης. Κυριακή δεν είναι αύριο; Θάχουμε συγκέντρωση και θά διορίσω τους βαθμοφόρους. Νά, έδω είναι κι' οί στολές τους.

Ο Παυλῆς κατσούφιασε. Τά φλογερά του μάτια σκοτεινίασαν κι' έμεινε σιωπηλός. Ο ύποτομέαρχης χαμογελούσε κρυφά.

Σε λίγο ήρθε κι' ο Νίκος μαζί μ' άλλα παιδιά. Στην άρχή κοίταξαν τά καινούργια πράγματα με περιέργεια, χωρίς να κάνουν τίποτε. Κάποιο κρατούσε ένα κομμάτι ψωμί κι' έτρωγε, ένα άλλο μασούσε πασατέμπο κι' έφτυνε τά φλούδια καταγής, κάποιο άλλο, πιο μεγάλο και με πιο πολύ «άέρα» (τδλεγαν Παναγῆ), σιγοσφύ-

ριζε περπατώντας μέσα στο δωμάτιο με τά χέρια στις τσέπες κι' όλα μαζί μιλούσαν φωναχτά, άστεϊεύονταν, πειραζόνταν. Ο ύποτομέαρχης, σιωπηλός, άρχισε να ξεχωρίζει και να βάζη στη θέσι τους τά πράματα. Ο Νίκος κι' ο Παυλῆς τόν βοηθούσαν σε λίγο, κεντημένους, φαίνεται, στο φιλότιμο κι' ο Παναγῆς, άρχισε να βοηθά κι' αυτός, και σιγά-σιγά όλα τά παιδιά δόθηκαν στη δουλειά. Έργάστηκαν άρεκετή ώρα, όσο να κρεμάσουν τά κάδρα, να κολλήσουν στους τοίχους τις εικόνες, να ταχτοποιήσουν τό γραφείο, να σκουπίσουν και να ξεσκονίσουν. Ο ύποτομέαρχης έβαλε στο τέλος και τό ραδιόφωνο και τό δωμάτιο γέμισε από ήχους μουσικής και φωνές χαράς.

Όταν άργότερα έτοιμάστηκε να φύγη, έβγαλε από την τσέπη του ένα κλειδί και τδδωσε στον Παυλῆ.

— Κράτα τό, Παυλῆ. Είναι τό δεύτερο κλειδί της πόρτας, που θά τδχρηέσου. Αύριο θ' άνοιξης νωρίς και θά έπιθλέψης στη συγκέντρωσι, όσο νάρθω κι' έγώ.

Έγινε βαθειά σιωπή. Όλα τά παιδιά, κατάπληχτα, κοίταζαν μία τον ύποτομέαρχη, μία τον Παυλῆ, σαν να μην είχαν καταλάβει τί άκούσαν, σαν ν' άνησυχούσαν για κάτι που γινόταν, περίεργο κι' έπικίνδυνο. Ο Παυλῆς, άπορώντας κι' ο ίδιος, γύρισε άργά, δειλά τό κεφάλι και τους κοίταζε όλους γύρω.

— Έλα λοιπόν, πάρτο! Δεν άκουσες τί σου είπα;

Και τότε έβαλε τό κλειδί στο χέρι.

— Κύριε!... μουμούρισε ο Νίκος.

Κι' ο Παναγῆς ειρωνικά: «Ο Μάγκας!»

Μά ο ύποτομέαρχης, σαν να μην άκουσε τίποτε, τους χαιρέτησε, τους έκαμε μερικά συστάσεις γι' αύριο, κι' έφυγε. Ύστερα, σιγά σιγά, ο ένας έπειτα από τον άλλο, έφυγαν όλοι, άθόρυβα, σιωπηλά. Τελευταίος ο Παναγῆς, ρίχνοντας μία περιφρονητική ματιά στον Παυλῆ και γελώντας πειραχτικά. Κι' ο Παυλῆς ο Μάγκας έμεινε μόνος, κοιτάζοντας ζαλισμένος τά καινούργια έπιπτα και τά πράματα, κρατώντας ακόμα τό κλειδί στο χέρι του, άναποφάσιτος και ταραγμένος.

Την άλλη μέρα, στη συγκέντρωσι, είχαν μαζεφθῆ πολλά παιδιά. Είχε μαθευθῆ πώς ο ύποτομέαρχης έφερε καινούργια πράματα και ραδιόφωνο, και τά παιδιά έτρεξαν να δουν. Τά περισσότερα, μ' όλο που ήταν Κυριακή, ήταν κακοντυμένα, άκτένιστα, άπεριποίητα. Φώναζαν, κορόϊδευαν, πειραζόνταν. Ο Παυλῆς, σοβαρός και σιωπηλός, στεκόταν στη γωνιά, κοντά στο γραφείο. Πολλοί τον χαιρετούσαν: «Γεια σου, Μάγκας!» Ο Παναγῆς του φώναξε: «Νά μάς ζήσης, κλειδοκράτορα!» Κι' όλοι τον πειραζαν: «Πάνε τά πράματα, μαρε παιδιά! Κλάφτε τα! Και να μην ήταν τουλάχιστο καινούργια; Θέλουμε κι' εμείς, Μάγκας! Όχι όλα δικά σου!» Μά εκείνος εξακολουθούσε να μένη σιωπηλός και συλλογισμένος. Ξαφνικά μπηγει μία δυνατή φωνή:

— Νά τό ξέρετε, όποιος άγγίξη τίποτε, θά τον πιάσω στο ύζο! Ξηγημένα πράματα!

Ένα δυνατό χαχανητό γέμισε τό

δωμάτιο, μά ο Παυλῆς, ξεκολλώντας από τη γωνιά του, προχώρησε τόσο άγριος κι' άπειλητικός, που όλοι σόπασαν με μιάς. Κι' έτσι σιωπηλούς τους βρήκε ο ύποτομέαρχης, που μπηκε εκείνη τη στιγμή.

Τους έπαίνεσε για την ήσυχία τους, τους είπε λίγα λόγια για την τάξη και την πειθαρχία, τους έβαλε και τραγούδησαν τον ύμνο της Νεολαίας, άνοιξε τό ραδιόφωνο κι' άκούσαν από τον σταθμό της Νεολαίας ώραία μουσική κι' ώραία λόγια. Ύστερα τους πήρε κι' έκαμαν έναν μικρό περίπατο, και δείχνοντας τά γάλια των δρόμων, τους μίλησε για καθαριότητα, υγιεινή και κοινωνική πρόνοια. Στο άναμεταξύ μερικά από τά παιδιά έξοψαν κι' έφυγαν από διπλανούς δρόμους, άλλα κουβέντιαζαν και γελούσαν, χωρίς να προσέχουν στα λόγια του ύποτομέαρχη, και μερικά άλλα, μαζί με τον Παναγῆ, άρχισαν να πετροβολούν κάτι κόττες, που έθωσαν στα σκουπίδια μιάς μικρής πλατείας. Ο Νίκος, που περπατούσε πάντα δίπλα στον ύποτομέαρχη, δοκίμασε να τους συγ-

Σε μία στιγμή τά παιδιά έγιναν μία μάζα.

κρατήση, μά του κάκου. Η ομάδα άρχισε να διαλύεται, όταν ξαφνικά ο Παυλῆς, που άκολουθούσε σιωπηλός, ξεστόμισε μία βροιαία κι' όρμησε κατά πάνω τους.

— Που πάτε, μαρε; Θά σας τσακίσω τά κόκκαλα! Έδω θά μείνετε! Καί σκασμός!

Λίγο ακόμα και θάναθε καυγάς. Μά ο ύποτομέαρχης πλησίασε τον Παυλῆ και χτυπώντας τον χαϊδευτικά στην πλάτη, του είπε πώς δεν πρέπει να φέρεται έτσι άπότομα και σκληρά στους συναγωνιστές του, πώς με τον καλό τρόπο και τις σωστές συμβουλές τά παιδιά καταλαβαίνουν καλύτερα και συμμορφώνονται, και τους παρακάλεσε να γυρίσουν όλοι στον ύποτομέα, που είχε κάτι να τους άκοινώση.

Όταν σε λίγο βρέθηκαν συγκεντρωμένοι στον ύποτομέα, ο ύποτομέαρχης τους μίλησε και πάλι για πειθαρχία, τους έξήγησε τί θά πῆ και ποιά σημασία έχει ή ιεραρχία και τους είπε πώς πρέπει να βάλουν και στον ύποτομέα τους την τάξη που πρέπει.

— Γι' αυτό, έπτε, θά όρίσω σήμερα

τρεις βαθμοφόρους, και σιγά-σιγά, όσο γινόμαστε πιο πολλοί κι' έρχόμαστε κι' εργαζόμαστε τακτικά, κι' οί σημερινοί βαθμοφόροι θά προχωρήσουν και θά γίνουν κι' άλλοι, όσοι θά φανούν καλοί κι' άξιοι. Σήμερα λοιπόν όρίζω τρεις βαθμοφόρους: δυο ένωμοτάρχες, που θά είναι ο Παναγῆς κι' ο Νίκος, κι' έναν ομαδόαρχη, τον Παυλῆ, που θάνα και ύπασπιστής μου.

Μουμούρητο άπορίας κι' άποδοκιμασίας άκούστηκε από τη μάζα των παιδιών. Μά ο ύποτομέαρχης έκαμε πώς δεν πρόσεξε κι' εξακολουθούσε:

— Αυτά λοιπόν για τους βαθμοφόρους. Η 'Οργάνωσι τους δεν έξέχασε και σας τους άλλους, γιατί όλα τά μέλη της είναι γι' αυτήν τό ίδιο. Γι' αυτό άπεφάσισε με μεγάλη ευχαρίστησι να κάμη σε όλους σας στολές.

Φωνές χαράς, χειροκροτήματα, σφύριγματα ακούστηκαν τό δωμάτιο.

— Και τώρα, Παυλῆ, φέρε τις στολές και τις εξαρτύσεις για τους βαθμοφόρους.

Ο Παυλῆς, που είχε μείνει δλη την ώρα σιωπηλός και ταραγμένος, κοίταξε για μία στιγμή τον ύποτομέαρχη σά ζαλισμένος, σά να μην είχε καταλάβει τί του είπε.

— Τις στολές, Παυλῆ, τις στολές και τις εξαρτύσεις!

Ο Παυλῆς προχώρησε, πήγε στη γωνιά, έψαξε κάτι δέματα, γύρισε στο γραφείο, πήγε στο παράθυρο, κοίταξε κάποια άλλα πράματα, ξαναγύρισε. Ήταν κατάχλωμος.

— Δεν είναι! έπτε.

Μονομιάς μία δυνατή, άγρια βοή άλάλαξε.

— Τάκλεψε! Τάκλεψε, κύριε! Έτσι είναι αυτός! Κλέφτης! Τάκλεψε!

Ο Παυλῆς έμεινε λίγες στιγμές άκίνητος, χαμένος, μά ξαφνικά έγινε κατακόκκινος, τά μάτια του γέμισαν σπίθες κι' όρμησε πάνω στους άλλους. Σε μία στιγμή όλα τά παιδιά έγιναν μία μάζα, που στριφογύριζε, χτυπιώταν, φώναζε και βογγούσε. Σεχώριζαν μονάχα τά χέρια, που ύψώνονταν κι' έπεφταν όρμητικά σε κεφάλια και σε κορμιά, συμπλέκονταν μεταξύ τους, τραβούσαν μαλλιά, έσχιζαν ρούχα. Υπόκωφα κτυπήματα, φωνές πόνου και πεισματος, βλαστήμιες και βρισιές γέμισαν τό δωμάτιο.

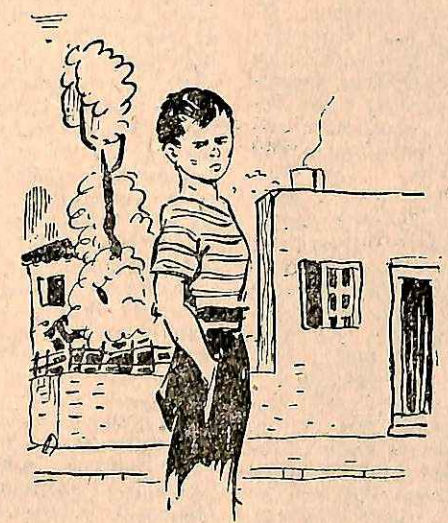
Ο ύποτομέαρχης παρακολουθούσε τη σκηνή άφωνός κι' άκίνητος. Μά σιγά-σιγά ο θόρυβος λιγόστευε, τά χέρια άτονούσαν, ή μάζα άράωνε, τά παιδιά άποτραβιόνταν ένα-ένα, ώσπου στο τέλος στάθηκαν όλα χωρισμένα, λαχανιασμένα, κόκκινα, με μαλλιά ανακατωμένα, με ρούχα ξεσχισμένα, σιωπηλά. Ο Παυλῆς, πιο πολύ απ' όλους άναστατώνμένος, ταραγμένος, πλησίασε τον ύποτομέαρχη κι' έβγαλε από την τσέπη του τό κλειδί.

— Νά! Πάρτο!

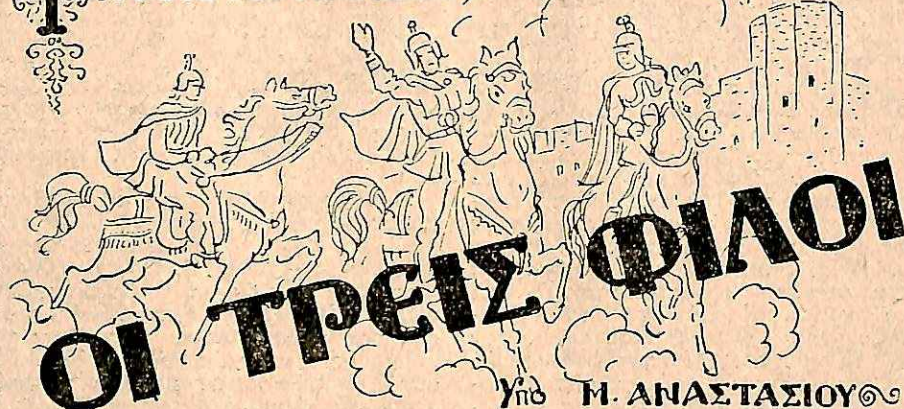
Μά ο ύποτομέαρχης έπιασε τό μπράτσο του και τοίπησε:

— Κράτα τό, Παυλῆ. Γιατί να μου τό γυρίσης; Ούτε τό φαντάζομαι πώς πήρες τά πράματα. Και λυπούμαι που βρέθηκαν μερικοί να παρεξηγήσουν και να προσβάλουν ένα συναγωνιστή τους.

(Τό τέλος στο προσεχές)
Μελῆς Νικολαΐδης

Ήταν γερό, καλοδεμένο παιδί.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

16. (Συνέχεια)

— Τώρα για ν' άνησυχήση τόσο ό παρακοιμώμενος και νά λήη πώς ή ύπνρεσία που άναθέτει στο Δημήτρη είναι τόσο σπουδαία ώστε παραβγαίνει κάθε άλλη, τί σημαίνει; Βγάλε μονάχος σου ένα συμπέρασμα.

— Έχετε δικίο, παραδέχτηκε ό Μιχαήλ.

— Έγώ όμως έχω μιά άπορία, είπε ό Γρηγόρης σκεπτικώς.

— Ν' άκούσουμε.

— Ό 'Ιωσήφ Βρίγγας, το δεξι χέρι της αυτοκρατορίας, έχει τόση έλλειψη από ανθρώπους άφωσιωμένους;

— Αυτό δέν είναι και τόσο τιμητικό για τό Δημήτρη.

— Καθόλου, άπάντησε σοβαρά ό Γρηγόρης, μά σκέψου και σύ. Συναντά έναν αξιωματικό τοληνρό, γενναίο βέβαια, δοκιμασμένο αν θέλης άκόμα, μά που τόν βλέπει για πρώτη φορά...

Κι όμως δέ διατάζει καθόλου νά του έμπιστευτή μιά ύπόθεση άπ' όπου κρέμεται ίσως ή σωτηρία του.

— Άλήθεια, παραδέχτηκε ό Δημήτρης. Αυτό είναι λιγάκι περιεργο.

— Μου φαίνεται, φώναξε ό Μιχαήλ, πώς έσεις είστε άκόμη πιό περιεργοι. Άντί νά τόν ευχαριστήσετε για την τιμή που μάς κάνει κάθεστε και σκέφτεστε γιατί μάς κάνει αυτή την τιμή.

— Μπορεί νάχης δικίο, παραδέχτηκε ό Γρηγόρης, μά...

— Υπάχει μά;

— Και βέβαια. Όταν περπατάς σ' ένα βαλτότοπο πρέπει νά προσέχης στο κάθε σου βήμα και τότε μονάχα νά προχωράς, όταν δοκιμάσης πριν τό μέρος που δέ πατήσης. Ός τόσο έδώ έχομε μιά διαταγή που πρέπει νά την εκτελέσουμε. Με τη βοήθεια του Θεού λοιπόν...

— Αυτό λέω κι' εγώ, παρατήρησε ό Δημήτρης. Ένα πράμα είναι βέβαιο, πώς αν πετύχουμε θα προσφέρουμε μεγάλη ύπηρεσία στον παρακοιμώμενο.

— Και στον Αυτοκράτορα και στους Φωκάδες.

— Γιατί στους Φωκάδες; ρώτησε ό Μιχαήλ.

— Γιατί αν ή συνωμοσία αυτή της Αγούστας 'Ελένης πάη μπροστά, θ' ακολουθήσουν πολλές άλλανές και στο παλάτι και στο στρατό. 'Η έκστρατεία της Κρήτης δίχως άλλο θ' αναβληθί κι' αν γίνη κάποτε, τότε πιά δέ θα την αναθέσουν βέβαια στο Νικηφόρο ή τό Λέοντα που είναι φίλοι του Βρίγγα. Καταλαβαίνεις τώρα;

— Μά τότε λοιπόν τί καθόμαστε;

— Σωστά, άς καταστρώσουμε τό σχέδιό μας.

Γιά μιά στιγμή σωπάσανε και οι τρεις σκεπτικοί.

Τό σχέδιο παρουσίαζε πολλές δυσκολίες, καθώς είχε πη κι' ό Βρίγγας. 'Αν μπορούσαν βέβαια νά σταθούν στην πόρτα νά σταματούν κάθε λεκτίκιο και νά έξακριβώνουν ποιός είναι ό έπισκεπτής...

Μά ούτε λόγος νά γίνεται για κάτι τέτοιο. 'Επειτα και οι συνωμότες βέβαια θα έχουν πάρει τά μέτρα τους...

Κάποιοι δικόι τους θα τριγυρίζουν στα περίχωρα και θα παρακολουθούν κάθε ύποπτη κίνηση. Και μοναχά ή παρουσία τριών αξιωματικών θα τους έκανε νά ύποπτευθούν πώς κάτι τρέχει.

Νά μουν μέσα των άδυνάτων άδύνατο.

— Έχω μιά ιδέα, είπε πρώτος ό Μιχαήλ.

— Ν' άκούσουμε.

— Άφοι έμείς δέν μπορούμε νά περάσουμε από την πόρτα του Πετρίου, νά βρούμε συντρόφους που μπορούνε.

— Άλλαδι;

— 'Η μητέρα μου λόγου χάρη... Τί λέτε;

— Καλή κι' άξια ή αρχόντισσα Χρυσοβέργαινα, είπε ό Γρηγόρης, μά...

— Έμπρός, τελειώνε τη σκέψη σου.

— Είναι πολύ... Έχω τη γνώμη πώς δέν κάνει για κατάσκοπος νά. Σε κάποια φίλη της θα τό έμπιστευτή και κείνη σε άλλη... Οι γυναίκες δέν κρατάνε μυστικό. 'Υστερα δέν μπορεί νά προσποιηθί. Δείχνει τά αισθήματά της... Και μιά ματιά μόνο νά της ρίξης καταλαβαίνεις τί σκέφτεται.

— 'Ετσι είναι, βεβαίωσε ό Δημήτρης.

— Άχ, νά είχαμε δώ πέρα τη Ναυό! είπε ό Μιχαήλ.

Τό δυνα αυτό έρριξε μιά στιγμή τό Γρηγόρη σε όνειροπόληση... μά εϋτς μ' ένα κίνημα του κεφαλιού παραμέρισε, θαρρείς, μιά χαριτωμένη έπίσκεψη που ήρθε σε άπρεπη ώρα.

— Έλα, άς είμαστε πρακτικοί. Τό «νά είχαμε» δέ μάς ώφελεί σε τίποτα. 'Ας δοϋμε τί έχομε και πώς μπορούμε καλύτερα νά τό μεταχειριστοϋμε.

— Άλλη ιδέα! φώναξε ό Μιχαήλ.

— Ξέρω τί θα πής, τόν έκοψε ό Δημήτρης. Νά ντυθί κάποιος από μάς γυναίκα...

— Δέν είμαι τόσο άνόητος, όσο φαντάζεσαι. Ούτε τό μπόι μάς ούτε τά

μούτρα μάς θα μάς βοηθήσουν σε μιά τέτοια δουλειά... Και ιδιαίτέρως μάλιστα έμένα. Κάτι άλλο.

— Λέγε χωρίς νά χάνουμε καιρό.

— Έξω από τό μοναστήρι κάθονται ένα σωρό ζητιάνοι. Οι κυράδες έχουν συνήθεια κι' όταν μπαίνουν κι' όταν φεύγουν νά τούς έλεούνε...

Κάποτε μάλιστα βρέθηκα σ' έναν καυγά που άναψε μεταξύ τους, μ' όλο που έχουν σωματείο, κι' έγινε ανάγκη νά μουν οί δημόσιοι μαγκλαδίτες στη μέση για νά τούς χωρίσουν. Έκεί νάβλεπες κουτσούς που κατέβαν τ' αστέρια με κλωσιές και τυφλούς που έδιναν τις πιο πετυχημένες γροθιές. 'Ας είναι. Λοιπόν, αν οικονομούσαμε τίποτα κουρέλια και χωνόμαστε εκεί ανάμεσά τους...

Τί λέτε;

— 'Η ιδέα σου είναι περίφημη.

— Και θα τη βάλουμε αύριο κιάλας σ' έներγεια, συμφώνησε κι' ό Δημήτρης ένθουσιασμένος.

— Μονάχα που έχω νά προσθέσω κάτι. Οι δύο νά πάνε στο μοναστήρι του Πετρίου, ό τρίτος, έγώ ή ό Δημήτρης, νά καθίση έξω από τό αρχοντικό του Βασιλείου, του άδελφού της Αγούστας 'Ελένης. Αυτός είναι σίγουρα άνακατεμένος στη συνωμοσία, αν οί πληροφορίες που έδωσαν στο Βρίγγα βγούν άληθινές. Γιατί ποιός άλλος έχει περισσότερους λόγους νά είναι δυσαρσημένος με την κατάσταση;

— Και ποιός περισσότερο έχει νά ώφεληθί αν αλλάξη, πρόσθεσε ό Δημήτρης.

— Άπομένει τώρα νά σκεφτοϋμε πώς θα οικονομήσουμε τ' άπαραίτητα κουρέλια για τη μεταμόρφωσή μας, παρατήρησε ό Γρηγόρης.

— Γι' αυτό σκάζεις; ρώτησε ό Μιχαήλ. Τί ώρα είναι;

— Μά θα κοντεύουν μεσάνυχτα.

— Έχω καιρό... Περιμένετε.

Και χωρίς νά δώση καμιά εξήγηση έφυγε.

— Πού νά πηγαίνη άράνε; άπόρησε ό Δημήτρης.

— Μη φοβάσαι, θα τά καταφέρν... Μ' όλο που από τεμπελιά, θαρρείς, άποφεύγει νά σκεφτή, άμα μιά φορά

— 'Υπάρχουν κι' άλλης λογής σπαράγγια: εκείνοι θάναν τ' άγρια, πιστεύω. Ό κορμός τους, μελαγχρόνι χρώμα, ύφονεταί κάθετα, χωρίς διακοσμήσεις. Δέν έχει από δώ κι' από κεί παρά κάτι προσφύματα που μοιάζουν με τ' άγκιστρα που ψαρεύματος. Αυτά είναι χοντρότερα και πιό ζουμρά από τ' άλλα. τά μάσας και τό στόμα σου γεμίζει χυμό. 'Η γεύση τους δέν έχει εκείνο τό χορταρένιο των άλλων. 'Επειτα τρώγονται ως τη μέση κι' άκόμα παρακάτω.

Είναι μιά έξαψη χαρά νά περπατήσ μοναχός σου μέσ' στα μικρά φιδωτά μονοπάτια και ν' ανακαλύπτεις κάθε τόσο, δεξιά, άριστερά, τις τρυφερές αυτές βεργούλες που λικνίζονται ανάλαφρα στο πρώτο φώς. Καταλαβαίνεις πώς δέ τις κόψης, τό μάτι σου κανονίζει σωστά. Όταν νά έμείς αρκετά, μπορείς και νά τά βρσσης ή νά τά κόψεις τηγανητά.

Καμιά φορά χρειάζεται και νά λοξύνης λιγάκι, δέν παρουσιάζονται έτοιμα μπροστά σου. Έχω προσέξει άκόμα πώς τό μάτι βλέπει κάθε φορά ό,τι τοϋ άρέσει, ό,τι τό ένδιαφέρει. 'Αν έμείς για σπαράγγια, αυτά θα έστρωπών, αν για τίποτα άλλο, εκείνο τό άλλο. 'Η άσκησι παίζει παντού σπουδαίο ρόλο.

Τά σπαράγγια βαστούν κανένα μήνα, όχι όμως περισσότερο. 'Εξ αίτίας της θύμης κακοκαιρίας, είχα μιά βδομάδα νά περπατήσω στα γινώρια μέρη μου κι' άπόρησα πολύ βλέποντας την αλλαγή τους. Όλα εκείνα τά τρυφερά βλαστάρια που τόσο ευχαριστιόμουν νά τ' άναηθώ, είχαν χάσει τώρα την πρώτη τους έλαστικότητα, είχαν ελιάσει. Στη θέση τους βρήκα ένα χορτάρι άγκυρωτό, τίποτ' άλλο.

μψη σε κίνηση δέν έχει τό ταίρι του. Νά δης πού ύστερα από λίγο θα μάς φέρη ό,τι χρειαζόμαστε.

— Χωρίς έσας δέ θα κατάφερνα τίποτα, είπε ό Δημήτρης.

— Ούτε και μείς έσένα.

Ό Μιχαήλ με βήμα γοργό κατέβηκε στο περιβόλι που έζωνε δλόγυρα τ' αρχοντικό της Χρυσοβέργαινας και

πήγε ίσια στο σπιτάκι του πορτάρη δίπλα στην έξαπρτα.

— Βλαδίμηρ, φώναξε και χτύπησε την πόρτα.

— Ένας άντρας τοϋ άνοιξε ως εκεί πάνω με πολύ άνοιχτόχρομα μαλλιά που έπεφταν δλόγυρα στο κεφάλι του άκοπα και κάτι μoustάκια γυρτά προς τά κάτω σαν τσιγγέλια.

Ήταν βόρειος, από κείνους που οι Βυζαντινοί έλεγαν Βαράγγους. 'Από

καίρο σε καιρό έρχόντανε κοπάδια άπό τέτοιους στη βασιλεύουσα για νά βρουν τύχη...

Άλλοι κατατάσσονταν στον αυτοκρατορικό στρατό, άλλοι έμπαιναν στη δουλειή των άρχοντων. Δέν είχαν τό ταίρι τους, είτε έπιστάτες τους έβαζαν σε χτήματα, είτε πορτάρηδες στ' άρχοντικά...

Ήσαν είδωλόατρες μά πολύ πρόθυμα δέχονταν νά βαφτιστοϋνε Χριστιανοί.

(Άκολουθεί)

Τοϋ άνοιξε ένας άνδρας μεγαλόσωμος με κρεμαστά μoustάκια...

Α δέ βαριέσαι νά σεργιανάς όλη μέρα μέσ' στο δάσος; Θα με ρωτούσε κανείς βλέποντας τους καθήμενούς μου περιπάτους. Τί ευχαρίστηση μπορεί νά βρή κανείς, άλήθεια, σ' ένα μέρος που τό κλεινόν ολόυθε τά πεδύκα και που σπάνια περνάει άνθρωπος από εκεί; Δέν έχω καμιά διάθεση για τό τίτλο του μισάνθρωπου, μά οι όμοιοί μας — για ποιό λόγο νά τό κρύβουμε; — δέν είναι πάντοη ποθητή συντροφιά. Μας πικραίνουν πολλές φορές, και κάποτε δίχως νά τό θέλουν. Οι άνθρωποι έχουν μέσα τους τόν έγωισμό — εκεί, θαρρώ, βρίσκεται τό φταίξιμο. Τέλος πάντων έρχονται άρες που γυρεύεις νά μείνής με τόν έαυτό σου, νά πάψης νά σκουνητίσαι με τους άλλους. Σε τέτοιες περιστάσεις τό καλύτερο καταφύγιο είναι τό δάσος.

Επειτα νά μη φανταστή κανείς ποτέ πως σε μιά κατάφυτη περιοχή μπορεί νά μην ύπάρχη ποικιλία. Κάθε έποχή έχει τά δικά της, κάθε γωνιά τά μυστικά της. Χρειάζεται όμως λίγη άγαστή γι' αυτό. Ένα είδος συγκατάσαι έσληπώνονται άλλως τε με τό παραπάνω. Σιγά-σιγά, με τις συχνές έπισκέψεις, δημιουργείται μιά οικειότητα ανάμεσα στον περιπατητή και στα πλάσματα του λόγου. Έτσι πού τά τελευταία δέν έχουν λόγο στο τέλος νά τοϋ κρύβουν τά ιδιαίτερα τους. Τρέσα, τράβα κάποι από τά δέντρα, θα χορτάσης φρέσκο άέρα! 'Ετσι θα μπορούσε κανείς νά με είρωναυτή. Κάι όμως τί θα λέγατε αν σας βεβαίωνα πώς δέν τρέφονται μονάχα μ' όξυγόνο μέσ' τό δάσος, παρά βρίσκω πάντα και κάτι τί για κολατού;

Μη γελάτε, υπάρχουν και φαγώσιμα έδώ μέσα, φαγώσιμα κιάλας έλεχτά. Ήταν ένα διάστημα που έβγαينا κάθε πρωί και κολάταξα σπαράγγια. Ένα είδος άπ' αυτά τοϋ φουτούρε, είδα, και στα σπίτια, σύρριζα στους τοίχους, σε μιά στενόμακρη λουρίδα που τη γεμίζουν χόμα. Τα σπαράγγια αυτά είναι άνοιχτοπράσινα και διακλαδίζονται σε πολλά φύλλα μωτερα, σαν άγκάθια. Όταν είναι τρυφερά, τρώγονται ως κάτου με τό πέρασμα όμως του καιρού μονάχα ή κορφή μπορεί νά φαγώθί.

Τά σπαράγγια βαστούν κανένα μήνα, όχι όμως περισσότερο. Έξ αίτίας της θύμης κακοκαιρίας, είχα μιά βδομάδα νά περπατήσω στα γινώρια μέρη μου κι' άπόρησα πολύ βλέποντας την αλλαγή τους. Όλα εκείνα τά τρυφερά βλαστάρια που τόσο ευχαριστιόμουν νά τ' άναηθώ, είχαν χάσει τώρα την πρώτη τους έλαστικότητα, είχαν ελιάσει. Στη θέση τους βρήκα ένα χορτάρι άγκυρωτό, τίποτ' άλλο.

Α δέ βαριέσαι νά σεργιανάς όλη μέρα μέσ' στο δάσος; Θα με ρωτούσε κανείς βλέποντας τους καθήμενούς μου περιπάτους. Τί ευχαρίστηση μπορεί νά βρή κανείς, άλήθεια, σ' ένα μέρος που τό κλεινόν ολόυθε τά πεδύκα και που σπάνια περνάει άνθρωπος από εκεί; Δέν έχω καμιά διάθεση για τό τίτλο του μισάνθρωπου, μά οι όμοιοί μας — για ποιό λόγο νά τό κρύβουμε; — δέν είναι πάντοη ποθητή συντροφιά. Μας πικραίνουν πολλές φορές, και κάποτε δίχως νά τό θέλουν. Οι άνθρωποι έχουν μέσα τους τόν έγωισμό — εκεί, θαρρώ, βρίσκεται τό φταίξιμο. Τέλος πάντων έρχονται άρες που γυρεύεις νά μείνής με τόν έαυτό σου, νά πάψης νά σκουνητίσαι με τους άλλους. Σε τέτοιες περιστάσεις τό καλύτερο καταφύγιο είναι τό δάσος.

Επειτα νά μη φανταστή κανείς ποτέ πως σε μιά κατάφυτη περιοχή μπορεί νά μην ύπάρχη ποικιλία. Κάθε έποχή έχει τά δικά της, κάθε γωνιά τά μυστικά της. Χρειάζεται όμως λίγη άγαστή γι' αυτό. Ένα είδος συγκατάσαι έσληπώνονται άλλως τε με τό παραπάνω. Σιγά-σιγά, με τις συχνές έπισκέψεις, δημιουργείται μιά οικειότητα ανάμεσα στον περιπατητή και στα πλάσματα του λόγου. Έτσι πού τά τελευταία δέν έχουν λόγο στο τέλος νά τοϋ κρύβουν τά ιδιαίτερα τους. Τρέσα, τράβα κάποι από τά δέντρα, θα χορτάσης φρέσκο άέρα! 'Ετσι θα μπορούσε κανείς νά με είρωναυτή. Κάι όμως τί θα λέγατε αν σας βεβαίωνα πώς δέν τρέφονται μονάχα μ' όξυγόνο μέσ' τό δάσος, παρά βρίσκω πάντα και κάτι τί για κολατού;

Μη γελάτε, υπάρχουν και φαγώσιμα έδώ μέσα, φαγώσιμα κιάλας έλεχτά. Ήταν ένα διάστημα που έβγαينا κάθε πρωί και κολάταξα σπαράγγια. Ένα είδος άπ' αυτά τοϋ φουτούρε, είδα, και στα σπίτια, σύρριζα στους τοίχους, σε μιά στενόμακρη λουρίδα που τη γεμίζουν χόμα. Τα σπαράγγια αυτά είναι άνοιχτοπράσινα και διακλαδίζονται σε πολλά φύλλα μωτερα, σαν άγκάθια. Όταν είναι τρυφερά, τρώγονται ως κάτου με τό πέρασμα όμως του καιρού μονάχα ή κορφή μπορεί νά φαγώθί.

Είναι μιά έξαψη χαρά νά περπατήσ μοναχός σου μέσ' στα μικρά φιδωτά μονοπάτια και ν' ανακαλύπτεις κάθε τόσο, δεξιά, άριστερά, τις τρυφερές αυτές βεργούλες που λικνίζονται ανάλαφρα στο πρώτο φώς. Καταλαβαίνεις πώς δέ τις κόψης, τό μάτι σου κανονίζει σωστά. Όταν νά έμείς αρκετά, μπορείς και νά τά βρσσης ή νά τά κόψεις τηγανητά.

Καμιά φορά χρειάζεται και νά λοξύνης λιγάκι, δέν παρουσιάζονται έτοιμα μπροστά σου. Έχω προσέξει άκόμα πώς τό μάτι βλέπει κάθε φορά ό,τι τοϋ άρέσει, ό,τι τό ένδιαφέρει. 'Αν έμείς για σπαράγγια, αυτά θα έστρωπών, αν για τίποτα άλλο, εκείνο τό άλλο. 'Η άσκησι παίζει παντού σπουδαίο ρόλο.

Τά σπαράγγια βαστούν κανένα μήνα, όχι όμως περισσότερο. Έξ αίτίας της θύμης κακοκαιρίας, είχα μιά βδομάδα νά περπατήσω στα γινώρια μέρη μου κι' άπόρησα πολύ βλέποντας την αλλαγή τους. Όλα εκείνα τά τρυφερά βλαστάρια που τόσο ευχαριστιόμουν νά τ' άναηθώ, είχαν χάσει τώρα την πρώτη τους έλαστικότητα, είχαν ελιάσει. Στη θέση τους βρήκα ένα χορτάρι άγκυρωτό, τίποτ' άλλο.

Α δέ βαριέσαι νά σεργιανάς όλη μέρα μέσ' στο δάσος; Θα με ρωτούσε κανείς βλέποντας τους καθήμενούς μου περιπάτους. Τί ευχαρίστηση μπορεί νά βρή κανείς, άλήθεια, σ' ένα μέρος που τό κλεινόν ολόυθε τά πεδύκα και που σπάνια περνάει άνθρωπος από εκεί; Δέν έχω καμιά διάθεση για τό τίτλο του μισάνθρωπου, μά οι όμοιοί μας — για ποιό λόγο νά τό κρύβουμε; — δέν είναι πάντοη ποθητή συντροφιά. Μας πικραίνουν πολλές φορές, και κάποτε δίχως νά τό θέλουν. Οι άνθρωποι έχουν μέσα τους τόν έγωισμό — εκεί, θαρρώ, βρίσκεται τό φταίξιμο. Τέλος πάντων έρχονται άρες που γυρεύεις νά μείνής με τόν έαυτό σου, νά πάψης νά σκουνητίσαι με τους άλλους. Σε τέτοιες περιστάσεις τό καλύτερο καταφύγιο είναι τό δάσος.

Επειτα νά μη φανταστή κανείς ποτέ πως σε μιά κατάφυτη περιοχή μπορεί νά μην ύπάρχη ποικιλία. Κάθε έποχή έχει τά δικά της, κάθε γωνιά τά μυστικά της. Χρειάζεται όμως λίγη άγαστή γι' αυτό. Ένα είδος συγκατάσαι έσληπώνονται άλλως τε με τό παραπάνω. Σιγά-σιγά, με τις συχνές έπισκέψεις, δημιουργείται μιά οικειότητα ανάμεσα στον περιπατητή και στα πλάσματα του λόγου. Έτσι πού τά τελευταία δέν έχουν λόγο στο τέλος νά τοϋ κρύβουν τά ιδιαίτερα τους. Τρέσα, τράβα κάποι από τά δέντρα, θα χορτάσης φρέσκο άέρα! 'Ετσι θα μπορούσε κανείς νά με είρωναυτή. Κάι όμως τί θα λέγατε αν σας βεβαίωνα πώς δέν τρέφονται μονάχα μ' όξυγόνο μέσ' τό δάσος, παρά βρίσκω πάντα και κάτι τί για κολατού;

Μη γελάτε, υπάρχουν και φαγώσιμα έδώ μέσα, φαγώσιμα κιάλας έλεχτά. Ήταν ένα διάστημα που έβγαينا κάθε πρωί και κολάταξα σπαράγγια. Ένα είδος άπ' αυτά τοϋ φουτούρε, είδα, και στα σπίτια, σύρριζα στους τοίχους, σε μιά στενόμακρη λουρίδα που τη γεμίζουν χόμα. Τα σπαράγγια αυτά είναι άνοιχτοπράσινα και διακλαδίζονται σε πολλά φύλλα μωτερα, σαν άγκάθια. Όταν είναι τρυφερά, τρώγονται ως κάτου με τό πέρασμα όμως του καιρού μονάχα ή κορφή μπορεί νά φαγώθί.

Είναι μιά έξαψη χαρά νά περπατήσ μοναχός σου μέσ' στα μικρά φιδωτά μονοπάτια και ν' ανακαλύπτεις κάθε τόσο, δεξιά, άριστερά, τις τρυφερές αυτές βεργούλες που λικνίζονται ανάλαφρα στο πρώτο φώς. Καταλαβαίνεις πώς δέ τις κόψης, τό μάτι σου κανονίζει σωστά. Όταν νά έμείς αρκετά, μπορείς και νά τά βρσσης ή νά τά κόψεις τηγανητά.

Καμιά φορά χρειάζεται και νά λοξύνης λιγάκι, δέν παρουσιάζονται έτοιμα μπροστά σου. Έχω προσέξει άκόμα πώς τό μάτι βλέπει κάθε φορά ό,τι τοϋ άρέσει, ό,τι τό ένδιαφέρει. 'Αν έμείς για σπαράγγια, αυτά θα έστρωπών, αν για τίποτα άλλο, εκείνο τό άλλο. 'Η άσκησι παίζει παντού σπουδαίο ρόλο.

Τά σπαράγγια βαστούν κανένα μήνα, όχι όμως περισσότερο. Έξ αίτίας της θύμης κακοκαιρίας, είχα μιά βδομάδα νά περπατήσω στα γινώρια μέρη μου κι' άπόρησα πολύ βλέποντας την αλλαγή τους. Όλα εκείνα τά τρυφερά βλαστάρια που τόσο ευχαριστιόμουν νά τ' άναηθώ, είχαν χάσει τώρα την πρώτη τους έλαστικότητα, είχαν ελιάσει. Στη θέση τους βρήκα ένα χορτάρι άγκυρωτό, τίποτ' άλλο.

Α δέ βαριέσαι νά σεργιανάς όλη μέρα μέσ' στο δάσος; Θα με ρωτούσε κανείς βλέποντας τους καθήμενούς μου περιπάτους. Τί ευχαρίστηση μπορεί νά βρή κανείς, άλήθεια, σ' ένα μέρος που τό κλεινόν ολόυθε τά πεδύκα και που σπάνια περνάει άνθρωπος από εκεί; Δέν έχω καμιά διάθεση για τό τίτλο του μισάνθρωπου, μά οι όμοιοί μας — για ποιό λόγο νά τό κρύβουμε; — δέν είναι πάντοη ποθητή συντροφιά. Μας πικραίνουν πολλές φορές, και κάποτε δίχως νά τό θέλουν. Οι άνθρωποι έχουν μέσα τους τόν έγωισμό — εκεί, θαρρώ, βρίσκεται τό φταίξιμο. Τέλος πάντων έρχονται άρες που γυρεύεις νά μείνής με τόν έαυτό σου, νά πάψης νά σκουνητίσαι με τους άλλους. Σε τέτοιες περιστάσεις τό καλύτερο καταφύγιο είναι τό δάσος.

Επειτα νά μη φανταστή κανείς ποτέ πως σε μιά κατάφυτη περιοχή μπορεί νά μην ύπάρχη ποικιλία. Κάθε έποχή έχει τά δικά της, κάθε γωνιά τά μυστικά της. Χρειάζεται όμως λίγη άγαστή γι' αυτό. Ένα είδος συγκατάσαι έσληπώνονται άλλως τε με τό παραπάνω. Σιγά-σιγά, με τις συχνές έπισκέψεις, δημιουργείται μιά οικειότητα ανάμεσα στον περιπατητή και στα πλάσματα του λόγου. Έτσι πού τά τελευταία δέν έχουν λόγο στο τέλος νά τοϋ κρύβουν τά ιδιαίτερα τους. Τρέσα, τράβα κάποι από τά δέντρα, θα χορτάσης φρέσκο άέρα! 'Ετσι θα μπορούσε κανείς νά με είρωναυτή. Κάι όμως τί θα λέγατε αν σας βεβαίωνα πώς δέν τρέφονται μονάχα μ' όξυγόνο μέσ' τό δάσος, παρά βρίσκω πάντα και κάτι τί για κολατού;

Μη γελάτε, υπάρχουν και φαγώσιμα έδώ μέσα, φαγώσιμα κιάλας έλεχτά. Ήταν ένα διάστημα που έβγαينا κάθε πρωί και κολάταξα σπαράγγια. Ένα είδος άπ' αυτά τοϋ φουτούρε, είδα, και στα σπίτια, σύρριζα στους τοίχους, σε μιά στενόμακρη λουρίδα που τη γεμίζουν χόμα. Τα σπαράγγια αυτά είναι άνοιχτοπράσινα και διακλαδίζονται σε πολλά φύλλα μωτερα, σαν άγκάθια. Όταν είναι τρυφερά, τρώγονται ως κάτου με τό πέρασμα όμως του καιρού μονάχα ή κορφή μπορεί νά φαγώθί.

Είναι μιά έξαψη χαρά νά περπατήσ μοναχός σου μέσ' στα μικρά φιδωτά μονοπάτια και ν' ανακαλύπτεις κάθε τόσο, δεξιά, άριστερά, τις τρυφερές αυτές βεργούλες που λικνίζονται ανάλαφρα στο πρώτο φώς. Καταλαβαίνεις πώς δέ τις κόψης, τό μάτι σου κανονίζει σωστά. Όταν νά έμείς αρκετά, μπορείς και νά τά βρσσης ή νά τά κόψεις τηγανητά.

Καμιά φορά χρειάζεται και νά λοξύνης λιγάκι, δέν παρουσιάζονται έτοιμα μπροστά σου. Έχω προσέξει άκόμα πώς τό μάτι βλέπει κάθε φορά ό,τι τοϋ άρέσει, ό,τι τό ένδιαφέρει. 'Αν έμείς για σπαράγγια, αυτά θα έστρωπών, αν για τίποτα άλλο, εκείνο τό άλλο. 'Η άσκησι παίζει παντού σπουδαίο ρόλο.

Τά σπαράγγια βαστούν κανένα μήνα, όχι όμως περισσότερο. Έξ αίτίας της θύμης κακοκαιρίας, είχα μιά βδομάδα νά περπατήσω στα γινώρια μέρη μου κι' άπόρησα πολύ βλέποντας την αλλαγή τους. Όλα εκείνα τά τρυφερά βλαστάρια που τόσο ευχαριστιόμουν νά τ' άναηθώ, είχαν χάσει τώρα την πρώτη τους έλαστικότητα, είχαν ελιάσει. Στη θέση τους βρήκα ένα χορτάρι άγκυρωτό, τίποτ' άλλο.

Α δέ βαριέσαι νά σεργιανάς όλη μέρα μέσ' στο δάσος; Θα με ρωτούσε κανείς βλέποντας τους καθήμενούς μου περιπάτους. Τί ευχαρίστηση μπορεί νά βρή κανείς, άλήθεια, σ' ένα μέρος που τό κλεινόν ολόυθε τά πεδύκα και που σπάνια περνάει άνθρωπος από εκεί; Δέν έχω καμιά διάθεση για τό τίτλο του μισάνθρωπου, μά οι όμοιοί μας — για ποιό λόγο νά τό κρύβουμε; — δέν είναι πάντοη ποθητή συντροφιά. Μας πικραίνουν πολλές φορές, και κάποτε δίχως νά τό θέλουν. Οι άνθρωποι έχουν μέσα τους τόν έγωισμό — εκεί, θαρρώ, βρίσκεται τό φταίξιμο. Τέλος πάντων έρχονται άρες που γυρεύεις νά μείνής με τόν έαυτό σου, νά πάψης νά σκουνητίσαι με τους άλλους. Σε τέτοιες περιστάσεις τό καλύτερο καταφύγιο είναι τό δάσος.

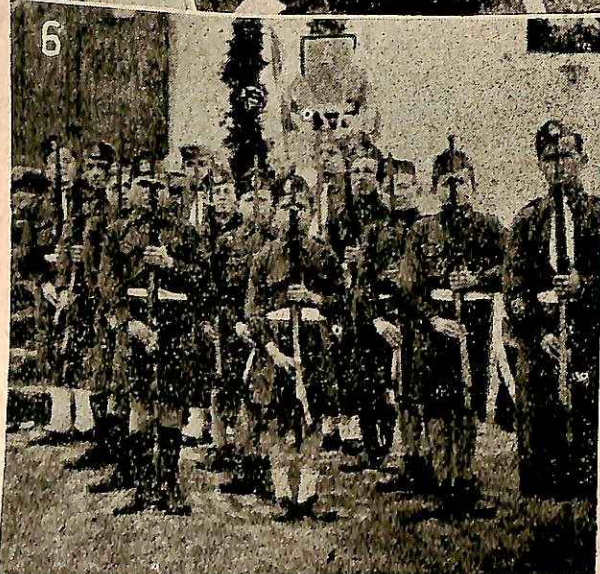
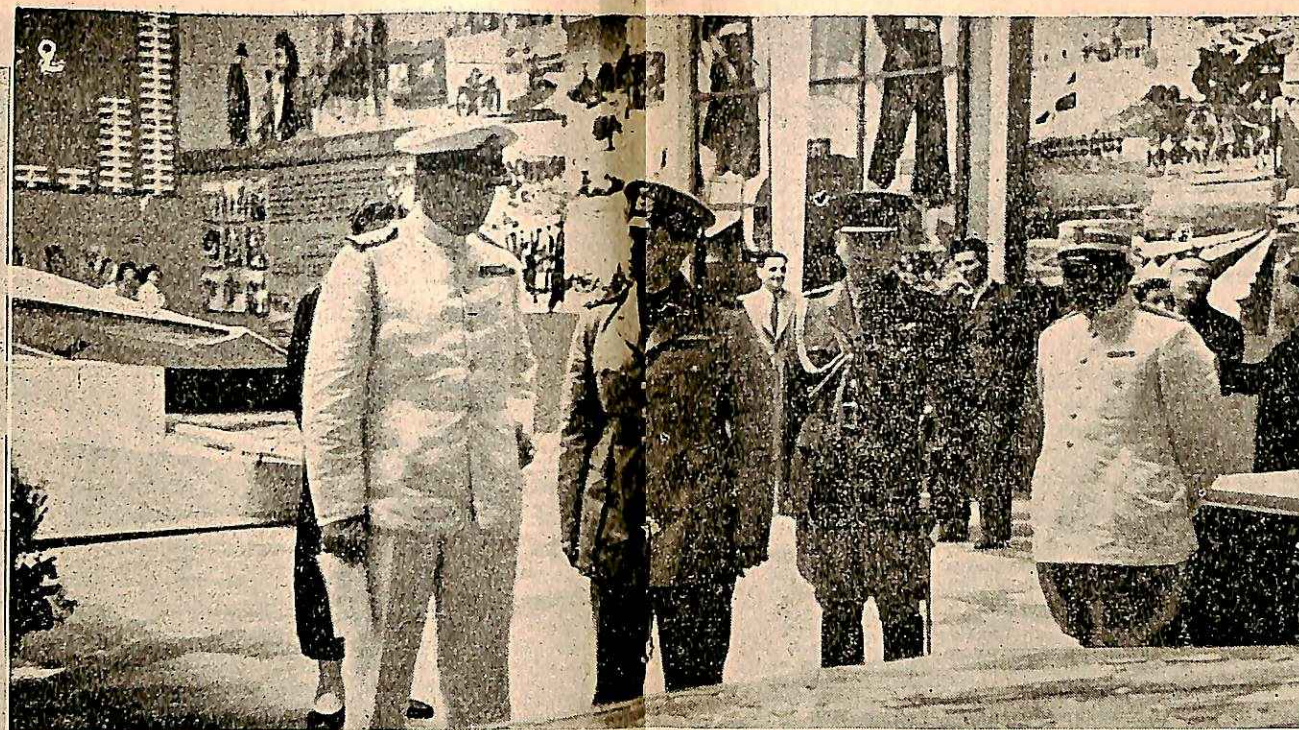
Επειτα νά μη φανταστή κανείς ποτέ πως σε μιά κατάφυτη περιοχή μπορεί νά μην ύπάρχη ποικιλία. Κάθε έποχή έχει τά δικά της, κάθε γωνιά τά μυστικά της. Χρειάζεται όμως λίγη άγαστή γι' αυτό. Ένα είδος συγκατάσαι έσληπώνονται άλλως τε με τό παραπάνω. Σιγά-σιγά, με τις συχνές έπισκέψεις, δημιουργείται μιά οικειότητα ανάμεσα στον περιπατητή και στα πλάσματα του λόγου. Έτσι πού τά τελευταία δέν έχουν λόγο στο τέλος νά τοϋ κρύβουν τά ιδιαίτερα τους. Τρέσα, τράβα κάποι από τά δέντρα, θα χορτάσης φρέσκο άέρα! 'Ετσι θα μπορούσε κανείς νά με είρωναυτή. Κάι όμως τί θα λέγατε αν σας βεβαίωνα πώς δέν τρέφονται μονάχα μ' όξυγόνο μέσ' τό δάσος, παρά βρίσκω πάντα και κάτι τί για κολατού;

Μη γελάτε, υπάρχουν και φαγώσιμα έδώ μέσα, φαγώσιμα κιάλας έλεχτά. Ήταν ένα διάστημα που έβγαينا κάθε πρωί και κολάταξα σπαράγγια. Ένα είδος άπ' αυτά τοϋ φουτούρε, είδα, και στα σπίτια, σύρριζα στους τοίχους, σε μιά στενόμακρη λουρίδα που τη γεμίζουν χόμα. Τα σπαράγγια αυτά είναι άνοιχτοπράσινα και διακλαδίζονται σε πολλά φύλλα μωτερα, σαν άγκάθια. Όταν είναι τρυφερά, τρώγονται ως κάτου με τό πέρασμα όμως του καιρού μονάχα ή κορφή μπορεί νά φαγώθί.

Είναι μιά έξαψη χαρά νά περπατήσ μοναχός σου μέσ' στα μικρά φιδωτά μονοπάτια και ν' ανακαλύπτεις κάθε τόσο, δεξιά, άριστερά, τις τρυφερές αυτές βεργούλες που λικνίζονται ανάλαφρα στο πρώτο φώς. Καταλαβαίνεις πώς δέ τις κόψης, τό μάτι σου κανονίζει σωστά. Όταν νά έμείς αρκετά, μπορείς και νά τά βρσσης ή νά τά κόψεις τηγανητά.

Καμιά φορά χρειάζεται και νά λοξύνης λιγάκι, δέν παρουσιάζονται έτοιμα μπροστά σου. Έχω προσέξει άκόμα πώς τό μάτι βλέπει κάθε φορά ό,τι τοϋ άρέσει, ό,τι τό ένδιαφέρει. 'Αν έμείς για σπαράγγια, αυτά θα έστρωπών, αν για τίποτα άλλο, εκείνο τό άλλο. 'Η άσκησι παίζει παντού σπουδαίο ρόλο.

Τά σπαράγγια βαστούν κανένα μήνα, όχι όμως περισσότερο. Έξ αίτίας της θύμης κακοκαιρίας, είχα μιά βδομάδα νά περπατήσω στα γινώρια μέρη μου κι' άπόρησα πολύ βλέποντας την αλλαγή τους. Όλα εκείνα τά τρυφερά βλαστάρια που τόσο ευχαριστιόμουν νά τ' άναηθώ, είχαν χάσει τώρα την πρώτη τους έλαστικότητα, είχαν ελιάσει. Στη θέση τους βρή

- 1) Σκαπανείς παρελθόντες με τις προστατευτικές μάσκες τους.
- 2) Η Α. Β. Υ. ο Διαδοχος Παύλος και Γενικός Αρχηγός της Ε. Ο. Ν. κατά μίαν επίσκεψιν του εις την Έκθεσιν του Ζαπτείου, συνοδευόμενος από τον Κ. Ε. Ν. Κ. 'Αλέξ. Κανελλόπουλον.
- 3) Σκαπανείς κατά την ώραν του συσσιτίου εις το Στρατόπεδον α' Ιωάννης Μεταξάς.
- 4) Φαλαγγίται ασχολούμενοι εις την αναδάσωψιν.

- 5) Φαλαγγίτισσαι κατά την ώραν ψυχαγωγικής ομιλίας εις το Στρατόπεδον α' Ιωάννης Μεταξάς.
- 6) Ένοπλος ένωμοστία του 1ου Λόχου της 131ης Φαλαγγος Θεσπρωτίας.
- 7) Ποδηλάτριαι της Περιφερειακής Διοικήσεως Χανίων κατά μίαν παρέλασιν των.
- 8) Μία Σκαπάνισσα ενώ έτοιμάζει το άπογευματινόν πρόγευμα εις το Στρατόπεδον α' Ιωάννης Μεταξάς.

«Ομολογώ ότι τα μέτρα ήταν σκληρά, αλλά ήταν αναγκαία και θα εξακολουθήσω να τα εφαρμόζω, ώστε, εν περιπτώσει εξωτερικού κινδύνου, να μη είμεθα μόνον εξωπλισμένοι από απόψεως όπλων και ανδρών και στρατού, αλλά και από απόψεως οικονομικής».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι,
Αγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Πολλές φορές μάς δόθηκε άφορμή να μιλήσουμε από τις σελίδες αυτές και να συζητήσουμε μεταξύ μας για την πατρική φροντίδα, που δείχνει σ' όλες του τις πράξεις για μας και για όλο μας το λαό ο Άρχηγός μας. Πολλές φορές άφουγκραστήκαμε με συγκίνηση τα στοργικά του λόγια και κατανοήσαμε τα αναγκαία μέτρα που λαμβάνει για την ευημερία και την ευτυχία όλων μας. Πολλές φορές άνοιξαμε την ψυχή μας διάπλατη στη ζωγόνο της αγάπης του αύρα και στη θερμογόνο πνοή του, που έκανε να βλαστήσει και να φουντώσει μέσα μας η μεγάλη μας γι' αυτόν πίστι. Γιατί η πίστι για μια Ιδέα και για έναν Άρχηγό είναι το πιο λεπτό λουλούδι. Κι' αν δεν μπορέσει ν' αναπτυχθεί μέσα στις ψυχές της άκολουθίας του, όλα είναι μάταια και προσωρινά. Τό, όπως ένας σπάνιος άνθος μέσα σε ένα θερμοκήπιο χρειάζεται ιδιαίτερη περιποίηση, όρισμένη θερμοκρασία, όρισμένη άτμόσφαιρα για να προκόψει, έτσι και μέσα στην ανθρώπινη ψυχή η πίστι.

Ο δικός μας Άρχηγός φάνηκε από την άρχή ένας καλός και άξιος κηπουρός. Έσπειρε με πολλήν περίσκεψιν την πίστι, την φρόντισε και τη μεγάλωσε μέσα μας, σαν ποτέ άλλοτε. Και τώρα που γύρω μας φυσάνε οι λαίλαπες και βογγάνε οι τρικυμίες ενός τρομαχτικού πολέμου, η πίστι μας σ' αυτόν μάς γεννά τη βεβαίωση

πως η χώρα μας και μεις ψύχραιμα και γαλήνια θα περπατήσουμε το δρόμο μας.

Είναι δέκα μήνες τώρα που μια κομιοιστορική εποχή, με την πιδ τρομερή των αίωνων σύρραξι, έξωπασε πάνω στην ανθρωπότητα της Εύρώπης. Βρισκόμαστε σε μια μεγάλη στροφή της ιστορίας. Η ζωή του ανθρώπου παθαίνει ριζικές μεταβολές. Οι συνήθειές του τσακίζονται, οι έπιθυμίες του παραμερίζονται, η ήσυχία του σπάει. Κι' αν δεν φροντίσει λίγο κι' ο ίδιος να άποκτήσει τη δυνατότητα μιας άναπροσαρμογής προς τα νέα δεδομένα και τις νέες καταστάσεις, θα σπάσει και ο ίδιος. Τό κακό αυτό μπορεί να τό άποφύγει ο άνθρωπος με την πίστι, τη δυνατή πίστι προς Έκείνον που κατευθύνει την τύχη του, μαζί με την τύχη του λαού, που άνηκει. Όταν δηλαδή είναι ψυχικά έξασφαλισμένος και βέβαιος για την όρθή διευθέτησι όλων των πραγμάτων στη δύσκολη αυτή περίπτωση. Και ο δικός μας λαός ευτυχώς έχει σήμερα όχι μόνο τα υλικά όπλα, αλλά και τα ψυχικά για την άντίστασι.

Δέκα μήνες τώρα δεν ένοιωσε στέρψη ούτε καν έλάττωσι των αγαθών για τη ζωή του, υλική και πνευματική. Η Έλλάδα έμοιαζε σαν μια μικρή δασι μέσα σ' άπέραντο έρημο. Νοικοκυρεμένο σπιτάκι, σε νοικοκυρεμένα χέρια!

Τώρα ο πόλεμος με την χαλάστρα πνοή του έφτασε πιο κοντά μας. Η Μεσόγειος θάλασσα γίνεται θέατρο συγκρούσεων και μαχών. Πολλοί θαλάσσιοι δρόμοι, από τους όποιους φέρναμε προϊόντα από τό έξωτερικό, έγιναν επικίνδυνοι ή και άπεκλείσθησαν. Έπρεπε σύντομα να γίνουν και στη χώρα μας μερικοί περιορισμοί. Γιατί ως τό τώρα η μικρή μας Έλλάδα ήτανε ένας παράδεισος ευημερίας, σχετικά με άλλας χώρας της Εύρώπης.

Γιατί, να λέμε την αλήθεια, τό μαύρο ψωμί και η άκρεοφαγία όρισμένες μέρες άποτελούσαν μάλλον ύγιεινά παρά περιοριστικά μέτρα. Τό μαύρο ψωμί είναι πιο όφέλιμο και η μεγάλη χοήσις κρέατος καταστρέφει πρόωρα τον όργανισμό του ανθρώπου.

Δεν μπορούμε λοιπόν ως τό τώρα να μιλήσουμε για περιορισμούς. Κι' αυτό άποτελούσε την εύχάριστο έκπληξι των ξένων, που έπεσκέπτοντο τους δέκα αυτούς μήνες την Έλλάδα.

Μά ξέρουμε και την παροιμία του λαού: «Όποιος πρόλαβε τον Κύριον είδε». Η πρόβλεψη είναι ή άρετή που φυλάγει τον άνθρωπο από πολυποικιλία άπρόοπτα. Ο δέ προβλεπτικός Άρχηγός ενός λαού είναι πάντοτε, στις δύσκολες περιπτώσεις, ή σωτηρία του.

Έτσι μόλις τις τελευταίες αυτές μέρες έδήλωσε και ο δικός μας Άρχηγός την εισαγωγή δελτίων στα είδη της πρώτης ανάγκης. Όχι γιατί παρουσιάστηκε κάποια έλλειψη, αλλά έσως παρουσιάσθη άργότερα και μάς βρή άπροετοίμαστους. Γιατί και η τεχνική έφαρμογή των δελτίων αυτόν χρειάζεται κάποια έξάσκηση.

Θυμώμαι ότι στην Εύρώπη άλλοι λαοί κατά τό 1937 είχαν εισαγάγει κιόλας τό σύστημα των δελτίων. Λοιπόν, ως μη παραξενευώμαστε! Μην άκούτε καμιά φορά μερικούς άδιόρθους μεμψήμοιρους, που σ' όλα τα ζητήματα κάτι θα πούνε! Η αυτάρκεια της χώρας μας είναι σχεδόν έξασφαλισμένη. Σαν προφήτης και όραματιστής φρόντισε ο Άρχηγός μας τόρα και τέσσερα χρόνια!

Σήμερα τό δελτίο σημαίνει έξασφάλισι των άναγκών της ζωής για όλους μας, άποφυγή άισχροκερδείας και παρεμπόδισι άνοήτου παρακαταθήκης ειδών από εκείνους που σήμερα διαθέτουν περισσότερο χρήμα. Έδώ η Ιδέα της ευημερίας του συνόλου καταφαίνεται με όλη της την δυνατή καθαρότητα. Όλοι ίσοι, όλα ίσα! Αυτό είναι τό άξίωμα του Άρχηγού μας και αυτό εφαρμόζει σήμερα στην πράξι.

Εμείς, οι σημερινές γυναίκες, οι σημερινές νοικοκυρές με τη νέα αυτή κατάσταση έχομε μια πολύ πιδ μεγάλη ευθύνη και πολύ πιδ σημαντική άποστολή. Δεν έχομε μόνο χρέος να ψωνίζουμε και να μαγειρεύουμε, αλλά να συμβάλλουμε με σκέψι στην κατάλληλη της οικογενείας μας διατροφή, πάντοτε μέσα στο πλαίσιο των λαϊκών άναγκών, που δημιουργεί η σημερινή κατάσταση. Πρέπει να άποφεύγουμε, όσον τό δυνατό, τα ξένα προϊόντα — όσο κι' αν έχομε συνηθίσει σ' αυτά — να έφευρίσκουμε τρόπο και μέσο να τα αντικαθιστούμε χωρίς να διαταράσσεται η συνηθισμένη άρμονία και τό κέφι του σπιτιού μας. Έδώ χρειάζεται ή ψυχική μας Ικανότητα για την έπιτυχία του έργου μας.

Γιατί τσάι κι' όχι π. χ. φασκόμηλο ή τίλλιο; Γιατί ζάχαρι κι' όχι σταφιδόζαχαρι ή μέλι; Γιατί πορτογαλικές ή γαλλικές σαρδέλλες κι' όχι ελληνικές; Γιατί πολύ ψωμί, κι' όχι πιδ πολλή πατάτα; Τίποτα δεν είναι άδύνατο, φτάνει κανείς να θέλη! Είπε ένας σοφός και δυνατός πολιτικός. Κι' εμείς πρέπει να θελήσουμε ως γυναίκες, να βοηθήσουμε με όλη μας τη δύναμι του λαού μας την καλή συντήρησι σ' αυτή την κρίσιμο εποχή, βοηθώντας έτσι τό έργο του Άρχηγού μας.

Σ. Καρ.

Η Ικανότης την όποιαν έχει τό σώμα μας να τηρή την θερμοκρασίαν σταθεράν, άσχετως με την θερμοκρασίαν του περιβάλλοντος, δεν είναι άπερίοριστος. Γι' αυτό άκριβώς και η ένδυμασία μας, ή όποιά έχει τον σκοπόν αυτόν, να βοηθή τό σώμα μας σ' αυτήν την Ικανότητά του, προφυλάσσοντάς τό από την άποβολήν μεγάλης θερμότητας κατά τον χειμώνα και από την έπίδρασιν της ύψηλης έξωτερικής θερμοκρασίας του θερους, πρέπει να έκπληρωί όρισμένους όρους διά να άνταποκρίνεται τέλεια στο σκοπό της.

Ο άκριβός των ένδυμάτων έχει βέβαια κάποια σημασία διά την άποβολήν της θερμότητας, διότι τα υπάρχοντα μεταξύ των διαφόρων ένδυμάτων στρώματα άερος συντελούν εις την παρεμπόδισιν αυτού. Αυτό όμως δεν σημαίνει πως πρέπει να υπερφορτώνουμε τό σώμα μας με φανέλλες και άφθονα ένδυματα για να προφυλαγώμεθα από τα κρυολογήματα. Τότε τό άπο-

τέλεσμα θα είναι άντίθετον, διότι τό σώμα μας γίνεται έτσι μαλθακό, ευπαθές και ευπρόσβλητον και άντιπροφύλαξεν άποκτών μίαν κακήν συνήθειαν.

Τό ποιόν και τό ποσόν των ένδυμάτων έξαρτάται από την εποχήν του έτους, τας καιρικές συνθήκας της χώρας, την ίδιουσυγκρασία του άτόμου και τις συνήθειές του.

Τα ένδυματα πρέπει να είναι:

1) Εύρύχωρα, ώστε να έπιτρέπουν έξεύθερα τις κινήσεις, να μη διαθρέχονται υπό του ιδρώτος και να μη προσκολλώνται επί του δέρματος όταν είναι ύγρα. Δεν πρέπει να περισφίγουν τον λαϊμόν ούτε τα άλλα μέλη του σώματος (καλτσοδέτες, σκληρά κολλάρα κλπ.).

2) Να είναι πορώδη, ώστε να έπιτρέπουν την άδηλον άναπνοήν.

3) Να είναι μαλακά ή έλαφρά, άνάλογα προς την εποχήν του έτους και

4) Να μη έμποδίζουν την άνάπτυξιν

και φυσιολογικήν λειτουργίαν διαφόρων συστημάτων του ανθρώπινου όργανισμού, άναπνευστικού, κυκλοφοριακού κλπ., διότι παραμορφώνουν τό σώμα και προκαλούν διαταραχάς.

Τα φορέματα άνοικτού χρώματος, έπειδή δεν άπορροφούν θερμότητα, είναι κατάλληλα διά τό καλοκαίρι, όπως άντιθέτως τα σκούρα χρώματα προτιμώνται διά τον χειμώνα.

Έπειδή η μάλλινη φανέλλα προκαλεί πολλάκις έρεθισμόν του δέρματος, φέρει κνησμό και διευκολύνει την συγκράτησιν της άκαθαρσίας, διά τουτό τα έσώρουκα και ίδίως τα ύποκάμισα πρέπει να είναι βαμβακερά. Έπίσης πρέπει να άποφεύγονται τα ένδυματα τα βαμμένα με χρώματα ανιλίνης, διότι όταν άγγίζουν τό σώμα μπορούν να προκαλέσουν έξαθήματα και συμπτώματα δηλητηρίασεως.

Απαραίτητος όρος ύγιεινής: Πρέπει να είναι καθαρά και τα έσώρουκα να αλλάσσονται συχνά.

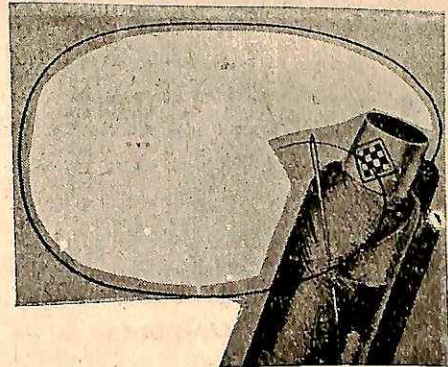
Μαντάρισμα

Μαντάρουμε για να προλαβάνουμε την άχρήστειν ενός ρούχου και για να του παρατείνουμε την ζωή, αντικαθιστώντας τις έφθαρμένες κλωστές του σπτημονίου ή του ύφασματος, με άλλη κλωστή γερή, ή όποια, αν δεν μπορεί να είναι από τό ίδιο έξοφτι του ύφασματος, πρέπει να είναι λεπτή και μαλακή για να μάς εύκολύνη στη δουλειά μας και για να φαίνεται όσο τό δυνατόν λιγώτερο.

Αν είναι μεγάλο σχετικώς τό έφθαρμένο μέρος του ύφασματος, μάς εύκολύνει αν τό τρυπώσωμε πάνω σε χαρτί, για να μη χάσει το σχήμα του, όποτε αρχίζομε την αντικατάστασιν των έφθαρμένων κλωστών, τις όποιες πρέπει να πλένουμε κατά τον τρόπο που μάς ύποδειχνη η ύφανσις του ύφασματος, για να μη φαίνεται, αν είναι δυνατόν, καθόλου τό μαντάρισμα.

Τό μαντάρισμα δεν πρέπει να περιορίζεται μόνο στο έφθαρμένο μέρος του ρούχου, πρέπει να προχωρή μέχρι του σημείου που θα βρή γερό ρούχο, γιατί άλλως έπιταχύνεται ή φθορά του. Τα ξεφτίνα δέ του έφθαρμένου μέρους δεν πρέπει να κόβονται, γιατί τότε ξεχωρίζουν δέ όρια του ύφασματος από του μαντάρισματος.

Η διεύθυνσις και αι άποστάσεις που θα παίρνουν οι βελόνες του μαντάρισματος ως προς τό σχήμα και στη θέσι της φθοράς, δεν πρέπει να προσδιορισθουν έκ των προτέρων, αλλά γι' αυτό πρέπει πάντοτε να λαμβάνεται υπ' όψιν και η καλή εμφάνισις του μανταρισμένου ύφασματος.

Κουλουράκια της ώρας

Δεν είναι άνάγκη κάθε μέρα να αγοράζωμε στο παιδί μας τό κουλούρι ή να προστρέχουμε στα ζαχαροπλαστεία όταν μάς έρχονται έπισκέψεις. Μπορούμε πολύ πιδ φτηνά και καλύτερα να εξυπηρετήσουμε και την οικογένειά μας και τους έπισκέπτες μας. Έκτός από αυτό θα ξέρουμε ότι τα υλικά μας είναι καλά. Πρό πάντων ότι τα προσφερόμενα είναι έργα των χειρών μας.

Δόσις:

- 1 όκα άλεύρι,
- 150 δράμα ζάχαρι,
- 100 » γάλα,
- 8 » άνθρακική άμωνία,
- 5 αυγά δολκιπρα,
- 50 δράμα βούτυρον,
- 10 σταγόνες λεμόνι,
- 1 κουταλιά του γλυκού σόδα,
- 1 δροχη βανίλια.

Δουλεύομεν τ' αυγά με τη ζάχαρι έως ότου άσπρουν, ρίπτομεν την άμωνία, την όποιαν έχομεν διαλύσει στο μισό γάλα, τό όποιον πρέπει νάναι χλιαρόν, κατόπιν την σόδα, την όποιαν έχομεν διαλύσει στο υπόλοιπον γάλα και τό λεμόνι, την βανίλια, τό βούτυρο, τό όποιον έχομεν λιώσει, και τελευταία τό άλεύρι.

Τα ζυμώνομεν όλίγον και τα πλάθομεν εις ό,τιδήποτε σχήματα θέλομεν, τα αλείφομε με κροκό αυγού και τα ψήνομεν εις μέτριον φούρνον 18—20 λεπτά της ώρας.

Ποτά παγωμένα

Τώρα που άρχισαν πάλι οι ζέστες νοιάζομε την έπιθυμία ν' άδειάσωμε ένα ποτήρι παγωμένης λεμονάδας. Όταν τό άπόγευμα μαζευτόμε στη βεράντα ή στον κήπο του σπιτιού μας, δεν ζητούμε πια τσάι ή καφέ. Έδώ μάστιχα στη χώρα μας, που τα λεμόνια είναι τόσο φτηνά και όφρα, μάς προκαλούν να τα μεταχειριστούμε. Ας ακούσωμε μερικές συνταγές:

Παγωμένο τσάι με λεμόνι. Όπως φτιάχνουμε συνηθώς τό τσάι μόνο με πολύ λεμόνι και με όση ζάχαρι θέλομε. Τό αφίνουμε να κρυσώσει. Πριν τό σερβίρουμε βάζουμε μια φέτα λεμόνι στρογγυλή με τό φλούδι, ως κι' ένα κομμάτι πάγο σε κάθε ποτήρι.

Λεμόνα δα. Σουρώνομε τό ζουμί από 2—3 λεμόνια, τρίβομε λίγο φλούδι για τη μυρωδιά, βάζομε την άνάλογη ζάχαρι και την σερβίρουμε σε ποτήρια παγωμένη. Στα παιδιά μπορούμε να τη δώσωμε με γάλα.

Ποτό με φρούτα. Έδώ μπορεί να άφήσωμε έλεύθερη τη φαντασία μας. Κάθε ρούτο μπορεί να χρησιμοποιηθ. Στο βάθος κάθε ποτηριού βάζομε ένα κομμάτι πάγο, πάνω σ' αυτό μισό φρούτο, βερύκοκκο, άχλάδι, κεράσια, έπειτα κάνομε τό ποτήρι μισό σιφόν και τό άλλο μισό με τό ζουμί των φρούτων ως και μερικές σταγόνες κονιάκ και την άνάλογη ζάχαρι. Είναι πολύ δροσιστικό και όφρα ποτό.

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΚΑΙ Η ΓΡΑΦΗ

Είναι πλέον άναμφισβήτητον και έπιστημονικώς εξηλεγεμένον, ότι το γράμμα, που είναι αποτέλεσμα συνδυασμού των νεύρων, των μυώνων και του έγκεφάλου, περιέχει και φανερώνει ολόκληρον την διάνοιάν μας. Ένας καλός γραφολόγος λοιπόν, εξετάζων ένα χειρόγραφο, ήμπορει να διακρίνη τον χαρακτήρα εκείνου που το έγραψε.

Η γραφολογία είναι σήμερα έπιστήμη με βάσεις αρκετά στερεές. Από το περίφημο βιβλίο του διασημου "Αγγλικού γραφολόγου Τζακίμους Γούντλεϊ μεταφέρουν εδώ μερικάς παραγράφους σχετικά με τον γραφικόν χαρακτήρα.

Η κατιόσα γραφή, εκείνη δηλαδή της οποίας αι γραμμάταινουν διαρκώς προς τα κάτω, φανερώνει άνθρωπος αδυνάτους, δειλούς, άτολμους, μεγαλοχολικούς και άσθενικούς.

Η γραφή, της οποίας τα γράμματα έχουν μικράν κλίσιν προς τα δεξιά ή τ' αριστερά, φανερώνει άνθρωπος κρυμμένης, πανούργους και πονηρούς. Οι ανωνυμογράφοι συνήθως έχουν αυτόν τον γραφικόν χαρακτήρα.

Η ασυνδέτος γραφή, εκείνη δηλαδή της οποίας τα γράμματα δεν συνδέονται, αλλά είναι χωρισμένα το ένα από το άλλο, φανερώνει μεγάλους ιδεολόγους, νεωτεριστάς και έφευρετικούς. Τέτοιο ήτο το γράμμα του Μισσέ, του Σατωμπριάν και του μεγάλου ζωγράφου Ντορέ.

Η σταθερά και ακλόνητος γραφή φανερώνει τους ισχυρογνώμονας, τους δεσποτικούς, τους βίαιους και επαναστατικούς χαρακτήρας. Έτσι έγραφε ο Βισμάρκ.

Τα μεγάλα στρογγυλά γράμματα είναι χαρακτηριστικά των

αδελών, εύλικρινών και μεγάλου ψυχών ανθρώπων. Έτσι έγραφε ο ποιητής Έρεντ. Α.

Οι φιλόδοξοι και ματαιόδοξοι έχουν γραμμών αναρριχώμενων, όπως άλλως τε είναι και ο πραγματικός χαρακτήρ των.

Η ακατάληπτος και ανώμαλος γραφή, της οποίας τα γράμματα και αι λέξεις έχουν ανισόν ύψος, χαρακτηρίζει τους διατακτικούς, τους ιδιοτρόπους και τους άκαθαρσίτους ανθρώπους.

Η συνδεδεμένη γραφή, εκείνη της οποίας τα γράμματα είναι κολλημένα μεταξύ των, φανερώνει πνεύμα λογικόν, πρακτικόν και δευδερκέ.

Η προς τα δεξιά κυρτή γραφή φανερώνει ευαίσθητους χαρακτήρας. Τόσον δέ περισσότερο είναι ευαίσθητος ο χαρακτήρ όσον περισσότερον γέρνει το γράψιμον.

Το μουτζουρωμένο γράψιμον προσδίδει τους σφοδρούς, τους άεχθύμους, τους σκληρούς και τους λαίμαργους. Τέτοιο γράψιμο έχουν ένιστε και οι κακούργοι.

Οι λεπτολόγοι, οι μικρολόγοι και οι πολυμαθείς γράφουν με ψιλά και μικρά γράμματα, εν αντιθέσει προς τους πρωτοτύπους, τους καλλιτέχνας, τους ευφραντάστους, των οποίων ο γραφικός χαρακτήρ, χωρίς να είναι ακατάληπτος, έχει την προσωπικήν των σφραγίδα.

Αναφέρονται τέλος την έπρουσαν και όποιεδή γραφήν, η οποία προσδίδει ραδιούργους, στενήν και συνεφικμένην γραφήν των φιλαργύρων, των άπληδών και μετριοφρόνων, την υπερυψωμένην των αλαζόνων, των άτακτών, των άριστοκρατικών φύσεων και την χονδροειδή των κοινών και άνοήτων.

ΤΙ ΤΡΩΝΕ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Θά έχετε βέβαια ακούσει γιά τους Κινέζους ότι τρώνε κατά πολύ περίεργο τρόπο, μεταχειριζόμενοι δυο μυτερά ξυλαράκια, σαν μεγάλες οδοντογλυφίδες, με τα όποια τρώνε ακόμη και το ρύζι, σπειρί-σπειρί και πολύ γρήγορα.

Αυτό, βέβαια, είναι κάτι το πολύ περίεργο γιά μας τους Ευρωπαίους, που έσυνήθισαμε να τρώμε τόσο διαφορετικά! Ακόμη όμως περιεργότερα είναι τα φαγητά που τρώνε, ή ποσότης και ή ποικιλία τους. Διαβάστε και θά κρίνετε μόνοι σας.

Ένα έπισημο κινεζικόν γεύμα άρχίζει πάντα με ζυμών από όρνιθες. Έπειτα σερβίρουν ένα τεράστιον τετράγωνον πύργον από διάφορα κρέατα και ψάρια και χωριστά μια μεγάλη πιπέλα μέσα στην οποίαν υπάρχουν έντοσθια, αυγά σφιχτά, διάφορα τουρσιά, έστρακα, γαρίδες και ζαχαρωμένα φρούτα που αντίστοιχούν με τα δικά μας σαλατικά.

Γύρω από τα πιάτα είναι έκ των προτέρων τοποθετημένα μικρά φλυτζάνια με διάφορες σάλτσες, ζαχαρόνερα και άρωματικά σερμπέτια, τα όποια χρησιμοποιούν άναλόγως του φαγητού που τρώνε. Δίπλα δέ στον καθέναν βρίσκεται πάντα μια πετσέτα βρεγμένη με νερό ζεστό γιά να σκουπίζεται.

Έπειτα σερβίρουν ένα φαγητό κατασκευασμένο από κάτι γλοιώδη κογγύλια που έχουν γεύσι λίπους. Ακολουθεί ένα άλλο φαγητό καυμένο από κεφάλι μουρούνας, που είναι πολυδάπανο γιαντί άπαιτούνται πάρα πολ-

λά τέτοια ψάρια γιά την κατασκευή του. Μαζί σερβίρουν ένα άλλο φαγητό καυμένο από πτερυγία καρχαρίου και χοιρινό κρέας. Οι Κινέζοι θεωρούν άμάρτημα να τρώνε βωδινό, γιαντί σύμφωνα με ή θρησκεία τους τά βωδία είναι ιερά.

Κατόπιν σερβίρουν ένα είδος σαλάτας που άποτελείται από διάφορα καθούρια και διάφορα χορταρικά και μετά έρχεται το λεγόμενον «ρύζι» των Πνευμάτων, ένα είδος κομπόστας από δαμάσκηνα και διάφορα άλλα φρούτα.

Αλλά το γεύμα δεν σταματάει εδώ. Αμέσως κατόπιν σερβίρουν κάρδαμο, μανιτάρια, όσπρια και γλώσσες από πάπιες, που έκτιμώνται πολύ στην Κίνα. Μετά τις γλώσσες σερβίρουν ένα φαγητό από τένοντας έλάφου, που θεωρείται βασιλικό φαγητό και το όποιον ο βασιλεύς στέλνει τακτικά ως δώρον στους ευνούσιμους του. Μαζί σερβίρουν και τά λεγόμενα «αυτιά» της Αφροδίτης, ένα είδος κογγυλίων με πολυ περίεργη γεύσι. Τέλος σερβίρουν βραστό ρύζι σε μικρά φλυτζάνια, κομπόστες από διάφορα φρούτα και βατόμουρα μέσα σε οινόπνευμα.

Όσον άφορά το ποτό τους, περιορίζεται σε άφθονο τσάι, το όποιον οι Κινέζοι, καθώς ξερετε, κάνουν πραγματική κατάχρησι. Όμά φρούτα δεν προσφέρονται ποτέ σε έπισημο κινεζικό γεύμα, γιαντί έχουν την ιδέα πως βλάπτουν. Μία παροιμία τους μάλιστα λέει ότι «το φρούτο στο στομάχι είναι φτερό το πρωί, το μεσημέρι μετάξι και μολύδι το βράδυ».

Όσον άφορά το ποτό τους, περιορίζεται σε άφθονο τσάι, το όποιον οι Κινέζοι, καθώς ξερετε, κάνουν πραγματική κατάχρησι. Όμά φρούτα δεν προσφέρονται ποτέ σε έπισημο κινεζικό γεύμα, γιαντί έχουν την ιδέα πως βλάπτουν. Μία παροιμία τους μάλιστα λέει ότι «το φρούτο στο στομάχι είναι φτερό το πρωί, το μεσημέρι μετάξι και μολύδι το βράδυ».

Όσον άφορά το ποτό τους, περιορίζεται σε άφθονο τσάι, το όποιον οι Κινέζοι, καθώς ξερετε, κάνουν πραγματική κατάχρησι. Όμά φρούτα δεν προσφέρονται ποτέ σε έπισημο κινεζικό γεύμα, γιαντί έχουν την ιδέα πως βλάπτουν. Μία παροιμία τους μάλιστα λέει ότι «το φρούτο στο στομάχι είναι φτερό το πρωί, το μεσημέρι μετάξι και μολύδι το βράδυ».

Ο ΚΛΕΦΤΟΜΗΛΑΣ

Από τον κήπο δυο κλαδιά κοιτούν κατά το δρόμο βαριά από μήλα κόκκινα, ζαχαροζυμωμένα. Κι' ο τοίχος του περιβολιού, που τά κρατεί στόν

φύλαξι καλά κι' όσο μπορεί, μην κλέψουνε κανένα, στέκεται, το χέρι του τ' άπλώνει

σε μήλο που λαχταριστό ξεπρόβαλλε απ' τα φύλλα.

Μά, πριν τό φτάση, ξαφνικά μια σφήκα τον κεντρώνει

που τον ώρχειρκε κι' αυτή, καθώς κι' αυτός τά μύλα.

Τραβάει το χέρι παρευθός, μά πάλι δέ γλυτάνει

Σφήκες κοπάδι τρέχουνε! μ' όρεξι τον κυκλώουν

στά μάγουλά του ρίχνονται κι' άγρια τον κεντρώνουν

Κι' απ' τις φωνές του τις πολλές μαζεύονται οι γιαντίνοι.

Τόν βλέπουν με τά μάγουλα πρησμένα και θαρσύνουν

πως από μήλα βιαστικά θά γέμισε το στόμα. Κι' άρχίζουν τον κλεφτομηλά να τον έλικοκοπούν

γιά μήλα, που δέν έφαγε, μά τά θυμάται ακόμα.

ΕΛΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ήταν μια φορά ένας λύκος που τον έλεγαν κύρ Νικόλα, και μια άλεπού που την έλεγαν κυρά Μαρία, κι' άγόρασαν ένα χωράφι, και πήγαν να το σκάψουν και να το σπείρουν. Και πήραν μαζί τους γιά να φάνε ένα δοχείο πλήνιο γιομάτο μέλι κι' ένα καλάθι προσφορές. Κι' άφου έσκαψαν κάμποσο, έπείνασε ή άλεπού, αλλά έφοδότανε να το πή το κύρ Νικόλα πως πεινάει, και καμώθηκε τάχα πως την φωνάζουν να πάη να βαφτίση, και φώναζε: "Όρσε! Όρσε! Νά που έρχομαι.

Και λέει του κύρ Νικόλα: Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω, θά πάω, κι' έρχομαι γρήγορα.

— Σύρε, της έιπε ο κύρ Νικόλας, και νάρθης γρήγορα.

Πηγαίνει ή κυρά Μαρία, βρίσκει το δοχείο με το μέλι και τις προσφορές, κι' έφαγε όσπου χόρτασε, και γύρισε στόν κύρ Νικόλα. Ο κύρ Νικόλας τότε της λέει: Πάντα νουνά και τιμημένη! Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Άρχη, του έιπε εκείνη.

Κι' άφου έκατσε κάμποσο, πάλι φωνάζει: "Όρσε, όρσε!

— Πουός σε φωνάζει; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν, να πάω να βαφτίσω.

— Σύρε, της έιπε, και νάρθης γρήγορα!

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Όλο έσένα φωνάζουν; της λέει.

— Μ' άγαπούν, κύρ Νικόλα, του λέει εκείνη.

— Έ τότε σύρε και νάρθης γρήγορα!

Και πηγαίνει και το τρώει όλο το μέλι και τις προσφορές, και γυρίζει άνάποδα το δοχείο, και πάει ίσια στόν κύρ Νικόλα. Κι' ο κύρ Νικόλας της λέει πάλι: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Τέλος, του λέει εκείνη. Κι' άφου κάθισαν κάμποσο, της λέει ο κύρ Νικόλας: Τρώμε τώρα, γιά όστερώτερα;

— Άς φάμε, του λέει εκείνη, και πηγαίνει ο κύρ Νικόλας να βρή το μέλι και τις προσφορές και δέ βρήκε παρά το δοχείο με το μέλι γυρισμένο άνάποδα. Τότες γυρίζει στην κυρά Μαρία και της λέει: "Ε, κυρά Μαρία, έσύ τόφαναες το μέλι και τις προσφορές;

— Όχι, του έιπε εκείνη, πότε να τά φάω έγώ;

— Όχι της λέει, έσύ τάφαναες.

— Όχι αυτός, όχι εκείνη, κάνει να πάη να ιδη, κι' αυτή το σκάει και πηγαίνει και κρύβεται σε μια τρύπα. Έρχεται σε λίγο ο λύκος και δέν την βρίσκει κοιτάζει έδω, κοιτάζει εκεί τίποτες! Τη βλέπει όμως που έμπαινε στην τρύπα και παίρνει μια μαγκούρα και πασχίζει να ή βγάλη από την τρύπα. Δέν έπιασε όμως παρά μια ρίζα και την τραβούσε. Η κυρά Άλεπού έκανε τάχα πως έσκουζε, κι' έλεγε: "Ω! Λέλε μου, ποδαράκι μου, ποδαράκι μου, κι' όταν έπιανε το ποδάρι της και το τραβούσε τράβα, γαΐδαρε! του έλεγε, τη ρίζα! Ο κύρ Νικόλας, άφου άπόκαμε τραβώντας κι' είδε κι' άπόειδε πως δέν κάνει τίποτες, πήρε την μαγκούρα του κι' έφυγε, κι' έτσι γλύτωσε ή κυρά Μαρία.

Και λέει του κύρ Νικόλα: Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω, θά πάω, κι' έρχομαι γρήγορα.

— Σύρε, της έιπε ο κύρ Νικόλας, και νάρθης γρήγορα.

Πηγαίνει ή κυρά Μαρία, βρίσκει το δοχείο με το μέλι και τις προσφορές, κι' έφαγε όσπου χόρτασε, και γύρισε στόν κύρ Νικόλα. Ο κύρ Νικόλας τότε της λέει: Πάντα νουνά και τιμημένη! Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Άρχη, του έιπε εκείνη.

Κι' άφου έκατσε κάμποσο, πάλι φωνάζει: "Όρσε, όρσε!

— Πουός σε φωνάζει; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν, να πάω να βαφτίσω.

— Σύρε, της έιπε, και νάρθης γρήγορα!

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Όλο έσένα φωνάζουν; της λέει.

— Μ' άγαπούν, κύρ Νικόλα, του λέει εκείνη.

— Έ τότε σύρε και νάρθης γρήγορα!

Και πηγαίνει και το τρώει όλο το μέλι και τις προσφορές, και γυρίζει άνάποδα το δοχείο, και πάει ίσια στόν κύρ Νικόλα. Κι' ο κύρ Νικόλας της λέει πάλι: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Τέλος, του λέει εκείνη. Κι' άφου κάθισαν κάμποσο, της λέει ο κύρ Νικόλας: Τρώμε τώρα, γιά όστερώτερα;

— Άς φάμε, του λέει εκείνη, και πηγαίνει ο κύρ Νικόλας να βρή το μέλι και τις προσφορές και δέ βρήκε παρά το δοχείο με το μέλι γυρισμένο άνάποδα. Τότες γυρίζει στην κυρά Μαρία και της λέει: "Ε, κυρά Μαρία, έσύ τόφαναες το μέλι και τις προσφορές;

— Όχι, του έιπε εκείνη, πότε να τά φάω έγώ;

— Όχι της λέει, έσύ τάφαναες.

— Όχι αυτός, όχι εκείνη, κάνει να πάη να ιδη, κι' αυτή το σκάει και πηγαίνει και κρύβεται σε μια τρύπα. Έρχεται σε λίγο ο λύκος και δέν την βρίσκει κοιτάζει έδω, κοιτάζει εκεί τίποτες! Τη βλέπει όμως που έμπαινε στην τρύπα και παίρνει μια μαγκούρα και πασχίζει να ή βγάλη από την τρύπα. Δέν έπιασε όμως παρά μια ρίζα και την τραβούσε. Η κυρά Άλεπού έκανε τάχα πως έσκουζε, κι' έλεγε: "Ω! Λέλε μου, ποδαράκι μου, ποδαράκι μου, κι' όταν έπιανε το ποδάρι της και το τραβούσε τράβα, γαΐδαρε! του έλεγε, τη ρίζα! Ο κύρ Νικόλας, άφου άπόκαμε τραβώντας κι' είδε κι' άπόειδε πως δέν κάνει τίποτες, πήρε την μαγκούρα του κι' έφυγε, κι' έτσι γλύτωσε ή κυρά Μαρία.

Και λέει του κύρ Νικόλα: Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω, θά πάω, κι' έρχομαι γρήγορα.

— Σύρε, της έιπε ο κύρ Νικόλας, και νάρθης γρήγορα.

Πηγαίνει ή κυρά Μαρία, βρίσκει το δοχείο με το μέλι και τις προσφορές, κι' έφαγε όσπου χόρτασε, και γύρισε στόν κύρ Νικόλα. Ο κύρ Νικόλας τότε της λέει: Πάντα νουνά και τιμημένη! Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Άρχη, του έιπε εκείνη.

Κι' άφου έκατσε κάμποσο, πάλι φωνάζει: "Όρσε, όρσε!

— Πουός σε φωνάζει; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν, να πάω να βαφτίσω.

— Σύρε, της έιπε, και νάρθης γρήγορα!

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

— Μέση, απεκριθήκε εκείνη. Κι' άφου κάθισε κάμποσο, σηκώθηκε πάλι και φώναζε: "Όρσε, όρσε!

— Ποιός σε φωνάζει πάλι; της λέει ο κύρ Νικόλας.

— Με φωνάζουν να πάω να βαφτίσω.

Και πήγε πάλι κι' έφαγε, όσπου χόρτασε, και ξαναγύρισε πίσω στο χωράφι. Και της λέει ο κύρ Νικόλας: Πώς το έβγαλες το παιδί;

Ο Κήρυξ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ

Ο φαλαγγάρχης μας ήρθε χθές στον τομέα και μας είπε σοβαρά πράγματα: «Τώρα με τον πόλεμο, που γίνεται καθώς μαθαίνουμε εκεί πάνω στην Εύρωπη, και χιλιάδες άνθρωποι αφήκαν τις εργασίες τους, στα εργοστάσια, στο χωράφι και παντού άλλοι και πήγαν στρατιώτες, είναι φυσικό πως η παραγωγή των πραγμάτων έγινε λιγότερη και για όσα είδη εμπορευματοποιήσαμε από άλλες χώρες θα έχουμε έλλειψη και φυσικά πως θα στενοχωρηθούμε, γιατί η δέν θαρχωνται καθόλου η θαρχωνται πολύ λίγα απ' αυτά. Και να σας πω μερικά: Το χαρτί π.χ., το κάρθουνο, το σίδερο και πολλά άλλα πράγματα. Έχουμε βέβαια εργοστάσια στον τόπο μας που φτιάχνουν χαρτί, μα πολλά υλικά από εκείνα που γίνεται τα φέρνουμε από άλλους τόπους, γιατί δεν τα βρίσκουμε εδώ. Έπειτα τα εργοστάσια μας και τα πλοία μας κινοούνται με κάρθουνο που κι αυτό το φέρνουμε απ' έξω. Σίδερο επίσης και πολλά άλλα μέταλλα δεν βγάζει ο τόπος μας. Τώρα και πολλών καιρό όμως ο κάρθος πατέρας όλων, ο Αρχηγός, εφρόντισε προβλεπτικά σαν κάρθος οικογενειάρχης να βάλει πολλά πράγματα απ' αυτά που μας λείπουν στις αποθήκες. Και έχουμε λοιπόν απ' αυτά καμπόσα για να περάσουμε τον κακό αυτό καιρό. Μα για να μπορέσουν να μας κρατήσουν περισσότερο, γιατί δεν ξέρουμε πότε θα τελειώσει ο πόλεμος, ο Αρχηγός μας συνιστά να κάνουμε μεγάλες, μα πολύ μεγάλες οικονομίες εις όλα τα πράγματα. Και όχι μονάχα αυτό, αλλά και να συγκεντρώνουμε κάθε τι που πετιέται είτε στο σπίτι είτε στο δρόμο...».

Στο άλλο τεύχος θα σας πω τη συνέχεια.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Τάκης 'Ανδρεάδης

2. (Συνέχεια)

— «Οα, έκαναν μερικά παιδιά...
— ΧΙ, ΧΙ, ΧΙ, έκανε κοροϊδευτικά και ο Ζήκος.
— Σιωπή διέταξε ο δάσκαλος...
λοιπόν Ζαχαρία, πέντε μόνον, διότι είσαι μόνον ξυπνός αλλά όκηρρός και ποτέ δεν κατάφερες να μάς πής σωστά πως κάνει η δοτική πληθυντική των τριτοκλίτων θηλυκών... Πήγαινε λοιπόν και του χρόνου σε θέλω καλλίτερον.

Ο Ζαχαρίας κάθησε στο θρανίο... πανευτυχής, παρ' όλο το ρεζίλευμα που του είχε κάνει ο δάσκαλος...
Επί τέλους προβιάστηκε!

Και όταν ο δάσκαλος τελείωσε τα όνόματα και τους έσκόλασε, ο Ζαχαρίας καθάλλικεψε τα θρανία δύο-δύο και έτρεξε όλοταχώς να αναγγείλη το χαρμόσυνο άγγελμα στους γονείς του...

Πανευτυχής ο Ζαχαρίας με ζητωκραυγές και πηδήματα ένθουσιασμού άνήγγειλε στους γονείς του τον... τιμητικό προβιάσμό του μέ... πέντε και πήρε απ' τον πατέρα του την μεγάλη ύπόσχεσι:

— Σε τρεις μέρες Ζαχαρία φεύγουμε για την έξοχή! έτοιμάσου...
Ο Ζαχαρίας ήταν η πρώτη φορά που θα άφηνε την Αθήνα για να

Το παραμυθάκι μας

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΜΙΚΡΟΥ ΔΕΝΔΡΟΥ

Ήταν μία φορά στο δάσος ένα μικρό δενδράκι σκεπασμένο με φύλλα σαν βελόνες.

— «Αχ! Έλεγε μία μέρα, τι εύτυχισμένοι που είναι οι γείτονές μου! Έχουν φύλλα που χαίρεσαι να τα βλέπεις. Όχι σαν τα δικά μου που μοιάζουν με βελόνες κι' άγκάθια και κανείς δεν τολμά να με πλησιάσει! Αχ! πόσο ήθελα... πόσο ήθελα να μουν πιό εύτυχισμένο από τους γείτόνους μου! Νάχα φύλλα χρυσά...»

Νύχτωσε. Το μικρό δενδράκι αποκοιμήθηκε και το πρωί βρέθηκε μεταμορφωμένο.

— Τι εύτυχια μου! Ήταν η πρώτη φωνή του. Νά με! ντυμένο στο χρυσάφι!

Μα το βράδυ ήρθε κάποιος, έκοψε τα φύλλα κι' έφυγε τρεχάλα.

Το μικρό δενδράκι έστενοχωρήθη

πάη να κάνει καλοκαίρι σ' ένα χωριό...

Δεν είχε ιδέα της έξοχης και στις διηγήσεις του πατέρα του και των βιβλίων, για την ζωή εκεί κάτω, έμενε γοητευμένος και μ' άνοιχτο το στόμα κι' έκανε όνειρα!

Έτοιμάστηκε λοιπόν όσο μπορούσε καλλίτερα και όταν μετά τρεις ημέρες ανέβαινε μαζί με τα πράγματά τους επάνω στο μεγάλο φορτηγό αυτοκίνητο, ήταν ο εύτυχέστερος πιτσιρίκος των Αθηνών.

Στους φίλους του που είχαν τριγυρίσει το αυτοκίνητο έλεγε με μεγάλο καμάρι:

— Θα πάμε στο Καπανδρίτι, στην έξοχή...

Σαν να έλεγε δηλαδή ότι θα πήγαινε... στο Παρίσι!

Φορούσε μία κάσκα που του είχε αγοράσει ο πατέρας του και στα χέρια του κρατούσε μία μικρή βαλίτσα γεμάτη από τα ιδιαίτερα σύνεργά του.

Είχε πάρει μαζί του δίχτυα, άγκιστρία και πετονιές για ψάρεμα, σφεντόνες και λογις-λογής άλλα πράγματα που τα θεωρούσε απαραίτητα για ένα τέτοιο ταξίδι... σαν να πήγαινε κυνήγι... στη ζούγκλα.

Όσο ξεκίνησε κάποτε το αυτοκίνητο μέσα στις φωνές και την φασαρία των παιδιών της συνοικίας και στα γαυγίσματα του «Στάρ» του λυκόσκυλου που πήγαινε κι' αυτός στην έξοχή...

Το αυτοκίνητο έστριψε στη γωνία. Ο Ζαχαρίας ο Αθηναίος πήγαινε

των σκαπανέων

Ο ΣΤΑΥΡΗΣ

Κοίτα το μικρούλη το Σταυρή, που όλο κοροϊδεύει ό,τι κι' αν βρή. Πότε μισοκλείνει το ένα μάτι, πότε στραβογέρνει έτσι την πλάτη.

Κι' άλλος τότε βλέπει και γελά κι' άλλος παρακεί περιγελά, όταν τα δύο μάνουλα φουσκώνη και τα κάρη τόσα, σαν μπαλόνι.

Όμως ο Σταυρής προχτές ξανά, βγάζοντας τη γλώσσα τόση νά, δάγκωσε την άκρη της στο πλάι κι' άρχισε να κλαίη και να βογγά.

Ός που πιά στο τέλος θα γενή μια καρκατούρα αληθινή, νάχη και μία μύτη σαν κουλούρι κι' όλοι να τον λέν άσκημομύρη.

Στ. Σπεράντζας

πολύ και έσκέπτετο πως ήταν καλλίτερα να είχε γυαλένια φύλλα.

Έκοιμήθη λοιπόν και όταν ξύπνησε, είδε τα φύλλα του κρυσταλλένια. Μα σε λίγο έπιασε θύελλα και τα φύλλα έσπασαν και σκόρπισαν.

— Άλλοί μόνον μου! μουρμούρισε λυπημένο και έσκέπτετο να είχε φύλλα μυρωδάτα, πράσινα.

Αποκοιμήθη και έλοιπόν και το πρωί όταν ξύπνησε, εύρέθηκε όπως λαχταρούσε.

Όμως σε λίγο πήγαν οι αίγες και τα κατάφαγαν, και έτσι το άμμοιρο δενδράκι έμεινε σε λίγο γυμνό.

Τότε κατάλαβε πόσο άνόητα ήταν αυτά που ζητούσε και έπεθύμησε πάλι τα σουθλερά του φύλλα, που τα είχε πάντα χειμώνα και καλοκαίρι.

Μαν. Καραβελάκης

να ζήση στο χωριό και στην έξοχή...

Κι' από δω και μπρός αρχίζουν πιά οι περιπέτειες του Ζαχαρία...

Το ταξίδι ήταν περιφημο. Ο Ζαχαρίας είδε τα δέντρα και τα τηλεγραφοξυλα να τρέχουν σά να τα κυνηγούσε κανείς πλάι στ' αυτοκίνητο.

Είθε τα στρωμένα με παπαρούνες και μαργαρίτες χωράφια κι' η καρδιά του φτεροκοπούσε από λαχτάρα πότε να φτάση εκεί κάτω. Στο τέλος το μονότονο βογγητό του αυτοκινήτου τον ζάλισε και ο καημένος ο Ζαχαρίας... τον πήρε στα γόνατα του πατέρα του...

Όταν έφτασαν πιά στο Καπανδρίτι ο πατέρας του τον κούνησε.

— Ξύπνα Ζαχαρία, φτάσαμε...

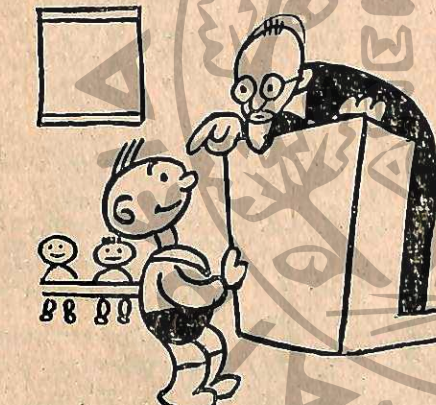
Και ο Ζαχαρίας με το «φτάσαμε» που του είπε ο πατέρας του ξεπετάχτηκε σά να του έχυσαν... ένα κουβά νερό...

Τα μάτια του ήταν πρησμένα και αναμαλλιασμένους όπως ήταν έβαλε όπως όπως την κάσκα του και πήδησε μισοζαλισμένος από το αυτοκίνητο στην πλατεία του χωριού συνοδευόμενος από το λυκόσκυλο.

Ένα σωρό παιδιά και μεγάλοι τους καλοσώριζαν και τους παρατηρούσαν σαν περίεργα φαινόμενα...

Ιδιαίτερος στόχος των παιδιών του χωριού ήταν ο Ζαχαρίας που με την κάσκα του έμοιαζε... σαν Έγγλεζος περιηγητής.

Ένας μάλιστα πιτσιρίκος ξυπόλητος, ήλιοκαμένος και κουρελής

— Πέντε μόνον!...

Ξενοια και κουτά

Ο μπαμπάς στο μικρό Νίκο, που άνεφερε τη λέξη «γεροντοκόρη».

— Μα ξέρεις τι θα πη γεροντοκόρη;

— Πώς; Εκείνη που έχει γέρους γονείς: κόρη γερόντων!

Γώ γος:—Πότε γεννήθηκες, Βασιλάκη;

Βασιλάκης:—Στις 18 Αυγούστου.

Γώ γος:—Μπα! Κι' εγώ το ίδιο!

Και ο μικρός Ντιντής:

—Όστε είσθε δίδυμοι!

Ζαχαρία έβγαλε μία χαρτοσακκούλα καραμέλλες και τους μοίρασε, μόνα τότε πλησίασαν.

Ο πάγος είχε σπάσει κι' όλοι μαζί προχώρησαν για το σπίτι όπου θα έμεναν οι νεοφερμένοι στην άκρη του χωριού.

Το σπίτικι ήταν πολύ όμορφο μέσα σε δέντρα και σε λουλούδια κι' ο Ζαχαρίας κατέστρωσε απ' το ίδιο βράδι τα σχέδιά του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΗΣ ΣΥΚΙΑΣ

Ευθύς από την επομένη μέρα ο Ζαχαρίας άρχισε να κατατοπίζεται στη νέα του ζωή...

Συντροφιά με το λυκόσκυλο και με την κάσκα του κατώρθωσε να τα φτιάξη με τα χωριατόπαιδα και να γίνη παρέα τους...

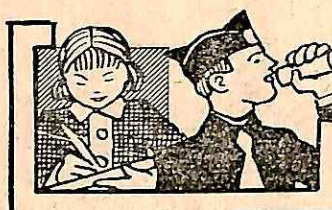
Καρφί δεν του καίγόταν που δεν τον έλεγαν Ζαχαρία, αλλά τον είχαν βαφτίσει ο... Αθηναίος.

Η αλήθεια όμως είναι ότι ο Ζαχαρίας τους είχε επιβληθή.

Είχε εν πρώτοις ένα τουφεκάκι που πετούσε σε απόστασι δέκα μέτρων χοντρούς ψήφους και έπειτα είχε την καλύτερη σφεντόνα του χωριού, από στρογυλό λάστιχο, που δεν έχανε ποτέ στόχο...

Με όλα αυτά είχε επιβληθή στ' άλλα παιδιά, ιδίως όταν έπαιζε γροθιές με κάποιον άλλον κι' εφάρμοζε πιστά τα κόλπα της γροθιάς που ήξερε από την Αθήνα.

(Ακολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΪΝΕΙΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Δίσεκτος!

— Πόσων χρονών είσαι Τάκη;
— Όκτώ χρονών.
Πώς πέφτουν ξηλα και φέτος έγινες δέκτος;
— Μά ο φετινός χρόνος είναι δίσεκτος.

Απειλή ανόητος!

Ο Λεωνίδας λίγο έλειψε να καταπλακωθεί από ένα αυτοκίνητο.
Μόλις εφύθη εν ασφαλεία, λέει στον σωφὲρ ἀπειλητικῶς.
— Τι νὰ σοὶ κάμω! "Επρεπε νὰ μὲ ἀφίνες στὸν τόπο καὶ θὰ σοὺ δειχνα ἐγώ!

Η 1η Μαΐου

Τοτός: Μαμά πόσες μέρες διαρκεί τὸ Πάσχα;
Η Μητέρα: Τρεῖς παιδί μου.
Τοτός: Τρεῖς; Καὶ ἡ Πρωτομαγιά;

Μὲ τ' αὐτί;

Λένε στὸν Πετράκη ὅτι μιὰ γνωστὴ τους δεσποινὶς παίζει ὠραῖο πιάνο μὲ τὸ αὐτί!
— Αἰδύνατον! φωνάζει ὁ Πετράκης. Τὸ πιάνο μόνο μὲ τὰ δάχτυλα παίζεται.

Ονειρο!

Ο μικρὸς Γιάννης βλέπει στὸν ὕπνο του ὅτι τοῦ δίνουν καραμέλες, ἀλλὰ εἶναι λίγες καὶ αὐτὸς φωνάζει νὰ τοῦ δώσουν περισσότερες.

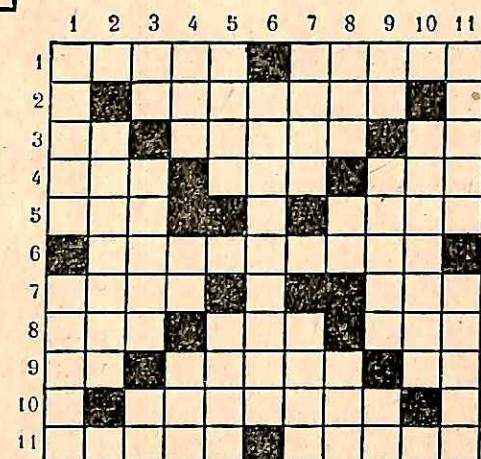
Σ' αὐτὸ πάνω ξυπνᾷ καὶ μόλις κατάλαβε ὅτι ἦταν ὄνειρο ἐκλείει πάλι τὰ μάτια του καὶ γρήγορα— γρήγορα εἶπε:

— Ἐλα δὲς μου τες κ' ἄς εἶναι λίγες! Γρήγορα ὅμως γιατί θὰ ξυπνήσω!

Συγγνώμην...

Ο Διονυσάκης στὸν γιὰτρό του:
— Κύριε γιατρί, μὴ σὰς κακοφανῇ παρακαλῶ πὺ δὲν ἀρρώστησα τώρα τόσον καιρό.

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Οριζοντίως:

- 1) Λουρίδα — Ἐκεῖνα πὺ προέρχοντ ἀπ' τὸ λαό.
- 2) Δὲν ἔχουν ἐνηλικιωθῇ ἀκόμη.
- 3) Υ.Κ.—Καθάρ, δὲν ἔχουν ἀναμειχθῇ μὲ τίποτα—Εἰκοστὸς πρῶτος.
- 4) Μέρους τῆς γυναικείας ἀμφιέσεως, πὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπ' τὴν κάπα...—Πρόθεσις—Υποθετικόν.

- 5) Συμπερασματικόν—Ψήνεται στὴ σούβλα.
- 6) Σχέδιον ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποῖου ἐκτελεῖ τὸ ἔργον τῆς ἡ κυβέρνησις.
- 7) Μεγάλο ἡμερο ζῶο (γεν.) — Ἀρχαία Θεά.
- 8) Τοῖς ὁποῖοις — Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις — Υἱὸς τοῦ Νῶε.
- 9) Ρ. Σ.—Νῆσος τῆς Ἑλλάδος—Σ. Μ.
- 10) Περιήγησις Ρωμαίων στρατηγὸς (δοτ.).
- 11) Τὸ βιβλίον περιέχει πολλὰς τέτοιες (ἐνικός)—Πολὺ κουτὸς ἄνθρωπος.

Καθῆτως:

- 1) Δένδρον—Βασιλεὺς τῆς Βουλγαρίας.
- 2) Παράγονται ἀπὸ τὰ δένδρα (δοτ. πληθ.).
- 3) Αἰγυπτιακὴ Θεότης—Νῆσος τῶν Κυκλάδων—Κ. Α.
- 4) Σύνδεσμος—Ὅστις—Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος.
- 5) Διακριτικὸν ὀργανώσεως (τῆς Ε.Ο.Ν. λ. χ.)—Φιλονικία.
- 6) Λέξις ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τὸν βαθμὸ τοῦ λίπους πὺ ἔχει μία οὐσία.
- 7) Ὁχι πολὺ—Ἦτο (δημ.).
- 8) Εἰς... τελειώνουν συνήθως τὰ ἐπίθετα τῶν κρατῶν—Αὐτοῦ Μεγαλειότης—Ἀρχαία Θεά.
- 9) Ἀνθῆ—Ἀρχαίος Θεὸς—Τὰ πρῶτα δύο γράμματα τῆς ἐπιγραφῆς τοῦ Ἰησοῦ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.
- 10) Ἦρως τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821.
- 11) Ἀλητόπαιδον—Βρίσκεται στὴν ἀκροθαλασσίαν.

Θ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΣ

Ποικίλη Ἀκροστοιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης κ.ο.κ. ἀποτελοῦν ἀρχαίαν θεάν.

1. Ποταμὸς τῆς Ἀμερικής.
2. Πόλις τῆς Πελοποννήσου.
3. Θεά.
4. Κράτος τῆς Εὐρώπης.
5. Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
6. Ἀρχαία θεά.
7. Μοῖρα.

Συλλαβογράφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶναι σύνδεσμος.
Τὸ ἄλλο ἀντωνυμία.
Καὶ τ' ὅλο μου μικρὸ νησί. Στὸ Αἰγαίου μιὰ γωνία.

Δικτυωτόν.

* * * * *

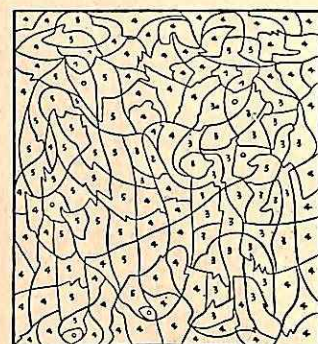
1. Μὰς καλεῖ στὴν Ἐκκλησίαν.
2. Τὸ σταφύλι τὸ γεννᾷ.
3. Ἦρως στὴ Μυθολογία πὺ μὲ τέχνη κυνηγᾷ.
4. Καὶ βασίλισσα ξυπνᾷ. Καὶ καθῆτως τὰ ἴδια.

Λογοπαίγνιο.

— Ποιὸ μέλος τοῦ σώματος ἔχει τόπον;
— Ποιὰ θεά εἶναι θανατηφόρος;

Χρωματίσατε.

Στερεώσατε ἓνα διαφανὲς χαρτί ἐπάνω στὸ σχέδιο. Ἐπειτα ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς πὺ θὰ φαίνονται ἀπὸ κάτω χρωματίσατε τὰ μέρη τῆς εἰκόνας ὡς ἐξῆς:

1. με κόκκινο ἀνοιχτό.
2. με κερασί.
3. με μπλὲ σκούρο.
4. με κίτρινο.
5. με μαύρο.

Ὅπου ὑπάρχει:

1. με κόκκινο ἀνοιχτό.
 2. με κερασί.
 3. με μπλὲ σκούρο.
 4. με κίτρινο.
 5. με μαύρο.
- Τὰ μέρη πὺ ἔχουν 0 θὰ μείνουν λευκά.
Ἄν θέλετε, μπορεῖτε νὰ χρωματίσετε ὅτι εὐθεῖας ἐπάνω στὸ σχέδιο, ἀλλὰ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ θὰ φαίνονται οἱ ἀριθμοὶ καὶ οἱ γραμμές.

Εἶσθε παρατηρητικὸς;

Τὰ ἀπλούστερα πράγματα μποροῦν νὰ σὰς χρησιμεύσουν γιὰ νὰ ἀπαντήσετε στὴν ἐρώτησιν αὐτὴ. Α. χ.

— Πόσα κουμπιά ἔχει τὸ πουκαμισό σας;

— Οἱ ὀδηγοὶ τῶν αυτοκινήτων κάθονται συνήθως δεξιά ἢ ἀριστερά;

— Ποιὸ εἶναι τὸ ψηλότερον κτίριον πὺ ἔχετε στὴν πόλιν ἢ στὸ χωριό σας;

— Πόσες χορδὲς ἔχει τὸ βιολί ἢ τὸ μαντολίνο;

Ἀπαντήστε στὶς ἐρωτήσεις αὐτὲς καὶ ἔπειτα προσπαθήστε νὰ ἐξακριβώσετε ἂν οἱ ἀπαντήσεις σας ἦσαν σωστὲς.

Τονόγριφος.

Καθαρὸς δὲν ἦταν καὶ γιὰ τιμωρία τοῦ ἀλλάζω... τόνο καὶ τὸν κάνω μιὰ τοῦ Αἰγαίου νῆσο, ἔτσι ἂς τὸν ἀφήσω.

Διασκεδάζοντας

Παροράματα.

Οἱ φράσεις πὺ θὰ διαβάσετε πὺ κάτω δὲν εἶναι βέβαια σωστὲς. Ὑπάρχουν ὀρισμένες λανθασμένες λέξεις καὶ αὐτὲς ἀκριβῶς τὶς λέξεις πρέπει νὰ τὶς βρῆτε, νὰ τὶς ἀντικαταστήσετε μὲ τὶς σωστὲς, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν φράσεις μὲ νόημα.

- 1) Δῶσε τόκον τῇ ἀργῇ.
- 2) Τὸ μάλα εἶναι τελεία τροπή.
- 3) Ὁ λαγὸς εἶναι σπάρος.
- 4) Ὅποιος μαγειρεῖ τὸ πουλὶ χάνει καὶ τὸν λαγόν.
- 5) Τὰ ἀρώματα εἶναι ἑπτά.

Τὸ αὐτοκινητάκι.

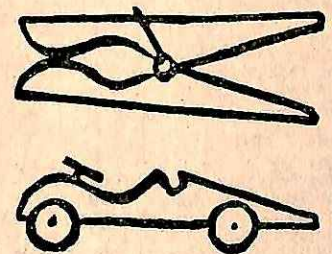
Μὲ τὰ ἀπλούστερα πράγματα μπορεῖτε νὰ φτιάξετε ἓνα παιχνιδάκι, πὺ δὲν εἶναι ἐξαιρετικῆς κομψότητος, εἶναι ὥστόσο κατὰλληλον γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὸ μικρὸ σας ἀδελφάκι.

Ὅπως φαίνεται στὴν εἰκόνα, μὲ ἓνα μανταλάκι καὶ πέντε πινέζες κατασκευάζετε ἓνα αὐτοκινητάκι καὶ μάλιστα μιὰ κούρσα, ἀπ' αὐτὲς πὺ παίρνουν μέρος στοὺς ἀγῶνες καὶ ἀναπτύσσουσιν μεγάλες ταχύτητες...

Τὸ πρᾶγμα εἶναι ἀπλούστατον. Ἀνοίγετε τὸ μανταλάκι καὶ καρφώνετε ὡς τὰ δύο τρίτα τῆς βελόνας τοὺς τὶς τέσσαρες πινέζες στὰ πλάγια τοῦ ξύλου. Εἶναι οἱ τέσσαρες τροχοί, πὺ γιὰ νὰ μὴ χαλάσουν εὐκόλως πρέπει νὰ μὴ γυρίζουν...

Ἡ πέμπτη πινέζα θὰ καρφωθῇ στὸ μπροστινὸ μέρος τῆς κούρσας καὶ θὰ παίξῃ τὸν ρόλο τιμονιῦ.

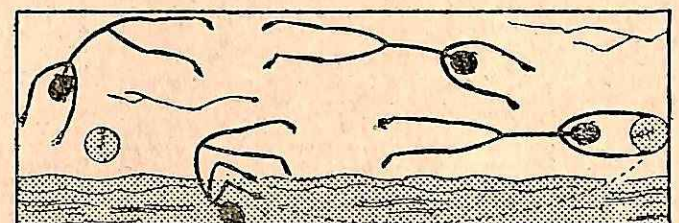
Τὸ αὐτοκινητάκι σας τελειώσε σὲ ἓνα λεπτό τῆς ὥρας. Μπορεῖτε τώρα νὰ τὸ δώσετε στὸν μικρὸ σας ἀδελφόν καὶ θὰ εὐχαριστηθῇ ἀσφαλῶς, γιατί τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν εἶναι δύσκολα.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΜΟΥΔΙΑ

Ἡ ἐποχὴ τῶν μπάνιων ἔφθασε. Τὴ χαρὰ πὺ δίνει ἡ θάλασσα, τὴν συμπληρώνουν τὰ παιχνίδια τῆς ἀμμουδιάς, μερικὰ ἀπ' τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ τὰ ἐξῆς:

Τέσσαρες παίχεται σχηματίζουσιν τετράγωνον, μὲ ἀποστάσεις 5—6 μέτρων ἀπὸ τὶς γωνίες. Ὁ παίκτης πὺ ἔχει τὴ μπάλλα—μιὰ μπάλλα τοῦ φουτ-μπόλ, ἢ ἓνα ὁποιοδήποτε μεγάλο τόπι—ξαπλώνεται μὲ τὶς πλάτες στὸ

ἔδαφος, τὰ πόδια ἀνοιχτά. Ἐπειτα ἀνασηκώνεται γρήγορα ἀπ' τὴ μέση καὶ πετᾷ τὴ μπάλλα, πὺ τὴν κρατᾷ μὲ τὰ δύο χέρια ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι, στὸν πρὸς τὰ δεξιὰ συνάδελφόν του. Αὐτὸς πιάνει τὴ μπάλλα στὸν ἄερα, ξαπλώνεται ἀμέσως ἀνάσκελα καὶ ἔπειτα κάνει ὅτι καὶ ὁ πρῶτος. Ἀνασηκώνεται καὶ πετᾷ τὴ μπάλλα στὸν παίκτη πὺ εἶναι δεξιὰ του.

Τὸ παιχνίδι συνεχίζεται.

ΚΑΙ ΕΝΑ ΑΤΟΜΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Ξαπλώνεσθε μὲ τὶς πλάτες στὸ ἔδαφος. Κρατᾷτε τὴ μπάλλα ἀνάμεσα στὰ πόδια σας καὶ τὴν πετᾷτε μὲ δύναμιν σὲ ὕψος. Ἐπειτα, ὅταν ἡ μπάλλα κατεβαίῃ, προσπαθεῖτε νὰ τὴν πιάσετε μὲ τὰ χέρια σας.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο μπορεῖτε νὰ συναγωνισθῆτε τοὺς φίλους σας: Ποιὸς θὰ πετάξῃ μακρύτερα τὴ μπάλλα, μὲ τὰ πόδια ἢ καὶ μὲ τὰ χέρια.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ στὶς δύο περιπτώσεις οἱ παῖκται πρέπει νὰ εἶναι ξαπλωμένοι ἀνάσκελα.

Κρυπτογραφικόν.

1234567485	=Στρατηγός.
23365	=Εὐρ. Κράτος.
36485	=Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
4745	=Θεά.
52365	=Μετεωρολογικόν.
672485	=Αἰρετικὸς.
726	=Μήτηρ Θεῶν.
85475	=Ἄγιος.

Μαγικὴ εἰκόνα χωρὶς εἰκόνα.

Ὁ Νίκος τὸ καλὸ παιδί κρατεῖ στὸ χέρι ἐπιστολὴ καὶ τρέχει στὸ Ταχυδρομεῖον—τρέχει διότι κάνει κρῶν.—Στὸ Φῶτον γράφει, ἂν δὲν [σφάλω, μὰ μέσα ἔχει κάτι ἄλλο. Τί πρᾶγμα ὅμως; Δὲν γνωρίζω! Σεῖς θὰ τὸ εὑρετε; Ἐλπίζω...]

Μαγικὸν γράμμα.

Τὴ ἀνταλλαγὴ ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: τροχός, ἄκονη, βία, κώπη, ἄνετος.

Λεξιγρίφος.

Τὸ πρῶτον μου ἓνα σύμφωνον Μηχάνημα τὸ ἄλλο—Ποῦχει καὶ χρῆσι οἰκιακῇ—Αὐτὰ τὰ δύο χρειάζονται Νὰ κάμουμε μεγάλο Ἦρῶα ἀρχαῖον πὺ ἔχτισε Μιὰ πόλιν ἱστορικῇ.

Στοιχειόγριφος.

Ἀπὸ μέρος τοῦ κορμιοῦ [σου] Ἐνα γράμμα ἂν ἀφαιρέσῃς Μιὰ κολλητικὴ ἀρρώστεια Φοβερὴ θ' ἀποτελέσῃς.

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Μέτρον ἀγάπης...

— Ἀγαπᾷς τὸν δάσκαλόν σου; ρωτοῦν τὸν Φωτάκη.
— Ὁχι τόσο...
— Γιατί;
— Γιατί αὐτὸς δὲν ἀρρωσταίνει σάν τὸν δάσκαλον τοῦ Γιάννη.

Ἀπάντησις!

Ὁ Νίκος: Γιδῶργο πὺ εἶναι τὰ Κύθηρα;

Ὁ Γιδῶργος:

Ὁ Νίκος: Δὲν εἶναι ντροπὴ σου νὰ μὴν τὸ ξέρῃς;

Ὁ Γιδῶργος: Ντροπὴ δική σου, πὺ δὲν τὸ ξέρεις, παρὰ ρωτᾷς ἐμένα.

Εἶχε 4 πόδια!

Ὁ Δάσκαλος: Πές μου Λιλή μερικὰ κατοικίδια ζῶα.

Ἡ Λιλή: Τὸ ἄλογο, ἡ κόττα, τὸ πρόβατον.

Ὁ Δάσκαλος: Ναι, ἀλλὰ ἓνα τετράποδο, πὺ δὲν μὰς ἀφίνει νὰ κοιμηθοῦμε ἀπὸ τὸν θόρυβον;

Ἡ Λιλή (μετὰ μικρὴν σκέψιν): Τὸ πιάνο μας!

Θὰ ἔτρωγε ζάχαρι.

— Μαμά, πήγαμε μιὰ στιγμὴ ἔξω.

— Καί, γιατί παιδί μου, μὲ στέλνεις ἔξω; Δὲν μοῦ λές; — Ὁχι δὲν σοῦ λέω... γιατί θὰ κλειδώσῃς τὴν ζάχαρη.

Σωστὸς λογαριασμός...

Ὁ Διδάσκαλος: — Ἐνας ἄνθρωπος κερδίζει μιὰμισθ δραχμὴ τὴν ὥραν. Σὲ δώδεκα ὥρες πόσες θὰ κερδίσῃ;

Ὁ Μαθητὴς, βλέπων τὸ ρολόγι τῆς τάξεως: — Μηδὲν!

Ὁ Διδάσκαλος: — Γιατί; Ὁ Μαθητὴς: — Γιατί τὸ ρολόγι εἶναι σταματημένο.

(Αἱ λύσεις τοῦ 38ου τεύχους θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἐπόμενο).

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Ο κ. ΜΕΤΑΞΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΔΙΟΙΚΗΣΙΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Ο Έθνικός Κυβερνήτης και Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξάς έπεσκέφθη — ως συνήθως κατά Παρασκευήν — την Κεντρικήν Διοίκησιν της Ε.Ο.Ν. και συνειργάσθη μετά του Κ.Ε.Ν. και των αρμοδίων βαθμοφόρων επί ζητημάτων της Ε.Ο.Ν. τρεχούσης φύσεως.

Ο Αρχηγός κατά την άναχώρησιν του έκ των Γραφείων της Ε.Ο.Ν. έευφημήθη ζωηρώς από πλήθη συγκεντρωθέντος κόσμου.

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟΝ «ΙΩΑΝΝ. ΜΕΤΑΞΑΣ»

Συμπληρούνται αι έτοιμασίαι εις τό Στρατοπέδον «Ιωάννης Μεταξάς» — εις τό Ζούμπερι — διά την στρατοπέδευσιν του πρώτου ομίλου δοκιμών βαθμοφόρων των Περιφ. Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης. Είς τό Στρατοπέδον όσοι Φαλαγγίται και όσοι Φαλαγγίτισσαι — δόκιμοι βαθμοφόροι — θά έχουν την τύχην να περάσουν μέρος του καλοκαιριού, θά ζήσουν αυστηρά φαλαγγιτική ζωή, με γυμνάσια, μαθήματα, αθλητισμό, παιγνίδια, μπάνια κλπ. Καί όταν θά περάση ή περίοδος της στρατοπέδευσεώς των θά είναι τελειοί βαθμοφόροι της Ε.Ο.Ν.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΑΥΤΙΚΗΝ ΒΑΣΙΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Τό πρώτον δεκάήμερον του Ιουλίου θά λειτουργήση επί της νηϊδος του Αγίου Γεωργίου, παρά τόν Ναύσταθμον, ή Ναυτική Βάσις της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας. Είς την Βάσιν αὐτήν θά φοιτήσουν στελέχη της Όργανώσεως, τά οποία θά εκπαιδευθούν επί τεσσάρωνάκις ήμέρας περίπου εις όλα τά Ναυτικά Τμήματα.

Οι μέλλοντες θά φοιτήσουν εις την Ναυτικήν Βάσιν θά διαμένουν επί της νηϊδος καθ' όλην την διάρκειαν της εκπαιδευσεως, θά είναι δε ελεύθεροι μόνον τας Κυριακάς.

Όσοι θά αποφοιτήσουν της Ναυτικής Βάσεως θά χρησιμοποιηθούν ως στελέχη των Περιφερειακών Διοικήσεων της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας διά την διδασκαλίαν των ναυτικών αθλημάτων εις τά άλλα μέλη της Όργανώσεως.

Είς την έν λόγω Ναυτικήν Βάσιν θά φοιτήσουν στελέχη της Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης, Χανίων, Ρεθύμνης, Ηρακλείου, Λασιθίου, Ηλείας, Μεσσηνίας, Αχαΐας, Λακωνίας, Αργολιδοκορινθίας, Έβρου, Ροδόπης, Μυτιλήνης, Χίου, Κυκλάδων, Αττικοβοιωτίας, Δ.Α.Σ., Διοικήσεως Ταγματών Έργασίας, Αιτωλοακαρνανίας, Πρεβείας, Θεσπρωτίας, Αρτης, Ιωαννίνων, Κερκυρας, Ζακύνθου, Κεφαλληνίας, Εύβοίας, Φθιωτιδοφυκίδος, Θεσσαλονίκης, Καβάλλας, Σερρών, Σάμου και Λαρίσης.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑΣ

Είς την Στέγην Φαλαγγίτου Αθηνών, Σολωμού 51, θά αρχίσουν από της 1ης Ιουλίου μαθήματα στενογραφίας διά φαλαγγίτας, άλλα και διά μεγάλους, οι οποίοι θέλουν να διδασχθούν στενογραφίαν. Οι ένδιαφερόμενοι δύνανται να ζητήσουν περισσότερας πληροφορίας από την Στέγην Φαλαγγίτου, αρθ. τηλεφώνου 71-321 και από τό Α' Γυμνάσιον Αρρέων Αθηνών καθ' έκαστην 7—8 μ. μ.

Η διδασκαλία της στενογραφίας εις την Στέγην Φαλαγγίτου θά γίνεται από διακεκριμένους καθηγητάς και με δεδοκιμασμένη μέθοδον.

Η Ε.Ο.Ν. ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΕΙ ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΥΛΙΚΟΝ

Τά έπαρχιακά τμήματα της Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ηρακλείου Κρήτης απήτησαν προθυώς εις την διαταγήν της Διοικήσεώς των, διά της αποστολής πλουσιού και ποικίλου λαογραφικού υλικού, προκειμένου να καταρτισθ ή Αρχήν Λαογραφικών της έν λόγω Διοικήσεως.

Τό ανέκδοτον, αλλά και καλλίτερον, του υλικού τούτου θά αποσταλή προς την Κεντρικήν Διοίκησιν.

Επίσης ή αὐτή Διοίκησις προέκηρυξε δύο λογοτεχνικούς διαγωνισμούς: 1) διά την συγγραφήν διηγήματος και 2) διά την συγγραφήν ποιήματος.

Κεντρική Διοίκησις

ΤΑ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΠΟΓΡΑΦΗΝ

Υπό της Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Αρρέων Πρωτευούσης συνεκροτήθησαν — βάσει έντολής του Έθνικού Κυβερνήτου κ. Ι. Μεταξά — τά συνεργεία έκ μελών της Ε.Ο.Ν. διά την διενεργηθησομένην απογραφήν προς διανομήν των δελτίων τροφίμων. Τά έν λόγω συνεργεία της Ε.Ο.Ν. θά προσφέρουν τας υπηρεσίας των τόνον κατά την διανομήν των δελτίων απογραφής, όσον και κατά την συλλογήν των και κατά την διανομήν των δελτίων τροφίμων, ή οποία θά γίνη βάσει των δελτίων απογραφής.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Καθ' όλην την διάρκειαν της παρελθούσης Κυριακής έπεσκέφθησαν την έν τώ Ζαππεΐο Έκθεσιν της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας.

ΕΛΛΑΔΑ

Κατρακυλούν οι κόμοι — κουνιαχτός! — Στάχτη, κι' ό νικημένος κι' ό άνδρειος! Κι' ό θάνατος — ολέβριος Νυμφίος — έρχεται έν τώ μέσω της νυχτός.

Χαλιέναι ή γής και σθεύει κι' άναρριγιά με Σένα Έλλάδα, Αστέρη που δε σθύνεις τ' άπραγο Περίστει της Είρήνης στο γαλανό ούρανό Σου φτερουγιά.

Τών Πατρίδων γεννήτρα και Πατρίδα, Αξονας Σ'υ του Σ'υμπατος και Νούς, Σ'το πόλεμό σκότος, καταγίβδα στο Πνεύματός Σου άνοίγεις τούς κρουνούς

Εμείς, παιδιά δικά Σου, Φαλαγγίτες πιστοί σε Σέ για ξένη γή δέν πάμε! Ηρακλείοι και ρωμαλείοι Ακρίτες Έόνα Έλλάδα, ακοίμητα, φυλάμε!

Όλοι σ'άν ένας! Κι' όλοι για τόν ΕΝΑ! Τών Άσμάτων τόν Άσμα άς άκούση! Σ'άν λίμνη από χρυσάφι, καρπισμένα τά σ'άχρυα καρτέραν τόν θεριστή. Άθήνα 16-6-40/Ε'

Πέτρος Στυλitis — Γιαννακούδακης

ας υπέρ τας τρεις χιλιάδας Άθηναίων, χωριστά τά συγκεντρωθέντα Τμήματα της Όργανώσεως. Όλοι οι έπικείμενοι εξέφραζόν τόν ένθουσιασμόν και τόν θαυμασμόν των, διά τό τεράστιον έργον που επιτελεί ή Ε.Ο.Ν. εις όλα τά πεδία δράσεώς της και τό όποϊόν εμφανίζεται κατά τόν πλέον επιδητικήν τρόπον εις την Έκθεσιν. Η Έκθεσις θά μείνη άνοιχτή μέχρι της μεταποσσεχούς Κυριακής. Όραι έπισκέψεις είναι: 10 π. μ. — 1 μ. μ. και 5 μ. μ. — 9 μ. μ. Εισόδος δρασμαί 5. Διά τά μέλη της Ε.Ο.Ν. ελεύθερα.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΟΡΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Κατά γενομένην σύσκεψιν εις τά Γραφεία της Κεντρικής Διοικήσεως Νεολαίας, ό Έθνικός Κυβερνήτης και Γενικός Επιθεωρητής της Ε.Ο.Ν. κ. Ιωάννης Μεταξάς ένεκρινε την συγκρότησιν ειδικής έπιτροπής διά τόν καθορισμόν των λεπτομερειών συλλογής βιβλίων διά τας βιβλιοθήκας της Ε.Ο.Ν., διά τούς άπόρους μαθητάς Φαλαγγίτας και τούς μαθητάς των Νυκτερινών Σχολών της Όργανώσεως.

Η έν λόγω Έπιτροπή θά καθορίση τόν τρόπον της συγκεντρώσεως των βιβλίων, τά οποία θά προσφερώνται υπό των φίλων της Ε.Ο.Ν. και δι' ένγκυκλιό της τόν τρόπον προσφοράς διδακτικών βιβλίων από εύπόρους μαθητάς Φαλαγγίτας, διά τούς άπόρους μαθητάς συναγωνιστάς των και τούς Φαλαγγίτας μαθητάς των Νυκτερινών Σχολών της Ε.Ο.Ν.

Η ΠΕΡΙΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΩΝ

Η Έθνική Όργανώσις Νεολαίας, άπαντώς εις τό κήρυγμα της οικονομίας και περισυλλογής του Αρχηγού και Γενικού της Έπι-

θεωρητού κ. Ι. Μεταξά, μελετά τό ζήτημα της περισυλλογής κάθε άχρήστου μετάλλου και κάθε άχρήστου — λόγω χρήσεως — αντικειμένου, έκ των δυναμένων να χρησιμοποιηθούν έκ νέου ως πρώτων ύλων (σιδηροσάλλινες, μολυβδοσάλλινες, παλινά σίδηρα, λεπιδες έυριστικών μηχανών, άργυρά περιτυλίγματα σιγαρέττων, κουτιά σιγαρέττων κλπ.)

Εν τώ μεταξύ συνεχίζεται ή περισυλλογή του άχρήστου χαρτου. Ηδη προσφέρουν άχρηστον χάρτην διάφοροι δημόσιαι υπηρεσίαι και όργανισμοί. Τό μέτρον της περισυλλογής του άχρήστου χαρτου, ό όποιος θά χρησιμοποιηθή υπό της χαρτοβιομηχανίας μας ως πρώτη ύλη, θά έπέκταθι συντόμως, προετοιμαζομένης της σχετικής προεργασίας υπό της αρμοδίας υπηρεσίας της Κεντρικής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν.

ΕΠΙΤΡΟΠΑΙ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Κατηρίσθησαν Έπιτροπαί φίλων της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας εις την Περιφερειακήν Διοίκησιν Αχαΐας.

Αι καταρτισθείσαι Έπιτροπές είναι αι έξης: Κατώ Αχαΐα: Γ. Ζαρογγίτης και Ι. Οικονόμου. Άνω Αχαΐα: Κ. Φραγκάκης και Χαράλαμπος Παπαδόπουλος, Δρογανός, Α. Στασιανός, Α. Παπαδρικόπουλος, Τάκης Βεσκούτης. Νιφορέϊκα: Ν. Παρκαυδόπουλος, Χ. Ανδρικόπουλος, Ι. Βρούνας, Λακκόπετρα: Ι. Καραμπελιάς, Α. Παναγόπουλος, Α. Αναστασόπουλος, Χαλανδρίτσα: Η. Γιάννης, Θ. Χρυσανθακόπουλος, Δάφνη: Β. Παπαδημητρόπουλος, Κ. Παπαλεξίου. Ναούσα: Δ. Σταματοπούλου, Σ. Καστανής, Δ. Φλούδα, Βεσινίου: Θ. Καλύδας, Σ. Ζαφειρόπουλος, Π. Ζαφειρόπουλος, Δεχνίλιου: Χ. Σπηλιόπουλος, Δ. Μητρόπουλος, Ι. Βάρδας, Πάου: Ν. Καλαντζής, Ι. Αλεξόπουλος, Κ. Κανελλόπουλος, Τσορούχλου: Δ. Βουτσούκης, Κ. Πράπας, Α. Βλάχος. Ισώματος: Α. Χρονόπουλος, Ι. Γεωργόπουλος, Μπρακοναδίου: Χ. Σακελλαρίου, Γ. Παναγόπουλος, Φαρρών: Α. Παπαδόπουλος, Σ. Βέρρας, Σταροχωρίου: Β. Παπαρούσου, Ν. Παπαγιαννόπουλος, Ν. Παντελής, Μητροπόλεως: Α. Τσιμής, Ι. Νικολόπουλος, Χ. Παναγοπούλου, Μαζαρακίου: Α. Σταθόπουλος, Ε. Γαλάνης, Χαϊκαλίου: Γ. Παπαδόπουλος, Δ. Παπαγεωργίου, Ι. Ζαφειρόπουλος, Λειβαριού: Α. Λέκος, Σ. Βούας, Κ. Πεπές.

ΗΡΩΪΚΗ ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ ΜΕΛΟΥΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ό μικρός Σκαπανεύς της Περιφ. Διοικήσεως Αιτωλοακαρνανίας Χρήστος Τσάλας, ό όποιος και κατά τόν Σεπτέμβριον του 1939 έώσωσε έκ βεβαίον πνιγμού την συνομηλικόν του Βασίλειον Άθανασίου και διά την πράξιν του έκείνην έβραβεύθη υπό της Ακαδημίας Αθηνών, πρό ήμερών ένινεν ήρωας και δημίας Αθηνών, πρό ήμερών άυταπαρνήσεως. Παρά νεας ήρωϊκής πράξεως άυταπαρνήσεως. Παρά την γέφυραν της Τουράλως τόν Μεσολογγίου έώσωσε έκ βεβαίον πνιγμού τόν υπάλληλον καταστήματος Ηλίου Ρουχωτά, όστις, παρσυρθείς υπό τού ρεύματος, έκινδύνευε να πνιγί. Ό μικρός ήρωας Σκαπανεύς της Ε.Ο.Ν. διά νά σώση τόν πνιγνόμενον νέον έρρίφθη εις την θάλασσαν με κίνδυνον της ίδιας του ζωής. Διά την νεάν αὐτήν ήρωϊκήν του πράξιν ήμειψή ήθικώς υπό της Περιφερειακής Διοικήσεως Αιτωλοακαρνανίας, ή οποία και άνέφερε τό γεγονός εις την Κεντρικήν Διοίκησιν της Ε.Ο.Ν.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Αι έκάτον Φαλαγγίτισσαι της Στέγης Φαλαγγίτας Θεσσαλονίκης, αι όποιαι είχαν έλθει πρό ήμερών ένταθα δι' έκπαιδευτικήν έκδρομήν, άνεχώρησαν διά Θεσσαλονίκην κατευθυνόμεναι από την όδον διαμονής των. Αι Φαλαγγίτισσαι — όλαί έργαζόμεναι — έπεσκέφθησαν τούς αρχαιολογικούς χώρους, διάφορα αξιοθέατα της πόλεως, την Λίμνην του Μαραθώνος κ. ά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έξεδόθησαν υπό της Κεντρικής Διοικήσεως της Έθνικής Όργανώσεως Νεολαίας — έπιμελεία του Τμήματος Έκδόσεων της Όργανώσεως — «Ο Φαλαγγίτης άνιχνευτής πολεμικών χημικών ουσιών» και «Πρός τό Νέον Φώς». Πρόκειται περί τευχών της σειράς των έκπαιδευτικών έκδόσεων της Ε.Ο.Ν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Σχηματισμοί Πρωτευούσης

NEON EMBATHRION

Έξεδόθη ένα νέον έμβήτηριον της Ε.Ο.Ν. που τό χαρακτηρίζουν ένθουσιώδεις στίχοι του κ. Βλαδιμηρού Κόλλα και χαρούμενη μουσική του κ. Παν. Γλυκοφρύδη — τό «Εμβήτηριον των Φαλαγγων».

Οι ένδιαφερόμενοι δύνανται να τό προμηθευθούν από την Κεντρικήν Διοίκησιν της Ε.Ο.Ν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΣΥΓΓΕΝΩΝ ΣΚΑΠΑΝΙΣΣΗΣ

Μόλις συνελθόντες έκ της όδύνης του θανάτου της πολυαγαπημένης μας θυγατρός και αδελφής Σκαπανίσης του βου Υποτιμέως Αθηνών Έλένης Γεωργίου Κωστάκου, σπεύδομεν να ευχαριστήσωμεν την Περιφερειακήν Διοίκησιν Θηλέων Πρωτευούσης ως και τας συναγωνιστάς της θανούσης, ατινές συνάδυσαν τιμητικώς την έκφοράν της, καθώς και την συναγωνιστρίαν Ιωάνναν Δεληγώργη, ή οποία άπεχαιρέτησεν έκ μέρους της Ε.Ο.Ν. την πεφίλημένην μας νεκράν.

Η Οικογένεια Κωστάκου

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Υπό του μορφωτικού κινηματογράφου της Π.Δ.Α.Π. έδόθησαν κατά την παρελθούσαν έβδομάδα κινηματογραφικά παραστάσεις με ώραιότατα έργα και χαριτωμένες κωμωδίες εις διάφορους Σχηματισμούς της Ε.Ο.Ν. Στέγην Φαλαγγίτου, τόν Σύνταγμα Εύζωνών και Στέγην Στρατιώτου.

Επίσης τό Κουκλοθέατρον έπαίξε δύο εξακριβωτικές κωμωδίες σε διάφορα Τάγματα και σχολεία. Τά μικρά Σκαπανάκια μας ένθουσιασμένα χειροκροτούσαν τούς ήρωες Κοντορούτη και Φασαρή, του μικρού θεάτρου των.

Είς τόν Ραδιοφωνικόν Σταθμόν της Ε.Ο.Ν. έξετελέσθησαν από την χορωδίαν της Π.Δ.Α.Π. ώραιότατα έλληνικά τραγούδια. Μετέδωθε επίσης ένα διάδοκικό έλεύθερο παραμύθι υπό συνεργατών της Π.Δ.Α.Π. «Ηθελές τα κι' έπαθες τα» για τούς μικρούς συναγωνιστάς Σκαπανεύς και Φαλαγγίτας.

Κατά τό διαρρέουσιν δεκάήμερον και παρά τό γεγονός ότι ή προσέλευσις των Φαλαγγιτών και Σκαπανέων μας εις τούς χώρους συγκεντρώσεων ήτο έντελώς προαιρετική, λόγω των διαγωνισμών, οι Υποτιμείς των Υποδιοικήσεων μας Πρωτευούσης, Πειραιώς, Βορρά και Νότου παρουσίασαν άρκετην κίνησιν, τόνον ως προς τόν άριθμόν των προσελθόντων εις τας συγκεντρώσεις, κατά τας τεταγμένες ώρας και ήμέρας, όσον και ως προς την έφαρμογήν των προγραμμάτων στρατιωτικής προπαιδευσεως, πολιτικής διαφωτίσεως και ψυχαγωγίας.

Παρουσία του Αρχηγού έτελέσθησαν κατά την παρελθούσαν έβδομάδα τά έγκαίνια τριών εύρωωτοτάτων γυμναστηρίων εις Πειραιά. Εύρεν εκεί την εύκαιρίαν ό Αρχηγός, άπευθυνόμενος προς την Πειραικήν Νεολαίαν, να διακηρύξη ότι δέν πρόκειται ποτέ να κουρασθί, άλλ' ότι, αντίθετος, αισθάνεται άδιάπτωτον τό ένδιαφέρον του διά κάθε τι, που θά συμβάλη εις την άνοδον της γειτονίας. Άλλά και τά πλήρη εύρον εκεί την εύκαιρίαν να ζητωκραυγάζουν υπέρ του Αρχηγού. Τόνον κατά την άφίειν όσον και κατά την άναχώρησιν του Αρχηγού παρατεταγμένα Τμήματα των Σχηματισμών της Ε.Ο.Ν. Πειραιώς άπέδωσαν τας τιμάς και ένθουσιώδως έζητωκραυγάζον υπέρ του Αρχηγού, ό όποιος άπεχώρησε συγκεκινημένος από τας αούρημτους έκδηλώσεις τόνον του πλήθους όσον και τών Φαλαγγιτών μας.

Η Π.Δ.Α.Π. ίδρυσε πλήρες Όδοντοιατρείον διά τούς άπόρους Φαλαγγίτας και Σκαπανεύς, τό όποιον ήρχισε να λειτουργή από της 1ης τρέχοντος μηνός.

Υπό της Ιδίας Π. Δ. προεκλήρυνθησαν, διά την 30ην Ιουνίου, αθλητικοί άγώνες, τό πρόγραμμα των οποίων περιλαμβάνει τά αγωνίσματα α) δρόμων: 100, 400, 300 μέτρων, β) άλμάτων: εις μήκος, εις ύψος και τριπλούν, γ) ρίψεων: σφαιροβόλλα, δισκοβόλλα έλεύθερα και άκοντισμός και δ) σκυταλοδρομία 4x400 μ.

Είς τούς άγώνας τούτους θά μετάσχουν, διά τας αθλητικών ομάδων των, αι Υποδιοικήσεις Αθηνών, Πειραιώς, Νότου και Βορρά,

καθώς και ή 34η Φάλαγγ. Σκοπός των άγώνων είναι — έκτός της ανάπτυξεως της αθλητικής κινήσεως — ή πρόκρισις των ίκανωτέρων αθλητών των Υποδιοικήσεων Νότου και Βορρά διά την συμμετοχήν των εις τόν Α' Αθλητικόν Διαγωνισμόν, ό όποιος θά γίνη την 7ην Ιουλίου εις τά Χανιά και εις την Κηφισίαν και εις δν θά μετάσχουν επίσης αι ομάδες των Π. Δ. Σάμου, Χίου, Κυκλάδων, Λέσβου και Φθιωτιδοφυκίδος.

Προεκλήρυνθησαν, έξ άλλου, αθλητικοί άγώνες διά την άπονομήν αθλητικών εύσημων μεταξύ των Φαλαγγιτών δλοκλήρου της δύναμεως της Περ. Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Οι άγώνες, ότινες θά έχουν περατωθή την 15ην Σεπτεμβρίου, θά διεξάγονται κενωρισμένως μεταξύ Φαλαγγων, κατά Τετάρτην και Κυριακήν.

Π. Δ. ΑΡΡΕΝΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

ΛΑΜΙΑ.—Είς την τακτικήν συγκέντρωσιν των αξιωματικών εις τό Σχολείον Βαθμοφόρων ώμίλησεν ό Α' Έπιτελής της Περιφ. Διοικήσεως, άναπτύξας τας εις την Διάσκεψιν των Περιφ. Διοικήτων έν Αθήναις δοθείσας κατευθύνσεις υπό της Κεντρικής Διοικήσεως. Ό διοικητής της 385Α Φάλαγγος, άκόλουθούμενος υπό του Έπιτελείου του, έπεθεώρησε την ΙΙ Τετραρχίαν Υπάτης και ώμίλησε περί του σκοπού της Ε.Ο.Ν. Έπηκολούθησε παρέλασις Σχηματισμών και έπιθεώρησις των Γραφείων.

Τά Τμήματα της 361Α Φάλαγγος (Γραδίας) άπησχολήθησαν με την έπισημάναν τυχόν ύπαρχουσών εστίων ακρίδιαν διά την καταπολέμησιν των.

Είς την Υποδιοίκησιν Παρνασσίδος έφηρμόθη τό πρόγραμμα κανονικής και παρηκολούθησθ ή ανάπτυξις των καλλιεργηθέντων προϊόντων.

Είς Αμφίκλειαν έδόθη υπό της Φάλαγγος Ε.Ο.Ν. (Τμήμα Θηλέων) θεατρική παραστάσις προς ένίσχυσιν των τοπικών πόρων της Ε.Ο.Ν. τή συνεργασίαι του Τμήματος Ε.Ο.Ν. Αρρέων.

Η καλλιτεχνική έπιτυχία της παραστάσεως εξώωωσεν έν ή Κοινότης της Αμφικλείας τό πνεύμα της Ε.Ο.Ν.

Είς την 42Α Φάλαγγα Ε.Ο.Ν. Δωρίδος έγένετο υπό των Τμημάτων περιποίησις των δενδρυλλίων άτινα είχαν φυτευθή υπό των Σκαπανέων.

Τό ΙΙ Τάγμα Κροκωλλίου ήσχολήθη με έμβολιασμόν άγρίων δένδρων.

Οι Σκαπανείς του Τμήματος Ροδίτης (383 Φάλαγγος) ήσχολήθησαν με την περιποίησιν δένδρων όπωροφόρων και εξέτελεσαν πορείαν καθ' ήν έγένετο διδασκαλία περί παροχής πρώτων βοηθειών.

Διά συνδεδεασμένον πορείαν συνεκεντρώθησαν άπαντα τά Τμήματα της Τετραρχίας Κομάτος και V Τετραρχίας παρά τό χωρίον Βαρδέας. Τούς συγκεντρωθέντας έπεθεώρησεν ό Πειοφ. Διοικητής Ε.Ο.Ν. Φθιωτιδοφυκίδος, συνοδευόμενος υπό του Διοικητού της 383Α Φάλαγγος Άλαμάνος και του Έπιτελείου της.

Ο Περιφ. Διοικητής ώμίλησε περί των άγαθών των άπορρέοντων έκ της Ε.Ο.Ν. και συνέστησε πειθαρχίαν και πίστιν προς τό άναληφθέν έργον καθώς και εργατικότητα.

Π. Δ. ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Η Υποδιοικήτρια Π. Δ. Θ. Α. μετά της Α' Έπιτελούς άνεχώρησαν ίνα συνεχίσωσι

Η οίκια Αθ. Σκλήρη όπου τό μαθητικόν συσσίτιον.

την στελεχοποίησιν και ένταξιν των Σχηματισμών της Περιφερείας Θηλέων. Η στελεχοποίησις, άρξαμένη από την Περιφέρειαν Λεβαδείας, άπέδωσεν ίκανοποιητικά άποτελέσματα.

Η Περιφερειακή Διοίκησις Θηλέων Αττικοβοιωτίας διαργάνωσεν εις την Υποδιοίκησιν Θηλέων την 9ην τρέχοντος έορτην υπέρ της στολής της Φαλαγγίτισσης. Τό πρόγραμμα περιελάμβανε λαχειοφόρον άγοράν και θεατρικήν παραστάσιν τή συμπράξει της Μικτής Χορωδίας Γυμνασίου Θηλέων και της Χορωδίας Υποδιοικήσεως Θηλέων Θηδών.

Η λαχειογορά, διαρκέσασα από της 9ης π. μ. μέχρι του μεσονυκτίου, είχαν εξαίρετικήν έπιτυχίαν. Η θεατρική παραστάσις περιελάμβανε πλουσιώτατον πρόγραμμα άποτελούμενον από τραγούδια υπό της Χορωδίας, άπαγγελίας, κωμωδίας, χορούς κλπ. Την έορτην παρηκολούθησαν ή Υποδιοικήτρια και ή Α' Έπιτελής της Π.Δ.Θ.Α., μείνασαι κατενθουσιασμένα από την όλην διοργάνωσιν και διεξαγωγήν της έορτής.

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΝ.—Ζωηροτάτη ή κίνησις του Τμήματος Θηλέων κατά την έορτην του θερισμού των υπό της Ε.Ο.Ν. καλλιεργηθέντων άγρών. Είς την έορτην παρέστη ό κ. Γενικός Έπίοπτης της Ε.Ο.Ν., όστις έκαμεν άρχήν του θερισμού. Μετά τόν θερισμόν έπηκολούθησεν έπιδητική παρέλασις ένόπιον του κ. Γενικού Έπόπτου.

ΜΕΓΑΡΑ.—Συγκεντρώσεις τακτικώταται των Φαλαγγιτισσών λόγω των προετοιμασιών διά την όπέρ της στολής της Φαλαγγίτισσης έορτην της δοθησομένης εις Μέγαρο. Παράλληλως παρηκολούθησαν μαθήματα οικοκυρικής καθώς και όμιλιαν του Διοικητού της Υποδιοικήσεως Αρρέων με θέμα: «Ηρωϊσμός γυναικών και πειθαρχία».

ΑΙΓΙΝΑ.—Αι Φαλαγγίτισσαι και Σκαπανίσαι εργάζονται άκόνας υπό την καθοδήγησιν των βαθμοφόρων των. Ησχολήθησαν με τόν καθορισμόν μικρών δασών, προσέφεραν υπηρεσίας εις τό συσσίτιον και ήκουσαν μαθήματα οικοκυρικής και έθνικής άγωγής. Είς τό χωρίον Χαλασμένη αι Φαλαγγίτισσαι υπό την καθοδήγησιν της Τοπικής Διοικητίας των κατεσκεύασαν μόνι τα 32 πλήρεις στολάς διά τόν Σχηματισμόν των.

ΜΙΑ ΕΟΡΤΗ ΛΗΞΕΩΣ ΣΥΣΣΙΤΙΩΝ

Κατά την έορτην της λήξεως των μαθητικών συσσιτίων του 29ου Δημοτικού Σχολείου της δευτέρας έκπαιδευτικής περιφέρειας Αθηνών ό ευεργέτης του συσσιτίου κ. Αθ. Σκλήρης, ό όποιος έκτός των άλλων εις χρημα δωρεών του διέθεσε και την επί της όδοι Τζουμαγιάς 33 οίκιαν του όπως χρησιμοποιηθή ως μαγειρείον διά την παρασκευήν του συσσιτίου και έστιατόριον των συσσιτούντων μαθητών, εξέφρασε θαυμασμόν λόγω έθνικού και κοινωνικού περιεχομένου, δεχθείς τά συγχαρητήρια των παρισταμένων.

Οι μαθηταί και οι γονείς των συσσιτούντων μαθητών εξητωκραυγάζαν ένθουσιώδως υπέρ της Α. Μ. του Βασιλέως, του Αρχηγού, της προέδρου των συσσιτίων κ. Λέλας Ι. Μεταξά και του εύγενούς δωρητού.

ΜΙΚΡΑ ΑΘΛΗΤΙΚΑ ΝΕΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Έκ των άναφορών, αι όποιαι λαμβάνονται εις την άρμοδιαν Διεύθυνσιν Αθλητισμού της Κεντρικής Διοικήσεως της Ε.Ο.Ν., καταδεικνύεται ότι αι Περιφερειακά Διοικήσεις προετοιμαζονται έντατικώτατα διά τούς άγώνας των Αθλητικών Ημερίδων της 7ης Ιουλίου.

Αθληταί Φαλαγγίται και αθλήτριαι Φαλαγγίτισσαι γυμνάζονται συστηματικά υπό την έποπτείαν ειδικών βαθμοφόρων και εις τά αγωνίσματα του πλουσιωτάτου προγράμματος των Ημερίδων.

Οι αθληταί της Υποδιοικήσεως Αρρέων Ε.Ο.Ν. βόλου προπονούνται συστηματικά διά τούς άγώνας της αθλητικής ήμερίδος της 7ης Ιουλίου.

Είς άγώνας βόλεϋ-μπάλ της 252ας Φάλαγγος Θηλέων Ηρακλείου ένίκησε την ομάδα της 320ης Φαλαγγος, ή όμης της 320ης Φαλαγγος ένίκησε την ομάδα της 354ης Φάλαγγος και ή όμης της 253ης Φάλαγγος την ομάδα της 320ης Φαλαγγος. Είς τόν τελί-

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΣΕΡΡΑΙ.—Υπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Νομάρχου καὶ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. Σερρών καὶ παρουσίᾳ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων καὶ τοῦ Ἐπιτελείου του, ἀντιπροσώπων τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θηλέων Σερρών, τῶν Περιφ. Ὑποδιοικητῶν Ἀρρένων καὶ Θηλέων Σιντικής καὶ τῶν Ἐπιτελείων τῶν, συνεκροτήθη τὴν πρωΐαν τῆς προπαρασκευαστικῆς Κυριακῆς Συνέδριον τῶν βαθμοφόρων Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ὑποδιοικήσεως ταύτης ἀπὸ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Λοχίτου καὶ ἄνω.

Τὸ συνέδριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας τῶν ὅσων αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ὡς καὶ πλείστα ἐκλεκτὰ μέλη τῆς Σιδηροκαστρινῆς κοινότητος.

Μετά τὴν ἀνάκρισιν τοῦ ὕμνου τῆς Νεολαίας ὁ Ἀ' Ἐπιτελὴς ἐχαίρεισεν δι' ὀλίγων τὸν κ. Γενικὸν Ἐπόπτην τὸν ὁποῖον, ἀφ' ὧν πρῶτον διεθεσάμενος περὶ τῆς προσήλωσός τῆς Ε.Ο.Ν. Σιντικής εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ ἰδιώτη τοῦ Νέου Κράτους, παρακάλεσε κατόπιν νὰ κηρύξῃ τὴν ἐναρξίν τοῦ συνεδρίου.

Ὁ κ. Γεν. Ἐπόπτης, ὑπὸ τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα καὶ τὰς ἐπευφημίας τῶν συνεδριῶν, ἐκήρυξε τὴν ἐναρξίν τοῦ συνεδρίου, ἐκφωνήσας ταυτοχρόνως καὶ ἐμπνευσμένον λόγον μετὸν σοφῶν ὑποθηκῶν πρὸς τοὺς βαθμοφόρους καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. Σιντικής, πρὸς ἃ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκειάν του διὰ τὴν μέχρι τοῦδε ὑπὲρ τῆς ὁργανώσεως δράσιν τῶν.

Τὸν κ. Γεν. Ἐπόπτην διεδέχθη εἰς τὸ βῆμα ὁ Περ. Διοικητὴς, ὁ ὁποῖος, εὐχαριστήσας τοὺς διὰ τὸ ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. ἀκοίμητον πραγματικῶς ἐνδιέφερον του, ὠμίλησεν ἐν ἐκτάσει ἐπὶ τοῦ τελευταίου συνεδρίου τῶν Περιφ. Διοικητῶν τῆς Ε.Ο.Ν. πρὸς τὰ πορίσματα τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ ποσορμωθῇ ὁλόκληρος ἡ ἐργασία τῆς ὁργανώσεως.

Ἀκολούθως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων εισηγητῶν ἀνεπτύχθησαν τὰ διάφορα θέματα διοικητικὰ γενικῶς, ἐκπαιδευτικὰ, οἰκονομικὰ κλπ., τοῦ κ. Γεν. Ἐπόπτου διευθύνοντος τὴν συζήτησιν εἰς ἣν ἐλαβὸν μέρος οἱ πλείστοι τῶν συνεδριῶν.

Τέλος ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις καὶ οὐρανομήκεις ἐπευφημίας τῶν μετοσχόντων εἰς τὸ συνέδριον ἐνεκρίθη διὰ βοῆς ψήφισμα εὐνομούσης πρὸς τὴν Α.Β.Υ. τὸν Διάδοχον καὶ Γεν. Ἀρχηγὸν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Κυβερνήσεως καὶ πρῶτον Φαλαγγίτην τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸν κ. Γεν. Ἐπόπτην διὰ νὰ υποδείξῃ ὅπου δεῖ.

Τὸ συνέδριον ἐλθεῖ μετ' τὴν ἀνάκρισιν τοῦ ὕμνου τῆς Νεολαίας καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὑμνου καὶ ἀφῆκε τὰς ἀρίστους τῶν ἐντυπώσεων εἰς πάντας ὅσους παρήκολούθησαν τοῦτο.

Πρωτοβουλία τοῦ Διοικητοῦ τῆς 227ης Φαλαγγος καὶ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν αὐτοῦ διοργανώθη διήμερος ἐκπαιδευτικὴ ἐκδρομὴ εἰς Ἀλεξανδρουπόλιν, εἰς τὴν ὁποῖαν μετέσχον 110 Φαλαγγίται ἀνήκοντες εἰς τὴν δύναμιν τῆς Φαλαγγος ταύτης.

Οἱ ἐκδρομεῖς, ἀφικθέντες εἰς τὴν ὥραν

Σχηματισμὸς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Γρεβενῶν παρελαύνων.

πόλιν τοῦ Ἑδρου, ἐγένοντο ἐγκαρδιώτατα δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀλεξανδρουπόλεως περιστοιχισμένου ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ ὠδηγήθησαν κατόπιν εἰς τὸ Κατάστημα τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀλεξανδρουπόλεως, ὅπου καὶ κατέλυσαν.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν, Κυριακὴν, μετὰ τὴν ἐγερσιν καὶ τὴν ἐπαρξίν τῆς σημαίας, οἱ Φαλαγγίται μας ὠδηγήθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μετὰ δὲ τὸ πέρασ τῆς ἐραρς λειτουργίας κατηύθυνθησαν ἐν παρατάξει εἰς τὸ Ἡρῶν τῶν πεσόντων, ὅπου κατέθεσε στέφανον ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκδρομῶν, συνοδεύσας τὴν καταβῆσιν καὶ διὰ μιάς ἐμπνευσμένης ὁντῆς προσφωνήσεως.

Μετά τὴν σεμνὴν αὐτὴν τελετὴν, τὴν ὁποῖαν παρηκολούθησε πλῆθος λαοῦ, ἐγένετο ἐπιθεώρησις τῶν Φαλαγγιτῶν μας ὑπὸ τοῦ Νομάρχου Ἑδρου καὶ Γεν. Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Καζώνη, ὅστις ἐξεφώνησεν ἐνθουσιώδη λόγον, τὸ πέρασ τοῦ ὁποῖου ἐκάλυψαν παρατεταμέναι ἐπευφημίαι καὶ χειροκροτήματα.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐκδρομῶν μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου του καὶ τῶν βαθμοφόρων παρηκολούθησε τὰς γυμναστικὰς ἐπιδείξεις τῶν σχολείων Ἀλεξανδρουπόλεως, μετὰ τὸ πέρασ τῶν ὁποίων ἐγένετο ποδοσφαιρικὴ συνάντησις μεταξὺ τῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων τῆς Ε.Ο.Ν. Σερρών—Ἀλεξανδρουπόλεως, ἀπολήξασα ὑπὲρ τῆς δευτέρας μετ' ἑτάμα 3 ἑνῶσι 2.

Οἱ ἐκδρομεῖς, διανυκτερεύσαντες καὶ τὴν Κυριακὴν εἰς Ἀλεξανδρουπόλιν, ἀνέχωρσαν ἐκ τῆς πόλεως ταύτης τὴν πρωΐαν τῆς ἐπομένης καὶ ἐβόσαν τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας εἰς τὴν πόλιν μας ἀποκοιμίσαντες λαμπρὰς ἐντυπώσεις ἐκ τῆς διήμερου ταύτης ἐκδρομῆς.

ΠΟΛΥΓΥΡΟΣ.—Ἡ κατασκήνωσις τῆς Στέγης Φαλαγγιτιστῶν θὰ γίνῃ ἐφέτος εἰς τὸν Πολύγυρον τῆς Χαλκιδικῆς. Θὰ ἀρχίσῃ τὴν 1ην Ἰουλίου καὶ θὰ τελειώσῃ τὴν 31ην Αὐγούστου. Αἱ ἀποστολαὶ θὰ γίνωνται ἀνὰ δεκαπενθήμερον. Τιμὰ ὀρίσθησαν αἱ αὐταὶ τῶν παρελθόντων ἐτών. Πληροφορία καθ' ἐκάστην εἰς τὴν γραφεῖα τῆς Στέγης (4ης Αὐγούστου 11).

ΚΑΣΤΟΡΙΑ.—Τὴν προπαρασκευαστικὴν Κυριακὴν ἐγένοντο θεωρίαι καὶ ἀσκήσεις βολῆς τῶν Φαλαγγιτῶν. Εἰς τοὺς σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου ἐξ ἄλλου ἐσημειώθη ἡ ἀκόλουθος κίνησις:

Εἰς Λέχορον. Θεωρίαι περὶ πορείων, σωμιατικὰ ἀσκήσεις καὶ παιδιὰ, ἐθνικὰ ἄσματα καὶ ἐργασίαι εἰς ἀγρούς.

Εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. Ἐργασία εἰς ἀγρούς, ἀσκήσεις, ὄρκος, θεωρίαι περὶ πειθαρχίας, πρῶτον βοηθεῖν καὶ ποιῶν.

Εἰς Δενδροχώριον. Θεωρίαι περὶ πειθαρχίας καὶ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως.

Εἰς Κρῶα Νερά. Θεωρίαι περὶ μεγαλοψυχίας, εὐνομούσης, φιλοπατρίας, εὐσεβείας κλπ.

Εἰς Ἀμπελοκήπους. Θεωρίαι κανονισμοῦ Ε.Ο.Ν. καὶ φύτεσις γεωμήλων.

Εἰς Βογατσικόν. Θεωρίαι περὶ προσαγορεύσεως καὶ χαιρετισμοῦ, ἀπαγορεύσεως βλασφημίας, περὶ Ἑλλάδος, τῆς σταδιοδρομίας τῆς καὶ τῆς ἀξίας τοῦ πολιτισμοῦ τῆς, 4ης Αὐγούστου, κομμουνισμός, αὐτοθυσία.

Εἰς Κωσταράζιον. Θεωρίαι περὶ εὐσεβείας καὶ ἀσεβείας, σεβασμοῦ πρὸς ἀνθρώπους, ἐλθονσίας, ἀσκήσεις, παιδιὰ καὶ σπορὰ ἀραβοσίτου.

Εἰς Βαρίκον. Θεωρίαι περὶ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἡ γεωργία στήν Ἑλλάδα, ἄσματα καὶ ἀσκήσεις.

Εἰς Ἀσπροκκλησιά. Ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως καὶ παιδιὰ, ἀσχολίαι εἰς ἀγρούς, ἄσματα.

Εἰς Αὐγὴν. Θεωρίαι περὶ ἀσφυκτικῶν, ἐρεθιστικῶν καὶ καυστικῶν ἀερίων καὶ πρῶτον βοηθεῖν, μαθήματα ὕγιεινῆς, ἀνάπτυξις τοῦ θέματος «Ὑποθηκὴ καὶ Ἀρχηγός» καὶ ἐργασίαι εἰς ἀγρούς.

Εἰς Φτελιάν. Θεωρίαι περὶ σπορὰς καὶ καλ. λιεργείας τοῦ ἀραβοσίτου, βοτανισμοῦ σιτηρῶν καὶ περὶ Πατρίδος.

Εἰς Λιθιάν. Θεωρίαι περὶ παραπόνων, ὑπο-

θηκῶν τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τοὺς νέους, σκοποῦ τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ πειθαρχίας, ἡ 4η Αὐγούστου, ἀσκήσεις καὶ σπορὰ ἀραβοσίτου.

Εἰς Μελισσότοπον. Θεωρίαι περὶ διακριτικῶν τῶν βαθμοφόρων, περὶ φυτῶν καὶ κλίματος ἐνὸς τόπου, ἄσματα, καλλιέργεια σχολικοῦ κήπου καὶ διηγήματα.

Εἰς Καλοχώρι. Θεωρίαι περὶ οἰκογενείας καὶ ἐντατικῆς καλλιέργειας.

Εἰς Οἰνόην. Ἐκδρομὴ εἰς Φτερίαν, Ἐθνικὴ ἀγωγή, ἀσκήσεις καὶ ἐντατικὴ καλλιέργεια.

ΓΡΕΒΕΝΑ.—Στὴν ἀκρότατη αὐτὴ γωνίᾳ τῆς ἑλληνικῆς γῆς μιά νέα γενεὰ ἀκριτῶν ἐργάζεται πρὸ πολλοῦ στὸ πλαίσιο πού χάραξε ὁ μέγας Ἀρχηγός μας, μετ' ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον καὶ ζήλον, ἔχει δὲ ἐπιτελεῖσαι πολλὰ ἀξία προσοχῆς. Εἰς μίαν συγκέντρωσιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἀπρόοπτοῦ ἐπισκέψεως τοῦ πρεσβευτοῦ κ. Παπαδόκη καταρθώθη ἡ συγκέντρωσις δύναμις μετ' ἀρίστην καὶ ἀφύον ἐμφάνισιν 1.000 καὶ πλέον Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων, παρὰ τὸ ἀκατάλληλον τοῦ καιροῦ.

Εἰς συγκέντρωσιν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων ὠμίλησεν ὁ Γυμνασιάρχης συνεργάτης τῆς Ε.Ο.Ν., προτρεψας αὐτοὺς ὅπως ἐργάζωνται πάντοτε καὶ μετ' αὐτὸν ζήλον καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ὀργάνωσιν, ἰδίως δὲ ὅπως δρῶσι πᾶσι δυνάμει εἰς τὰ χωρία τῶν κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς.

ΗΠΕΙΡΟΣ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ.—Ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν μας Τμήμα τῆς Ε.Ο.Ν. Καρδίτσας, γενόμενον δεκτὸν ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεώς μας μετ' ἐνθουσιασμό.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς του μέλῃ τῆς Ε.Ο.Ν. Καρδίτσας καὶ Ἰωαννίνων ἐν σώματι μετέβησαν καὶ κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ Ἡρῶν τῶν Μπιζανιῶν, τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου καὶ τὸ ἀγαλμα τοῦ Μαδίλη.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπεσκέψθησαν τὰ ἀξιοθέατα μέρη τῆς πόλεως, τὸ δὲ ἑσπέρας ἐγένετο δεξίωσις πρὸς τοὺς συναγωνιστὰς ἐκδρομεῖς.

Μετά διήμερον παραμονὴν οἱ συναγωνιστὰς ἐκδρομεῖς κατευθύνθησαν ὑπὸ μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωαννίνων διὰ Καρδίτσας.

ΘΕΣΣΑΛΙΑ

ΛΑΡΙΣΑ.—Ὁ συναγωνιστὴς Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασιπτοῦ του καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Πατασίου Παύλου, ἐπεθεώρησε τὴν Τετραρχίαν Νικαίας. Ὁ ἱατρός προέβη κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἐξέτασιν τῶν Φαλαγγιτῶν.

Τὴν προπαρασκευαστικὴν Τετάρτην 5ην τοῦ μηνός, ἀντὶ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ συνήθους προγράμματος, οἱ Φαλαγγίται μετέβησαν εἰς τὴν νοδείαν τῶν ἀξιοματούχων τῶν, εἰς θέσιν Ἀλκαζάρ, ὅπου ἐσκάσαν τὸν ὕπ' αὐτῶν φυτευθέντα βάρδακα ἐξ 80 περίπου στρεμμάτων. Κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον οἱ Σκαπανεῖς

Ἡ Ε.Ο.Ν. Δενδροχωρίου Καστοριάς εἰς μίαν παρελάσιν.

ὑπὸ τὴν ἐπιθεσίαν τῶν ἀξιοματούχων τῶν ἡσοκλόντων μετ' ἀσκήσεων παιδιῶν.

Ἐπίσης ὁ συναγωνιστὴς Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Γραφείου Προνοίας, μετέβη εἰς Ἑλκασσόν, ἐνθα ἐνήργησεν ἐπιθεώρησιν τῆς Ὑποδιοικήσεως.

Αἱ συγκεντρώσεις τῶν ἀξιοματούχων εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφ. Διοικήσεως συνεχίζονται καθ' ἐκάστην Πέμπτην καὶ ὥραν 8 μ.μ. Κατ' αὐτὰς γίνεται ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ III Γραφείου ἡ ἀνάκρισις τοῦ ἔργου ἡ ἔθνικη κυριαρχία καὶ ἡθικὴ ἀνεξαρτησία.

ΤΥΡΝΑΒΟΣ.—Πρὸ ἡμερῶν ἐγένετο ἐκδρομὴ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων εἰς Μετέωρα, διὰ δύο λεωφορῶν αὐτοκινήτων, καθ' ἣν ἐπεσκέψθησαν τὰς διαφόρους μονὰς.

ΒΕΛΕΣΤΙΝΟΝ.—Ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐπεθεώρησε τοὺς Λόχους Ἀγ. Γεωργίου, Ἀρεοῦν, Σερικούλου καὶ Ριζομύλου. Ἐπίσης ἐγένετο ψυχραγωγικὴ ἐκδρομὴ τῶν Σκαπανέων εἰς Ἀρεοῦν.

ΒΟΛΟΣ.—Ἐγένετο εἰς τὸν Βόλον μετ' αὐτὴν ἐπισημότητα ἡ ἐναρξὶς τοῦ θερισμοῦ τῶν καλλιερηθεῶν διὰ αἰτῶν ἐκτάσεων ὑπὸ τῶν τοπικῶν σχηματισμῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Εἰς τὴν τελετὴν παρέστησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος, ὁ Δήμαρχος, ὁ Φρούραρχος, ὁ Διοικητὴς Χαροφυλάκης, ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Ἀντισυνάγωγος Πρωτοδικῶν, ὁ Διοικητὴς καὶ ὁ Διοικητὴς τῶν Ὑποδιοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων Ε.Ο.Ν. Βόλου καὶ πλῆθος κόσμου.

Μετά τὸν ἀγασμὸν ἐλάβε χώραν ἡ συμβολικὴ ἐναρξὶς τοῦ θερισμοῦ ὑπὸ τῶν ἐπισήμων, ἐπικολούθησε δὲ ὁ θερισμὸς ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡ ὥρα καὶ συμβολικὴ αὐτὴ ἐορτὴ ἔληξε μετ' αὐτὸν ὅπως τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας.

ΤΡΙΚΚΑΛΑ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοικητὴς ἐξεφώνησεν εἰς πρωτοφανὴ εἰς ὅσον συγκέντρωσιν τῆς Ε.Ο.Ν. Τρικκαλῶν ἐμπνευσμένον ἀληθὲς λόγον, τὸ ὁποῖον δὲ ἐκλήθησαν τὸ περικείμενον ἀναφέρεται εἰς τὰς ἐργασίας τοῦ Β' Πανελληνίου Συνεδρίου Περιφερειακῶν Διοικήσεων καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτοῦ συμπεράσματα.

Μεταξὺ τῶν ὁλῶν ἡ κ. Διοικητὴς εἶπε: Ἐχομε πιά, ἀγαπητέ μου συναγωνιστῆς, τὴν ἀκράδαντο ἀπόφασιν νὰ ἀναξωρογνησῶμεν τὴν περιφέρειά μας πραγματικῶς. Διεπίστωσα μετ' ἡμᾶς ἀπὸ πολλὰς συναγωνιστῆρας καὶ πολλοὺς συναγωνιστὰς, ἀλλὰ μετ' αὐτῆς τῆς συγκρίσεως, ὅτι σὲ ἄλλους Νομοὺς ὁ Ὀργάνωσις μας προσεῖται καταληκτικῶς, ὅτι δὲν ἀποτελεσμάτωναται οὐτε στιγμή, ὅτι ἔχει ἐπεκταθῇ καὶ ἔχει πρωτοστατήσῃ σὲ κάθε ἐκδήλωσιν κοινωνικῆς τῆς ζωῆς τῶν ἐπαρχιῶν. Καὶ μετ' ἐκείνη δὲν ἔχομε καμὴν ἑλπίδα μέσῳ ἑνῶ χρόνου. Γιατὶ οὐσιαστικῶς ἑνῶ χρόνῳ ὡς ἔχει ὁ Ὀργάνωσις τῆς Ε.Ο.Ν. στὸ Νομὸ Τρικκαλῶν. Κι' αὐτὸς ὁ χρόνος εἶναι ἔργο τοῦ Γενικοῦ Ἐπόπτου μας, ὁ ὁποῖος ὅταν πρωτοβόηε στὰ Τρίκκαλα ὡς Νομάρχης δὲν εὗρεκε πούθεν Νεολαίαν.

Λοιπὸν δὲν λέγω ὅτι δὲν ἔχει γίνῃ ἐργασία, ἔχει γίνῃ καὶ πολλὰ μάλιστα, ἀλλὰ ἐκεῖνο πού θέλω νὰ εἰπῶ εἶναι ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ γίνῃ περισσότερη ἐργασία ἀπὸ ὅλης μας, γὰρ νὰ φθάσωμεν εἰς ἄλλες Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Ἑλλάδος καὶ, γιὰτὶ οὐχί, νὰ τίς περάσωμεν. Θέλω μεγάλην δρᾶσιν συνεχῇ, σφοδρὰν ἀν θέλετε, δρᾶσιν πού νὰ μὴν ὑπολογίζῃ ἐμπόδια καὶ κόπους, δρᾶσιν ἐπαναστατικὴν καὶ αἰσιόδοξην, δρᾶσιν πού νὰ εὐπνὰ τὸ πρῶτ' μετ' ὅνομα τῆς Ἑλλάδος στὰ χεῖράς μας καὶ νὰ κοιμᾶται τὴν νύχτᾳ μετ' ὅνομα τῆς στὰ μάτια μας!

Ἐγὼ φιλοδοξῶ γρήγορα νὰ προσφέρωμεν τόσα, πού νὰ γίνωμεν ὅλους μας τὰ ἐπίχρηλα πρότυπα στὴ γενικὴ ἀναγέννησιν τῆς Πατρίδος.

Τὸν λόγον τῆς κ. Διοικητῆρος, τὸν ὁποῖον λόγῳ ἐλλείψεως χώρου δὲν δύναμαι νὰ δημοσιεύσωμεν ἐξ ὁλοκλήρου, ἐκάλυψαν ζωηρὰ χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

ΚΑΛΑΜΠΑΚΑ.—Ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Ν. Καλαμπάκας ἐξῆλθε συναυλία χορωδίας συνοδείᾳ μανδολινατῶν καὶ πλάνου, μετ' ἐκτελεστὰς Φαλαγγίτας καὶ Φαλαγγιτίσας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐρασιτέχου Λοχίτου.

Ὁλόκληρον τὸ κοινὸ τῆς κωμολόγως ἐσπυσε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν εὐγενικὴν αὐτὴν προσπάθειαν ἐπὶ τοῦ ἔργου τῶν. Οἱ διάφοροι Σχηματισμοὶ τῆς ὑπαίθρου μετ' ἐξαιρετικὴν προθυμίαν συνεχίζουν τὴν ἐντατικὴν καλλιέργειαν τῶν ἀνατεθεισῶν ἐξ αὐτοῦ ἐκτάσεων καὶ ἤρξαν νὰ συλλέγουσιν τὰ ὅπ' αὐτῶν καλλιερηθέντα ὄσπρια καὶ δημοτικὰ.

Οἱ Διοικηταὶ τῶν Φαλαγγῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως ἤρξαν νὰ ἐπιθεωρῶν τοὺς ὅπ' αὐτοὺς Σχηματισμοὺς, νὰ ἐμψυχύνουν τὰ μέλη τῆς Ε.Ο.Ν. μετ' ὑποθήκας ὀφθαλμοῦ καὶ ὁραίας καὶ νὰ ὑποδείκνουν τὸν δρόμον πού πρέπει νὰ ἀκολουθοῦν οἱ νέοι τοῦ Ἑθνικοῦ διὰ νὰ κρατήσουν ὑψηλὰ τὴν σημαίαν τῆς 4ης Αὐγούστου.

ΚΡΗΤΗ

ΧΑΝΙΑ.—Τὴν 2αν καὶ 5ην Ἰουνίου ἡ Περιφερειακὴ Διοικητὴ Ε.Ο.Ν. Θηλέων, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς καὶ τῆς Διοικητῆρος τῆς 250Φ Φαλαγγος Περιχώρων, ἐπεσκέψθη τὰ Τμήματα τῶν περιχώρων πρὸς ἐπιθεώρησιν καὶ καθοδήγησιν τῶν Τμημάτων. Κατὰ τὴν ὁμίλιαν τῆς Περιφερειακῆς Διοικητῆρος «Περὶ τῆς στοργῆς μετ' ἧς περιβάλλ...

Πρακτικὴ ἐφαρμογὴ μέσων συνδέσεως ὑπὸ Ναυτοφαλαγγιτῶν Ε.Ο.Ν. Ἀγ. Νικολάου Κρήτης.

λεῖ ὁ Ἀρχηγὸς τὴν Νεολαίαν, αἱ μικραὶ Σκαπανίσσαι καὶ Φαλαγγίτισσαι ἐξεδήλουν τὴν ἀγάπην τῶν πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν. διὰ ζητωκραυγῶν ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ.

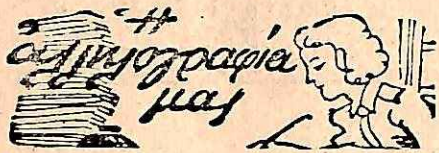
Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Ἐπόπτης μετὰ τῆς Περιφερειακῆς Διοικητῆρος ἐπεσκέψθη τὴν μονὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος ὅπως ἐπιλήφθουν ἐπὶ τόπου τὰ τοῦ στρατοπέδου.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς μονῆς ἐπροθυμοποιήθη νὰ παραγερῇ αἰθῶσαν διὰ κοιτῶνα τῶν Φαλαγγιτιστῶν, τραπέζιαν καὶ μαγειρεῖον ὡς καὶ ὅλα τὰ μέσα διὰ τὴν καλὴν λειτουργίαν ἐνὸς στρατοπέδου ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς Ὀργανώσεως.

Ὁ Ὑπουργὸς Γενικὸς Ἐπόπτης ὑπεσχέθη τὴν δαπάνην διὰ τὰς μικροεπισκευὰς καὶ τὰς τυχόν ἐλλείψεις.

ΠΑΛΑΙΟΧΩΡΑ.—Τὴν 29ην Μαΐου αἱ Φαλαγγίτισσαι τῆς 251 Φαλαγγος Θηλέων Παλαιχωρῶν, ἐξέδραμον εἰς χωρίον Ἀνδρούς. Οἱ κατοικοὶ μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ τὰς ἐπεδέχθησαν καὶ παρέβησαν πρὸς τὴν τὴν πλουσιότατον γεῦμα.

Μετά τὸ γεῦμα, τὰ Σκαπανάκια τοῦ χωρίου, γὰρ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς ἐκδρομεῖς, ἔκαμαν προχέρον ἑορτήν, εἰς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΤΑΣΙΑΝ ΖΑΧΑΡΙΑΔΗ. Καλό το παραμύθι που μάς έστειλατε και θα το δημοσιεύσουμε. — ΜΑΡΙΑΝ ΜΑΡΗ. Το ωραίο ποιηματάκι σας το δημοσιεύουμε εδώ:

ΚΕΦΑΛΩΝΙΑ

‘Ελληνικά νησάκια εύλογημένα,
Κρήτη ήρωδα, Κύθηρα ιερά,
μά πρώτ’ απ’ όλα σήμερα είν’ ένα:
η τιμημένη μας Κεφαλαϊνά.

Τόν Κυβερνήτη δίνει στην Πατρίδα,
Πού σ’ εχάρε λαμπρές την δόνησι.
Κεφαλαϊνά, κόρη καλή ‘Ελληνίδα,
θέ νάσαι δοξασμένη πάντα εσύ.

ΝΙΚΟΛ. ΑΝ. ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. Καλό το παραμύθι! Θα το δημοσιεύσουμε. — ΝΙΚΟΛ. ΗΛ. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΥ. Δεν είναι άσχημη η μελέτη, αλλά δεν είναι και άοκληρη μενί! Πάντως σας συγχαιρούμε για τη μελετηρότητα

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 1235)

Ξυπνήσης κάποιον που συνεπήρε ύπνος βαρύς.

Και νά την τώρα την ‘Αναστασία που προχωρεί. Ξυπόλητη κι’ αναμαλλιάρα.

— Πρόσπεσε, σκύλα, στον πασά, σκούζουν δλουθε οί τσαρκαζήδες γύρω της. Γονάτι!

Τότες παράξενη κι’ απρόσμενη φωνή αγροικείται:

— Δεν γονατάω! Δεν προσπέφτω αντίχριστοι!

Ψέμα δεν είναι. Τάπε η ‘Αναστασία τά λόγια έτοῦτα. Και πριν προφτάσουν χριστιανοί και τουρκοί νά τά συλλογιστούν, τό άμίλητο ώς την ώρα αὐτή κοράσι τεντώνει προς τόν ουρανό τό χέρι της και κράζει με φωνή που διαπερνά τά σαστισμέν’ αὐτία τους:

— Πασά, δέ σέ φοβοῦμαι! Δεν προσπέφτω. ‘Ο Θεός σου κι’ ό προφήτης σου είναι δοῦλοι του Θεού μου. Τ’ άστροπελέκια του δικού μου του Θεού άντηχούν πιο βροντερά απ’ τά δικά σου τά κανόνια, κι’ ή φωνή του, νά! σκεπάζει τά ουράγιατά των λυσσασμένων δήμιων που έχεις για φρουρούς! Γύρν’ άπιστε και ίδες τόν ουρανό! ‘Εκεί ψηλά είναι τό σπίτι της Παρθένας... Τη θλέπω... Νά!... Μου άνοίγει τις άγκάλες και μου χαμογελάει τόσο γλυκά... Νά... Τώρα την άκούω που με κράζει: ‘Αναστασία! ‘Ελα κοντά σέ μένα!’... ‘Ω! ‘Ερχομαι βασίλισσα των Ουρανών... Δέξου με, δούλα ταπεινή!... ‘Ε, χριστιανοί! μαρτύριο της γιορτής μου αὐτής σταθήτε. Πασά, βαφτίσου όσο καιρός σου μένει... Νά, ό Σωτήρας μου ήρθε!...

Είπε τά λόγια έτοῦτα ή δόλι’ ‘Αναστασία, κι’ εὐθύς σωριάστηκε νεκρή στις πλάκες.

Τί λίγα λόγι’ αλήθεια, μά τί άθάνατα που είπε τό άμίλητο δουλάκι της Πάτρας, άνήμερα την Κυριακή των Βαΐων του 1821...

‘Ο ‘Αργος του ‘Αγώνα

και τη στοχαστικότητα που δείχνετε. — ΣΠΥΡ. Γ. ΠΑΚΙΩΤΗΝ. ‘Η ιδέα του διηγήματος είναι καλή, μά δεν τά καταφέρατε νά της δώσετε την έκφραση και τη μορφή που άπαιτεί ένα διήγημα. Έμεινε ένα άτέλες σκίτσο. — ΝΙΚΟΛ. Α. ΤΣΟΥ. ΜΗΝ. Το ποιήμα σας έχει υποβλητικότητα και χάρη, μά είναι μεγάλο και δεν έχουμε χώρο. — ΠΑΝ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ. Και τό δικό σας ποιήμα είναι μία καλή εικόνα, αλλά θλιβερή, και δεν μάς άρέσουν θλιβερές εκδηλώσεις έκ μέρους Νέων. ‘Επειτα, προσέχετε και τις κακοφωνίες (κιέ άγρια λαχτάρα). — ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΝ ΤΣΙΠΑΡΗΝ. Με πραγματική λύπη διαβάσαμε τό γράμμα σου. Είσαι ακόμα Σκαπανεύς, μαθητής της Β’ τάξεως του Γυμνασίου, και όμως άπορείς που δεν δημοσιεύσαμε τά ποιήματά σου! Και δεν είναι μόνο αυτό, τό χειρότερο είναι ότι εκφράζεις υπαινιγμό ότι δείχνουμε προτίμηση στους Φαλαγγίτες της πρωτευούσης και άμελούμε τους Φαλαγγίτες των έπαρχιών! Πρέπει να ξέρης ή μάλλον έπρεπε να ξέρης ότι τέτοιες προτιμήσεις δεν υπάρχουν στην ‘Οργάνωσή μας και φυσικά και στο περίοδικό μας. ‘Η μόνη προτίμηση που έχουμε είναι ή προτίμηση της άξιας. Και άφού έχεις τόσο ζήλο, έχεις δέ έξ άλλου και ταλέντο, είναι φανερό ότι με τη μελέτη και την εργασία δεν θ’ άργήσας και συ νά ίδης δημοσιεύμενα έργα σου. Το διήγημα που μάς έστειλες τώρα χρειάζεται συντόμηση, απλούστευση στη γλώσσα και περισσότερη έπεξεργασία στην έκφραση και στο ύφος. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΣΑΤΣΟΥΛΗ. Μπράβο! ‘Αληθινά συγκινητικό τό γραμματάκι σου. ‘Αν και μικρή Σκαπανίσσα, βρήκες άφραία άπλά λογικά, για νά έκφράσης τά πατριωτικά σου αισθήματα. — ΓΙΑΝΝΑΚΗΝ ΣΑΜΑΡΑΝ. Και σέ σένα λέμε τά ίδια. ‘Είμαι πολύ μικρός άκόμα, μάς γράφεις, ‘αλλά είμαι Σκαπανεύς και λαχταρώ νά μεγαλώσω, για νά κάμω την ‘Ελλάδα μας μεγάλη. Κάθε βράδυ στην προσευχή μου παρακαλώ τόν Θεό νά έχη καλά τόν μεγάλο μας Κυβερνήτη, για νά μάς δώρηι στο καλό. Πόσο εύχάριστο κι’ ένθαρρυντικό νά βλέπουμε τά παιδιά μας νά έχουν τέτοια αισθήματα! — ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ Σ. ΓΚΟΤΑΝ. Το παραμύθι δεν είναι κατάλληλο. — ΓΕΩΡΓ. ΒΙΣΒΙΚΗΝ. Είναι καλογραμμένο τό διήγημα, αλλά και ή υπόθεσίς του και ό τρόπος που την διαχειριστήκατε δεν έχει ξεφύγει πάνω από τό κοινό και τό πολυμεταχειρισμένο. ‘Εχετε όμως άφηγηματικά προσόντα και θα μπορούσατε νά γράψετε καλλίτερα. — Ε. ΤΣΟΛΑΚΗΝ. ‘Ως μαθητική έκθεση είναι καλή ή περιγραφή σου, αλλά δεν είναι άκόμη δημοσιεύσιμος. — Μ. ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΝ. Για τό ίδιο άκριβές θέμα έχουμε προηγουμένως έγκρίνει μίαν άλλη μελέτην, που είναι πληρέστερη από τη δική σας. Εύχαριστούμε πάντως για τη συνεργασία. — ΤΑΚΗΝ ΜΠΑΡΑΚΑΗΝ. Το σημείωμα που μάς έστειλες με τό ποιήμα σου έχει τρομερές άσυνταξίες. Πώς σου φαίνεται αυτό: ‘Απακαλώ δυνάμν τά δημοσιεύσετε. Το ‘απακαλώ’ συντάσσεται με γενικήν. ‘Επίσης είσαι και άνορθόγραφος. Το ‘χαίρω’ τό γράφεις με έψιλον, και πολλά άλλα. Και τό ποιήμα σου αυτό καθ’ έαυτό δεν είναι επιτυχημένο. Δεν άφήνεις, τώρα μάλιστα με τούς διαγωνισμούς, τά ποιήματα και νά αφιερώθης στά μαθήματά σου που στά όποία μάς φαίνεται πως είσαι λίγο πίσω. — Ν. ΝΙΚΗΤΑ. Το διήγημα σου που καταδικάζει τη μετανάστευση, όπως ή ίδια λέε, έχει πολλές άτέλειες. ‘Αρχίζει με μία ρωμαντική εικόνα, ή όποια όμως δεν μπορεί νά έχη γίνει έκτός μόνο σέ κανένα... τσίρκο. Γιατί έδώ τουλάχιστον δεν έχουμε δει κανένα νά βαδίζει με τό κεφάλι ριγμένο στή χέρια. ‘Αλλού ό ρωμαντισμός σου και οι εικόνες σου είναι καλές. Γράφεις έξαφνα: ‘Ούτε οι καταπράσινες πλαγιές του Κέρκη που τά τραβούσαν άλλοτε κοντά τους, ούτε οι άγριες ρεματιές με τά δασιά πλατάνια και τά κρουστάλλια νερά που κάθονταν άρες και άπολάμβαναν τό τραγούδι των άηδονιών’. Αναγράφει τό διήγημα σου αυτό και στείλει τό μας πάλι. — Ν. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ. Το ποιηματάκι σου δεν είναι δημοσιεύσιμο. Το καλλίτερο τετράστιχό σου είναι αυτό:

‘Ολ’ ή ‘Ελλάδα χαιρέται
κι’ εύχεται με γαλήνη
ό νέος μας Διάδοχος
νά φέρη την γαλήνη.

‘Εκείνα τά ‘μπάμ και μπουμ’ που έχεις παρακάτω σ’ άρέσουν; Σέ μάς καθόλου. — Ν. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΥ. Σπάρτη. Το θέμα είναι καλό, αλλά ή διαχείρισίς του δεν είναι επιτυχημένη. — ΠΟΠΗ ΦΛΩΡΟΥ. ‘Εντάθα. Πολύ έγωιστικό νά γράφης μόνη σου ότι τά ποιήματά σου είναι καλά. Το έλαφρυτικό της ηλικίας τό έχουμεν και μες υπ’ όμη μας άλλα δυστυχώς πάλι δεν τά βρίσκουμε καλά. Το αινιγμα σου δεν είναι άσχημο. Διεvidάσθη εις τό τμήμα πνευματικών άσκήσεων. — ΑΘ. ΚΟΛΛΙΑ. Τά ποιήματα που μάς έστειλες από τη ‘συλλογή’ σου τά διαβάσαμε. ‘Ο ‘Εθελοντής άρκετά καλό και άροσερό. ‘Οχι όμως και ή Βαρκελία που έχει πολ-

λές άτέλειες. Το άρθρο επίσης δεν είναι επιτυχημένο. — ΛΕΣ—ΡΙΟΖ. Πρώτα απ’ όλα γιατί δεν γράφεις όλοκληρο τό δνομά σου; Το παραμύθι σου πάρα πολύ γνωστό και κακογραμμένο. Δεν πιστεύω νά έγγραφες έτσι και τις έκθέσεις σου στο σχολείο! — Μ. ΚΑΡΑΒΕΛΛΑΚΗΝ. Χίλιες φορές τά είπαμε. Γράφετε μόνο από την μία όμη του χαρτιού. Και όμως τό παραμύθι σου είναι καλό και καλά διατυπωμένο. Μόνον που έχεις πολλές άνορθογραφίες. Δεν προσέχεις όταν γράφης; — ΕΛΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ. Τά παραμύθια σας καλά, αλλά κακή ή διατύπωσις των και με πολλές άνορθογραφίες. Θα δημοσιεύθουν άφού διορθωθούν. — ΚΑΙΤΗ ΣΤΑΓΙΑ. Το παραμύθι σας ‘Η σαιτα και τό άδράχτι, πολύ καλό, αλλά δυστυχώς έκτενές. Θα ήθελαμε νά ξερούμε άν είναι δική σου έμπνευσις. ‘Αν όχι, από πού τό πήρες. — ΜΠΡΙΖΩΛΗΝ Α. Το ποιήμα σου έχει ανάγκη από δούλεμα. Οι ρίμες χαλαίνουσιν. Για πρόσζε. — ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΝ ΦΕΡΜΕΛΑΝ. Καλή ή έπιθυμία σου νά ίδης τόν κόσμο άπληλαγμένο από κάθε κακό, άλλ’ όχι καλό και τό ποιήμα σου. Προσπάθησε πιο πολύ. — ΝΙΚΟΝ ΜΑΛΤΣΙΝΙΩΤΗΝ. ‘Οταν θέλη νά γράψη κανείς ποιήμα για τόν ‘Αρχηγό δεν κάνει επ’ αχειρη εργασία όπως μάς λέε, αλλά βαθεία και μελετημένη! — Ι. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΝ. ‘Εγκρίνεται με άρισμένες διορθώσεις. — Ν. ΜΑΝΔΑΛΕΝΑΚΗΝ. Τά σταυρόλεξα είναι χωρισμένα σέ μικρά σταυρόλεξα. — Κάμετε κανένα καλλίτερο και στείλε το νά δημοσιεύθι. — Ν. ΜΟΝΟΓΥΙΟΝ. Α. ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Ι. ΤΣΑΝΗΝ και Σ. ΣΑΚΑΛΗΝ. Συνεργασθήκατε και όμως κάμετε τό βασικό λάθος νά γράψετε και από τις δύο όψεις του χαρτιού. Γι’ αυτό και άπορρίπτονται. — Γ. ΣΚΡΟΠΟΛΙΘΑΝ. ‘Εγκρίνονται.

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

(Συνέχεια από τη σελίδα 1245)

κόν άγώνα μεταξύ των ομάδων της 252ας και της 253ης Φαλαγγος ένίκησεν ή πρώτη με 15/8’ και 15/5’.

— Είς άγώνα ποδοσφαίρου των ομάδων Ε.Ο.Ν. ‘Ιεραπέτρας και Νεαπόλεως (‘Αγ. Νικολάου (Κρήτης) ένίκησεν ή πρώτη με 4—1.

— Είς τό Στάδιον Σερρών έγένοντο άθλητικοί άγώνες μεταξύ αντιπροσωπευτικών ομάδων των Περιφ. Διοικήσεων Ε.Ο.Ν. Αράμης και Σερρών. Τους άγώνες παρηκολούθησαν αι ‘Αρχαί της πόλεως και χιλιάδες φιλάθλων.

Οι Φαλαγγίται άθληται ήγωνίσθησαν με πνεύμα άθλητικών και άπέσπασαν ένθουσιώδεις εκδηλώσεις των θεατών και τά συγχρητήρια των έπισήμων. Τών άγώνων τούτων νικήτρια άνεδείχθη ή αντιπροσωπευτική ομάδα της Περιφ. Διοικήσεως Σερρών.

ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Τήν νύκτα της Τετάρτης και υπό τό φώς προβολών έγινεν ό τελικός ποδοσφαιρικού πρωταθλήματος Περιφερειακής Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης. Τόν άγώνα παρηκολούθησαν χιλιάδες φιλάθλων και ό Κυβερνητικός ‘Επίτροπος της Ε.Ο.Ν. ‘Αντίπαλοι ομάδες ήσαν της ‘Υποδιοικήσεως ‘Αθηνών και της 34ης Φαλαγγος. ‘Αμφότερα ήγωνίσθησαν με πνεύμα άθλητικών, με τέχνην, με πείσμα, ως τέλεια και άμεμπτα ποδοσφαιρικά συγκροτήματα. Νικήτρια του άγώνος άνεδείχθη ή ομάδα της ‘Υποδιοικήσεως ‘Αθηνών με τέρματα 4—2, άλλ’ έπειτα από παράτασιν, διότι εις τόν κανονικόν χρόνον του άγώνος αι δύο ομάδες είχαν έπιτύχει από δύο τέρματα.

Είς την νικήτριαν ομάδα ό Κ.Ε.Ν. κ. Κανελλόπουλος άπένευε τό έπαθλον της νίκης και εις τούς ποδοσφαιριστάς της μετάλλια.

Ο ΑΓΩΝ ΤΩΝ ΜΙΚΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ — ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Με πραγματική χαρά ήκουσαν οι φιλάθλοι την διοργάνωσιν μεγάλου νυκτερινού άγώνος ποδοσφαίρου, με αντιπάλους τάς ομάδας ‘Αθηνών — Θεσσαλονίκης, δεδομένου μάλιστα ότι αι έκ του άγώνος αὐτοῦ εισπράξεις θα διατεθούν διά τά άνεμοπορικά κέντρα της Ε.Ο.Ν. Πρωτευούσης και Θεσσαλονίκης.

‘Ο άγών θα γίνη την προσεχή Πέμπτην — βράδυ — με μεγάλην έπισιμότητα. Αι αντίπαλοι ομάδες θα συγκροτηθούν από τούς Ικανωτέρους ποδοσφαιριστάς των δύο πόλεων.

Τύποις: «ΠΥΡ ΣΟΥ» Α. Ε.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

‘Εσωτερικού από δραχ. 1 έως 100.000.—

‘Εξωτερικού » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετών Δραχ. 3.760.000.000.—

Πάς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικού Ταμιευτηρίου δύναται νά ένεργή καταθέσεις και αναλήψεις εις όλα τά Ταχυδρομεία του Κράτους και δι’ όλων των άγροτικών διανομέων. — Οί τόκοι των άποταμιευομένων ποσών κεφαλαιοποιούνται κατ’ έτος και άνατοκίζονται. — Τό 1/3 του άνωτάτου όριου των καταθέσεων, ήτοι δραχ. 33.500, δεν κατάσχονται εις ούδεμίαν περίπτωση. — Διά την διευκόλυνσιν της οικονομίας και της άποταμιεύσεως τό Ταχυδρομικόν Ταμιευτήριον διαθέτει ειδικούς καλλιτεχνικούς κουμπαραδες, πωλουμένους εις όλα τό Ταχυδρομικά Γραφεία του Κράτους. — ‘Οταν έχετε ένα κουμπαρα δύνασθε νά έξυπρητήσετε κατά τόν καλλίτερον τρόπον τάς οικονομίας σας, διότι συνηθίζετε εύκολότερα στην άποταμίευσιν.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ προς 3% μέχρι δραχμών 125.000.—

ΟΨΕΩΣ προς 3% ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ προς 3½% — 4½%

‘Ο τόκος του Ταμιευτηρίου υπολογίζεται από της έπιμέρους της καταθέσεως. ‘Απασαι αι καταθέσεις είναι έξ όλοκληρου ήγγυημένα υπό του Κράτους και άπληλαγμένα τελών χαρτοσήμου.

Μία από τάς άρετάς της Νεολαίας πρέπει νά είναι και ή άποταμίευσιν.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ και ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! ‘Αποταμιεύετε και καταθέτετε τάς οικονομίας σας εις τό!

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλίτεραν αύριον διά τόν έαυτόν σας, και συμβάλλετε συγχρόνως εις την άνάπτυξιν της Γεωργίας της Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31

35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ’ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ Α.Ε. ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝ ΟΨΕΙ ΚΑΙ ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

Λειτουργεί συνεχώς από της 9ης π. μ. μέχρι της 7ης μ. μ.

ΑΣΦΑΛΕΙΑ, ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΕΣ ΟΡΟΙ

ΠΡΟΣΩΡΙΝΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ: Κολοκοτρώνη 13

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ: Στοά Σπυριδίου (Μέγαρον Μ.Τ.Σ.)

Λεωφόρος ‘Αλεξάνδρας και Σπυριδωνος Τρικούπη

ΤΟ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΟΥ ΔΕΧΕΤΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ:

ΖΩΗΣ, ΠΥΡΟΣ, ΘΑΛΑΣΣΗΣ, ΑΤΥΧΗΜΑΤΩΝ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ

ΥΠΟ ΤΟΥΣ ΣΥΜΦΕΡΟΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ από τά Γραφεία μας ή από τόν εις την πόλιν σας Πράκτορά μας νά σας άναπτύξουν πάντα συνδυασμόν ασφαλείας. ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ, όπερ διακανονίζει ταχέως και απ’ εύθείας πάσαν ζημίαν σας. ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΕΣ ΤΟ Μ.Τ. ΣΤΡΑΤΟΥ έξυπρητείτε την ‘Εθνικήν Οικονομίαν και τά ίδια σας συμφέροντα.

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ: ‘Αθήνα, Κολοκοτρώνη 13. Τηλ. 21-144, 29-331.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000 ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τη 31 Δεκεμβρίου 1939) » 10.541.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εις δραχμάς. ‘Αγοράζει και πωλεί μετοχές και όμολογίας εις τό έν ‘Αθήναις Χρηματιστήριον διά λογαριασμόν τρίτων. Παρέχει δάνεια έπί ένεχύρω δημοσίων χρεωγράφων, μετοχών και όμολογιών εταιρειών. Δέχεται προς φύλαξιν χρηματογγραφα παντός είδους. ‘Εκμισθοί χρηματοκιβώτια προς φύλξιν τίτλων και τιμαλφών άντικειμένων.

